

การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ
ยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ
ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546

A STUDY OF THE APPROPRIATE ACTION PLAN
OF COMPLETE CYCLE DEVELOPMENT STRATEGY
FOR PARA RUBBER IN PROCESS RUBBER INDUSTRY
BY MINISTRY OF AGRICULTURE AND COOPERATIVES

YEAR 1999-2003

ตีวกรณ์ ศฤงคารกุลกิจ
SIWAPORN SARINGKARNKULKIT

เลขหม.....
เลขทะเบียน..... 41543
วัน, เดือน, ปี 20 ก.พ. 2545

b.....
i.....

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**A STUDY OF THE APPROPRIATE ACTION PLAN
OF COMPLETE CYCLE DEVELOPMENT STRATEGY
FOR PARA RUBBER IN PROCESS RUBBER INDUSTRY
BY MINISTRY OF AGRICULTURE AND COOPERATIVES
YEAR 1999-2003**

SIWAPORN SARINGKARNKULKIT

**A THEMATIC SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF SCIENCE IN INDUSTRIAL MANAGEMENT
SCHOOL OF GRADUATE STUDIED
KING MONGKUT 'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2001

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2001

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT 'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อสารนิพนธ์	การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ การพัฒนาขงพาราครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546
นักศึกษา	นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ
รหัสประจำตัว	41064415
ปริญญา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม
พ.ศ.	2544
อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์	รศ. อติรุช กาญจนพิบูลย์

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา โครงสร้างทั่วไป และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในประเทศไทย ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบประสบอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนาขงพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการคิดเป็นร้อยละ 89.09 ระบุว่า ปัญหาการขาดแคลนปริมาณยางดิบในช่วงฤดูฝน และช่วงยางพัดใบเป็นปัญหาและอุปสรรคมากที่สุด และความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการโดยรวมนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของกรอบแผนปฏิบัติการ พบว่า กรอบแผนปฏิบัติการที่มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ประกอบด้วย

- ด้านการบริหารงานภาคขงในมาตรการระยะสั้นและมาตรการระยะปานกลาง
- ด้านอุตสาหกรรมขงในมาตรการระยะปานกลาง
- ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง

และกรอบแผนปฏิบัติการที่มีความเหมาะสมปานกลางประกอบด้วย

- ด้านการผลิตขงในมาตรการระยะสั้นและมาตรการระยะปานกลาง
- ด้านอุตสาหกรรมขงในมาตรการระยะสั้น
- ด้านการตลาดขงในมาตรการระยะสั้นและมาตรการระยะปานกลาง
- ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thematic Title	A Study of the Appropriate Action Plan of Complete Cycle Development Strategy for Para Rubber in Process Rubber Industry by Ministry of Agriculture and Cooperatives Year 1999-2003
Student	Miss Siwaporn Saringkarnkulkit
Student ID	41064415
Degree	Master of Science
Programme	Industrial Management
Year	2001
Thematic Paper Advisor	Assoc. Prof. Atinuch Kanchanapiboon

ABSTRACT

The objective of this thematic paper is to study the history, overall factors and current situation of process raw rubber industry in Thailand, to study the manufacturers' operation problems, threats and the appropriate Action Plan of Complete Cycle Development Strategy for Para Rubber in Process Rubber Industry by Ministry of Agriculture and Cooperatives Year 1999-2003

After studying and gathering the data, it was found that 89.09% of the manufacturers concluded that the lack of raw rubber during rainy season and rubber tree's leaves shedding periods are the most important problems and the appropriateness of the overall action plan is in fare level.

When consider in each section of this plan, it was found that this plan is most appropriate for following sectors:

- Short term and middle term procedures in Rubber Management Sector
- Middle term procedures in Rubber Industrial Sector
- Middle term procedures in Para Wood Industry Development Sector

And this plan is fare appropriate for following sectors:

- Short term and middle term procedures in Rubber Manufacturing Sector
- Short term procedures in Rubber Industrial Sector
- Short term and middle term procedures in Rubber Marketing Sector

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ การขอยืมหรือการนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
 ไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความอนุเคราะห์จาก รศ. อติคุณ กาญจนพิบูลย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ คำปรึกษาและปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร. วรรณรต แสงมณี ประธานสาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม รวมถึงคณาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ คุณจิรากร โกศัยเสวี คุณวราภรณ์ ขจรไชยกุล และคุณสุภาพร บัวแก้ว ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือในการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ให้การสนับสนุน และเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาในการจัดทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นักศึกษาทุกคนที่ช่วยเหลือในการหาข้อมูลด้านสถิติ และทฤษฎี รวมทั้งเนื้อหา ให้คำแนะนำต่าง ๆ และยังให้กำลังใจต่อผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้ายขอขอบพระคุณ บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่อำนวยความสะดวกในการจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ศิวาภรณ์ สฤงคารกุลกิจ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	IV
สารบัญตาราง	VII
สารบัญภาพ	XI
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญของปัญหา	1
1.1.1 ความสำคัญขององค์การพัฒนาประเทศ	1
1.1.2 สถานการณ์อย่างพาราโลก	2
1.1.3 สถานการณ์อย่างพาราในประเทศไทย	6
1.1.4 ปัญหาการพัฒนาอย่าง	10
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	15
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	15
1.4 ขั้นตอนของการศึกษา	15
1.5 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการศึกษา	16
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	16
1.7 นิยามคำศัพท์	17
บทที่ 2 แนวคิด หลักการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
2.1 โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ	18
2.1.1 ความเป็นมาของยางพาราและอุตสาหกรรมยางพารา	18
2.1.2 โครงสร้างอุตสาหกรรมยางแปรรูปยางดิบ	21
2.1.2.1 โครงสร้างและการขยายตัวของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบขั้นต้น	21
2.1.2.2 กรรมวิธีและขั้นตอนการผลิต	29
2.1.2.3 เทคโนโลยีที่ใช้การผลิต	38
2.1.2.4 โครงสร้างปัจจัยการผลิตและต้นทุน	39
2.1.2.5 การใช้กำลังการผลิตและปริมาณการผลิต	48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.1.3 โครงสร้างการตลาด	50
2.1.3.1 ระบบตลาดยางพาราของประเทศไทย	50
2.1.3.2 ตลาดและการใช้ผลิตภัณฑ์ยางขึ้นต้นภายในประเทศ	58
2.1.3.3 การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขึ้นต้นของไทย	60
2.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร	67
2.3 กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542-2546)	73
2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	104
บทที่ 3 วิธีการศึกษาและการเก็บรวบรวมข้อมูล	111
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	111
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	113
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	113
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	114
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	115
บทที่ 4 ผลการศึกษา	116
4.1 ข้อมูลทั่วไป	116
4.2 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน	122
4.3 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบต่อกรอบ แผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร พ.ศ. 2542-2546	125
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	139
5.1 สรุป	139
5.2 อภิปรายผล	144
5.3 ข้อเสนอแนะ	145
บรรณานุกรม	148

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก. ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม	151
ภาคผนวก ข. แบบสอบถามในการวิจัย	155
ภาคผนวก ค. สำเนาหนังสือความเห็นต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ การพัฒนาวิทยาการครบวงจร	174

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ปริมาณการผลิต ความต้องการใช้และสต็อกยางธรรมชาติของโลก.....	3
1.2 ปริมาณการผลิต การใช้ และเปรียบเทียบการผลิตและการใช้ยางของโลก ปี 2541-2546.....	5
1.3 พื้นที่เพาะปลูก ผลผลิตและผลผลิตต่อไร่ของยางพารา.....	7
1.4 การส่งออกยางจำแนกตามประเภท.....	8
1.5 ปริมาณและมูลค่าของการผลิตการส่งออกและการใช้ยางของประเทศไทย ปี 2542-2546.....	10
2.1 บริษัทขนาดใหญ่ที่ทำธุรกิจแปรรูปยางขึ้นต้น.....	23
2.2 จำนวนโรงงาน กำลังการผลิตในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ.....	25
2.3 ประมาณการต้นทุนการผลิตยางพาราเฉลี่ยทั้งในประเทศ ปี 2538-2540.....	40
2.4 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางแผ่นรมควันปี 2538 และปี 2540.....	43
2.5 ต้นทุนการผลิตยางแท่ง ณ หน้าโรงงาน ปี 2540.....	44
2.6 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางเครพขาวระหว่างปี 2538 และปี 2539.....	45
2.7 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตน้ำยางข้นระหว่างปี 2538 และปี 2539.....	46
2.8 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางสกิมระหว่างปี 2538 และปี 2539.....	47
2.9 ปริมาณการผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยและอัตราการเปลี่ยนแปลงแยกประเภท ผลิตภัณฑ์ปี 2530-2536.....	49
2.10 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยในปี 2530-2539.....	59
2.11 ปริมาณการใช้ยางภายในประเทศไทยและอัตราการเปลี่ยนแปลงแยกตามประเภท ผลิตภัณฑ์ปี 2530-2536.....	61
2.12 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกยางพาราของประเทศไทยแยกตามประเภท ผลิตภัณฑ์ปี 2530-2540.....	62
2.13 เปรียบเทียบสัดส่วนปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทยแยกตามประเภท ผลิตภัณฑ์ปี 2530-2539.....	63
2.14 ปริมาณและสัดส่วนการส่งออกยางพาราของประเทศไทยแยกตามประเภท ผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญในปี 2535-2540.....	64
2.15 มูลค่าและสัดส่วนการส่งออกยางพาราของประเทศไทยแยกตามประเภท ผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญในปี 2535-2540.....	65
2.16 ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันชั้น 3 ยางแท่ง และน้ำยางข้นของประเทศไทย แยกตามประเภทผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญในปี 2539.....	66

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
2.17 กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรมาตรฐานการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543).....	73
2.18 กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรมาตรฐานการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546).....	90
3.1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ จำแนกตามผู้ประกอบการในแต่ละจังหวัดและประเภทของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม แปรรูปยางดิบ.....	112
4.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	117
4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ.....	119
4.3 ข้อมูลด้านการผลิต.....	121
4.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานเฉพาะด้าน.....	123
4.5 ความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (\bar{X}) ค่า S.D และค่า C.V. ในด้านต่าง ๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการแปรรูปยางดิบ ในเขต ภาคใต้ของประเทศไทย.....	125
4.6 แสดงคะแนนเฉลี่ยของระดับความเหมาะสมต่อกิจกรรมของแผนปฏิบัติการ (\bar{X}) ค่า S.D. ค่า C.V. และลำดับการให้ความสำคัญเป็นรายกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ของ กรอบแผนปฏิบัติการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ ของประเทศไทย.....	127

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 ประเภทการส่งออกยางแปรรูป ปี 2542.....	9
2.1 ปริมาณการผลิต การส่งออก และการใช้ยางดิบธรรมชาติในประเทศ ปี 2535.....	22
2.2 ขั้นตอนการผลิตยางแผ่นรมควัน.....	33
2.3 ขั้นตอนการผลิตยางเครพ.....	34
2.4 ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากน้ำยาง.....	35
2.5 ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากยางแห้ง.....	36
2.6 ขั้นตอนการผลิตน้ำยางข้นโดยวิธีการปั่น.....	37
2.7 วิธีการตลาดของยางแผ่น.....	51
2.8 วิธีการตลาดของยางแท่ง.....	52

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

1.1.1 ความสำคัญของยางต่อการพัฒนาประเทศ

ยางเป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้กับประเทศประมาณปีละ 97,000 ล้านบาท และมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางกว่า 6 ล้านคน ดังมีประเด็นสำคัญต่อไปนี้

1. การรักษาสภาพแวดล้อม ยางเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีอายุกว่า 22 ปี ที่ปลูกเป็นพืชที่มีขนาดใหญ่กว่า 12 ล้านไร่ กระจายใน 36 จังหวัด ทั้งประเทศ แยกเป็นในแหล่งปลูกยางเดิม 14 จังหวัดในภาคใต้ 5 จังหวัดในภาคตะวันออก และในแหล่งปลูกยางใหม่ 17 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กล่าวได้ว่า การปลูกยางเป็นการสร้างพื้นที่สีเขียวหรือการสร้างสวนป่าเศรษฐกิจของประเทศ

2. การกระจายรายได้ ประมาณร้อยละ 80 ของรายได้จากยางของประเทศหรือประมาณปีละ 64,000 ล้านบาทกระจายสู่เกษตรกรชาวสวนยางกว่า 6 ล้านคน ทั้งนี้เพราะราคายางแผ่นดิบที่เกษตรกรชาวสวนยางได้รับอยู่ระหว่างร้อยละ 75 - 85 ของราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 (F.O.B. กรุงเทพฯ)

3. การกระจายของตลาดยาง เมื่อเปรียบเทียบการกระจายของร้านรับซื้อยางกับร้านรับซื้อสินค้าเกษตรอื่นแล้วเห็นได้ว่ายางมีการกระจายที่ดีกว่า และมีร้านรับซื้อยางกระจายถึงระดับหมู่บ้าน และเกษตรกรมีทางเลือกที่ขายยางให้กับร้านซื้อยางได้หลายระดับ

4. การสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร ยางเป็นพืชที่มีความเสี่ยงน้อยกว่าการปลูกพืชอื่น และมีอายุการให้ผลผลิตประมาณ 20 ปี ให้ผลผลิตที่สม่ำเสมอตลอดปี ดังนั้นเกษตรกรชาวสวนยางจึงมีงานทำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ ถือเป็นแรงงานภาคเกษตรที่ตรงอยู่ในพื้นที่อย่างมั่นคง ทำให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคขางพาราไปสู่ภาคอื่นน้อยมาก

5. อุตสาหกรรมยางเป็นอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับเกษตรกรชาวสวนยางมากที่สุด การพัฒนาอุตสาหกรรมยางไม่ว่าจะเป็นขนาดใหญ่หรือขนาดย่อมจะก่อให้เกิดรายได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเกษตรกรชาวสวนยาง ดังนั้นการเพิ่มปริมาณการใช้ยางในประเทศและเพิ่มสัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในผลิตภัณฑ์ต่างๆ จะส่งผลประโยชน์ต่อเกษตรกรชาวสวนยางนับล้านคน ซึ่งจะช่วยให้เกษตรกรชาวสวนยางมีรายได้ และมีความมั่นคงในอาชีพการทำสวนยางมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ยางเป็นพืชที่มีอนาคตและสามารถพัฒนาได้ ความต้องการใช้ยางของโลกมีเพิ่มมากขึ้น และมีการพัฒนาการใช้ยางเพื่อการอุตสาหกรรมมาโดยตลอด เพราะผลิตภัณฑ์ยางหลายชนิดมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชากรโลก

7. บทบาทของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ต่อการพัฒนายาง คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2542 เห็นชอบตามข้อเสนอของสำนักงาน ก.พ. ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้ผลักดันสินค้ายางพารา ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามมติข้างต้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเร่งพัฒนายางของประเทศให้มีความเป็นเอกภาพและดำเนินการครบวงจร ตลอดจนความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและต่างประเทศอย่างมีระบบ

1.1.2 สถานการณ์ยางพาราโลก

ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา การผลิตยางพาราของโลกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 4.8 ต่อปี เนื่องจากการขยายพื้นที่เพาะปลูกของประเทศผู้ผลิตสำคัญ สำหรับในปี 2542 ผลิตยางของโลกยังคงเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.5 เป็น 7,000 พันเมตริกตัน จากที่ประเทศไทยและอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นผู้ผลิตยางรายใหญ่ของโลก (ทั้งสองประเทศมีผลผลิตรวมกันประมาณร้อยละ 60 ของผลผลิตโลก) มีผลผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.7 และ 15.9 เป็น 2,321 และ 1,987 พันเมตริกตัน ตามลำดับ เนื่องจากพื้นที่ปลูกยางพันธุ์ดีให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นตามอายุ ดังตารางที่ 1.1

สำหรับความต้องการใช้ยางโลกมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 3.9 ต่อปี ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ซึ่งต่ำกว่าการเพิ่มขึ้นของผลผลิต ส่วนในปี 2540 ความต้องการใช้ยางของโลกเริ่มกระเตื้องขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 3.2 ตามภาวะเศรษฐกิจที่เริ่มปรับตัวดีขึ้น โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียซึ่งต่างเผชิญกับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงปี 2540-2541 นั้น เศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัวขึ้นในปี 2542 ส่งผลให้อุตสาหกรรมยานยนต์ต่างนำเข้ายางธรรมชาติเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของปริมาณการจำหน่ายรถยนต์และยางรถยนต์ ประกอบกับราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกที่เพิ่มขึ้นสูงสุดในรอบ 9 ปี ทำให้ราคายางสังเคราะห์ปรับตัวสูงขึ้น ผู้บริโภคจึงหันมาใช้ยางธรรมชาติมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การผลิตที่มีปริมาณเกินกว่าความต้องการใช้ที่ชะลอตัวอย่างมากในปีก่อน ส่งผลให้สต็อกยางในปี 2542 อยู่ในระดับสูงถึง 2,120 พันเมตริกตัน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.0

จากอุปทานบางส่วนเกินหรือสต็อกที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว ส่งผลให้ราคายางในตลาดโลกลดลงอย่างต่อเนื่องนับแต่ปี 2539 เป็นต้นมา โดยเฉพาะในปี 2542 ซึ่งถือเป็นปีที่ราคายางตกต่ำที่สุดในรอบ 6 ปี โดยราคายางแผ่นรมควันคุณภาพ 1 ในตลาดสิงคโปร์และตลาดมาเลเซีย เฉลี่ยเมตริกตันละ 1,050 ดอลลาร์สิงคโปร์ และ 2,403 ริงกิต ลดลงจากปีก่อนร้อยละ 11.6 และร้อยละ 14.6 ตามลำดับ ทั้งนี้ โดยปัจจัยสำคัญมาจากการที่ประเทศอินโดนีเซียเร่งระบายยางในสต็อกอย่างด้วยการเสนอขายในราคาต่ำ และการยกเลิกองค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ

ตารางที่ 1.1 ปริมาณการผลิต ความต้องการใช้ และสต็อกยางธรรมชาติของโลก

ประเทศ	ปี (หน่วย : พันเมตริกตัน)					
	2538	2539	2540	2541	2542 ^P	2543 ^E
การผลิต						
ไทย	1,805	1,970	2,033	2,216	2,321	2,490
อินโดนีเซีย	1,455	1,527	1,505	1,714	1,987	2,101
มาเลเซีย	1,089	1,082	971	886	864	758
อินเดีย	500	540	580	591	595	600
จีน	424	430	444	450	465	465
อื่นๆ	767	811	847	843	768	736
รวม	6,040	6,360	6,380	6,700	7,000	7,150
Δ% (YOY)	5.8	5.3	0.3	5.0	4.5	2.1
ความต้องการใช้						
สหรัฐอเมริกา	1,004	1,002	1,044	1,157	1,150	1,180
ญี่ปุ่น	692	715	713	707	730	750
อินเดีย	517	558	572	580	610	650
เยอรมนี	212	193	212	248	250	255
อื่นๆ	3,555	3,672	3,959	3,888	4,050	4,195
รวม	5,980	6,140	6,500	6,580	6,790	7,030
Δ% (YOY)	5.3	2.7	5.9	1.2	3.2	3.5
สต็อกคงเหลือ						
รวม	1,690	1,910	1,790	1,910	2,120	2,240
Δ% (YOY)	3.7	13.0	-6.3	6.7	11.0	5.7

ที่มา : วารสาร Rubber Trends ไตรมาสที่ ปี 2542 และวารสาร ISRG เดือนธันวาคม ปี 2542

หมายเหตุ : P = ข้อมูลเบื้องต้น E = ประมาณการ

สถานการณ์ยางพาราของโลกปี 2541-2546

การผลิตยางของโลกทั้งยางธรรมชาติ และยางสังเคราะห์ตั้งแต่ปี 2536 ถึงปี 2540 เพิ่มขึ้นจาก 13.9 ล้านตัน เป็น 16.6 ล้านตัน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 ในจำนวนนี้ ร้อยละ 39 เป็นยางธรรมชาติ

ภายใต้สถานการณ์เศรษฐกิจในปัจจุบันสามารถประเมินสถานการณ์ยางของโลก ดังนี้

1. เศรษฐกิจอุตสาหกรรมของโลกในหลายประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบเอเชียในปี 2541-2542 ยังคงอยู่ในสภาวะตกต่ำ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์จะมียอดขายตกต่ำมาก ส่งผลทำให้การใช้ยางธรรมชาติและราคายางปรับตัวลดลง สำหรับอุตสาหกรรมการผลิตยางสังเคราะห์ก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน

2. ปริมาณการผลิตยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ก็จะชะลอลดลง เพราะราคายางไม่เป็นสิ่งจูงใจให้มีการผลิต

3. สภาพการผลิตยางธรรมชาติของประเทศมาเลเซียยังคงลดลงอย่างต่อเนื่อง ประเทศอินโดนีเซียน่าจะรักษาระดับปริมาณการผลิตเดิม ส่วนยางบางสวนเสียหายเพราะไฟไหม้ และบางส่วนได้เปลี่ยนเป็นการปลูกปาล์มน้ำมัน สำหรับประเทศไทยอัตราการเพิ่มผลผลิตยางจะลดลงเหลือร้อยละ 4-5 จากเดิมร้อยละ 8-10 เพราะการชะลอการปลูกยางใหม่

4. สำหรับการผลิตยางภายในประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นประเทศเล็ก ๆ รวมทั้งในทวีปแอฟริกา ซึ่งมีผลผลิตรวมกันเพียงประมาณร้อยละ 10 ของผลผลิตทั้งโลก ก็ไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตมากนัก

จากข้อสมมุติฐานดังกล่าว จะทำให้การผลิตและการใช้ยางของทั้งโลก ทั้งยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ ชะลอลดลงกว่าที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ปี 2541 โดยการผลิตยางธรรมชาติจะลดระดับจากเฉลี่ยร้อยละ 3 เหลือร้อยละ 2-2.5 และจะมีปริมาณขงเกินความต้องการใช้ ระดับ 50,000-100,000 ตันต่อปี ส่งผลให้ราคายางในตลาดโลกอ่อนตัวลงอีก ส่วนยางสังเคราะห์ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกันคือ ลดระดับการผลิตจากอัตราเฉลี่ยร้อยละ 3 ต่อปี เป็นร้อยละ 2-2.5 แต่การผลิตและการใช้ค่อนข้างสมดุลกว่ายางธรรมชาติ ดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 ปริมาณการผลิต การใช้ และเปรียบเทียบการผลิตและการใช้ยางของโลก
ปี 2541 - 2546

รายการ	2541	2542	2543	2544	2545	2546
ยางธรรมชาติ						
1. การผลิต						
1.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	6.73	6.93	7.10	7.28	7.43	7.57
1.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	3.0	3.0	2.5	2.5	2.0	2.0
2. การใช้						
2.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	6.68	6.81	7.02	7.23	7.45	7.67
2.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	1.5	2.0	3.0	3.0	3.0	3.0
3. เปรียบเทียบการผลิตและการใช้						
3.1 ปริมาณขาด/เกิน (พันตัน)	+50	+120	+80	+50	-20	-90
3.2 ปริมาณขาด/เกิน (ร้อยละ)	+0.7	+1.7	+1.2	+0.7	-0.3	-0.1
ยางสังเคราะห์						
1. การผลิต						
1.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	10.41	10.62	10.83	11.11	11.44	11.78
1.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	3.0	2.0	2.0	2.5	3.0	3.0
2. การใช้						
2.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	10.35	10.56	10.88	11.09	11.43	11.70
2.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	2.0	2.0	3.0	2.0	3.0	3.0
3. เปรียบเทียบการผลิตและการใช้						
3.1 ปริมาณขาด/เกิน (พันตัน)	+60	+60	-50	+20	+10	+10
3.2 ปริมาณขาด/เกิน (ร้อยละ)	+0.6	+0.6	-0.4	+0.1	+0.1	+0.1
รวมยางโลก						
1. การผลิต						
1.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	17.14	17.55	17.94	18.38	18.86	19.36
1.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	3.0	2.4	2.2	2.5	2.6	2.6
2. การใช้						
2.1 ปริมาณ (ล้านตัน)	17.03	17.37	17.89	18.32	18.87	19.44
2.2 อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	1.8	2.0	3.0	2.4	3.0	3.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.2 (ต่อ)

รายการ	2541	2542	2543	2544	2545	2546
3. เปรียบเทียบการผลิตและการใช้						
3.1 ปริมาณขาด/เกิน (พันตัน)	+110	+180	+50	+60	-10	-80
3.2 ปริมาณขาด/เกิน (ร้อยละ)	+0.6	+0.1	+0.2	+0.3	-0.1	-0.4

ที่มา : คณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ

1.1.3 สถานการณ์ยางพาราในประเทศไทย

1.1.3.1 การผลิต

ภายหลังจากปี 2534 ที่ประเทศไทยได้ทำการปรับปรุงคุณภาพพันธุ์ยางพาราด้วยการปลูกยางพันธุ์ดีทดแทนพันธุ์พื้นเมือง ซึ่งทำให้ผลผลิตต่อไร่เพิ่มเฉลี่ยถึงร้อยละ 10 ในช่วงปี 2535-2537 (ตารางที่ 1.3) ประกอบกับการขยายพื้นที่เพาะปลูกจากภาคใต้และภาคตะวันออกไปในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้ประเทศไทยสามารถเป็นผู้ผลิตและผู้ส่งออกยางธรรมชาติเป็นอันดับหนึ่งของโลก แทนที่ประเทศมาเลเซียซึ่งประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานกรีดยางและผลตอบแทนจากการใช้ที่ดินเพาะปลูกยางพาราต่ำลง จึงหันไปผลิตปาล์มน้ำมันแทน

ปัจจุบัน พื้นที่ปลูกยางพาราของประเทศไทยมีประมาณ 12 ล้านไร่ กระจายใน 36 จังหวัดทั่วประเทศแบ่งเป็นแหล่งปลูกยางเดิมในภาคใต้ 14 จังหวัด ภาคตะวันออก 5 จังหวัด และแหล่งปลูกยางใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 17 จังหวัด ส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 95 เป็นสวนยางขนาดเล็กที่มีเนื้อที่ประมาณ 8-25 ไร่

สถาบันวิจัยยางได้คาดการณ์ผลผลิตยางพาราในปี 2542 มีปริมาณ 2,148,000 เมตริกตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 3.5 (แตกต่างจากที่ The Economist Intelligence Unit คาดว่าผลผลิตยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.7) เนื่องจากมีการขยายตัวของพื้นที่เพาะปลูก ตามการดำเนินงานของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางที่จัดให้มีโครงการสนับสนุนการเพิ่มพื้นที่เพาะปลูก รวมทั้งส่งเสริมให้มีการปลูกเพิ่มในเขตปลูกยางพาราเดิมประกอบกับยางพันธุ์ดีให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นตามอายุ

ตารางที่ 1.3 พื้นที่เพาะปลูก ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ของยางพารา

ปี	พื้นที่เพาะปลูก (ล้านไร่)	Δ%	ผลผลิต (เมตริกตัน)	Δ%	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม/ไร่)	Δ%
2534	11.66	1.2	1,340,596	5.1	150	3.3
2535	11.84	1.5	1,530,941	14.2	155	3.2
2536	12.06	1.9	1,533,384	1.5	160	3.2
2537	12.12	0.5	1,717,861	10.6	200	25.0
2538	12.18	0.5	1,804,788	5.1	205	2.5
2539	12.23	0.4	1,970,265	9.2	213	3.9
2540	12.29	0.5	2,032,714	3.2	218	2.3
2541	12.33	0.3	2,075,950	2.1	223	2.3
2542 ^B	12.36	0.2	2,148,000	3.5	228	2.2
2543 ^B	12.40	0.3	2,234,000	4.0	233	2.2
เฉลี่ย ^V		0.9		6.4		3.0 ^V

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง

หมายเหตุ : E = ตัวเลขประมาณการ

1/ เป็นค่าเฉลี่ยปี 2534-2541

2/ ไม่นับปี 2537 ซึ่งเป็นปีที่มีอัตราเพิ่มสูงผิดปกติ

1.1.3.2 การตลาด

น้ำยางสดที่กรี๊ดได้จากต้นยางพาราจะถูกนำไปแปรรูปเป็นน้ำยางข้นและยางแห้งชนิดต่าง ๆ เช่น ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ เป็นต้น เพื่อเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่ม และความเหมาะสมกับการใช้งานในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งภายหลังจากปี 2540 ที่ประเทศญี่ปุ่นได้เปลี่ยนมาใช้ยางแท่งเพิ่มขึ้น และลดการใช้ยางแผ่นรมควันลง เนื่องจากการใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบสามารถควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางได้ดีกว่า ส่งผลให้ผู้ผลิตและส่งออกยางของไทยเริ่มปรับตัวสู่การผลิตและส่งออกยางแท่งมากขึ้น (จากเดิมประเทศไทยมีสัดส่วนการส่งออกยางแผ่นรมควันและยางแท่งประมาณร้อยละ 67 และ 20 ภายหลังจากปี 2540 ได้ลดสัดส่วนเหลือเพียงร้อยละ 55 และ 25 ตามลำดับ) ดังจะเห็นได้จากเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2541 บริษัท ยางไทยปิกัด จำกัด (เด็กบีห้าง) ซึ่งเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางแผ่นรมควันรายใหญ่ที่สุดของประเทศ (มีส่วนแบ่งตลาดส่งออกประมาณร้อยละ 17 ของปริมาณส่งออกโดยรวม) ได้ปิดโรงงานผลิตยางแผ่นรมควัน 11 แห่ง จากจำนวน 12 แห่ง และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปลี่ยนสายการผลิตเป็นยางแท่งแทน เพื่อตอบสนองต่อความต้องการยางแท่งที่เพิ่มขึ้น และหลีกเลี่ยงปัญหาการขาดแคลนแรงงาน อันเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตยางแผ่นรมควันให้สูงขึ้น

ผลผลิตยางพาราประมาณร้อยละ 90 เป็นการผลิตเพื่อส่งออก ทั้งนี้ ในปี 2542 ไทยยังคงส่งออกยางแผ่นรมควันเป็นสัดส่วนมากที่สุดประมาณร้อยละ 56.7 รองลงมาเป็นยางแท่งและน้ำยางข้นในสัดส่วนร้อยละ 26.7 และร้อยละ 13.4 ตามลำดับ (ภาพที่ 1.1) โดยปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.7 เป็น 1,870,000 เมตริกตัน เนื่องจากมีอุปสงค์ในการนำเข้าจากประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ตามภาวะเศรษฐกิจที่เริ่มฟื้นตัว ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า การที่ค่าเงินรูเปียของอินโดนีเซียอ่อนตัวลงมากกว่าค่าเงินบาท ทำให้ผู้นำเข้าบางรายหันไปนำเข้ายางจากอินโดนีเซียที่มีราคาต่ำกว่าไทย จึงเป็นผลให้ปริมาณการส่งออกของไทยเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ขณะที่มูลค่าการส่งออกในปี 2542 ลดลงจากปีก่อนร้อยละ 19.9 เป็น 44,092 ล้านบาท ตามราคาภายในตลาดโลกที่ลดลงจากการมีอุปทานยางส่วนเกิน ประกอบกับเงินบาทแข็งค่าขึ้น ดังตารางที่ 1.4

อย่างไรก็ตาม แม้ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางรายใหญ่ของโลก แต่ความต้องการใช้ยางภายในประเทศยังคงมีปริมาณเพียงเล็กน้อยคิดเป็นส่วนประมาณร้อยละ 10 ของผลผลิตโดยรวม โดยใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ ถูมือยาง และยางรัดของเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งภาวะอุปทานส่วนเกินนี้ เป็นผลให้มีสต็อกยางภายในประเทศอยู่ในระดับสูงกว่า 200,000 เมตริกตัน

ตารางที่ 1.4 การส่งออกยางจำแนกตามประเภท

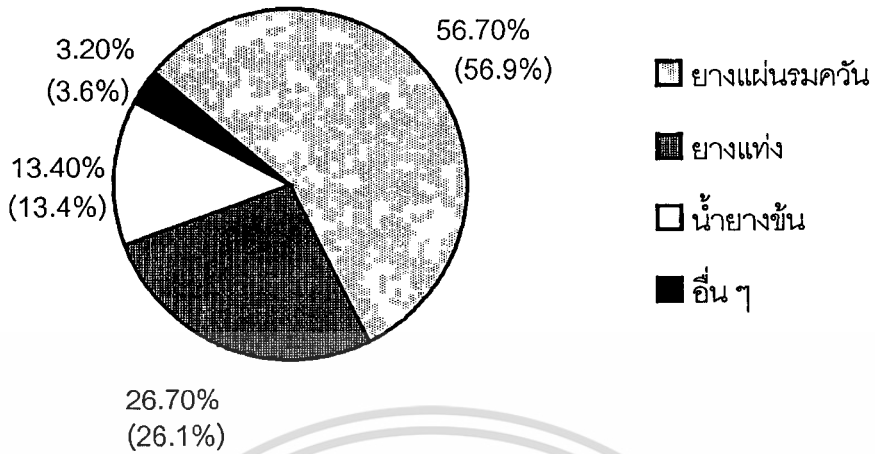
ปี	ยางแผ่นรมควัน		ยางแท่ง		น้ำยางข้น		อื่น ๆ		รวม	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
2538	1,087	39,792	316	11,938	169	7,494	63	344	1,636	59,567
2539	1,180	41,658	324	11,639	203	7,875	56	129	1,763	61,301
2540	1,095	32,993	456	14,615	225	7,742	60	201	1,837	55,551
2541	1,047	30,931	480	15,096	246	8,775	66	214	1,839	55,015
2542 ^E	1,060	24,760	500	12,507	250	6,299	60	525	1,870	44,092

ที่มา: 1/ สถาบันวิจัยยาง 2/ กรมศุลกากร

หมายเหตุ: E = ตัวเลขประมาณการ

ปริมาณ^{1/}: พัน เมตริกตัน มูลค่า^{2/}: ล้านบาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1.1 ประเภทการส่งออกยางแปรรูป ปี 2542

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง

หมายเหตุ : ตัวเลข () เป็นสัดส่วนในปี 2541

1.1.3.3 ราคา

ราคายางพาราในประเทศไทยยังคงลดลงอย่างต่อเนื่องตามราคายางในตลาดโลก อันเป็นผลจากภาวะอุปทานส่วนเกิน และการยกเลิกองค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ โดยในปี 2542 ราคายางแผ่นดิบชั้น 3 ที่เกษตรกรขายได้ และราคายางส่งยางแผ่นรมควันชั้น 3 ตลาดขนาดใหญ่ ลดลงร้อยละ 22.6 และร้อยละ 22.4 เหลือเฉลี่ยเมตริกตันละ 17,928 และ 20,775 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผลจากความร่วมมือด้านยางพาราระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย ประกอบกับราคายางสังเคราะห์ที่ปรับตัวสูงขึ้นตามราคาน้ำมันนั้น ทำให้ในช่วงไตรมาสสุดท้ายของปี 2542 ราคายางแผ่นดิบชั้น 3 และราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 ได้เริ่มปรับตัวเพิ่มขึ้นจากระยะเดียวกันปีก่อนร้อยละ 3.6 และ ร้อยละ 1.5 ตามลำดับ

สถานการณ์ยางพาราของไทยปี 2542-2546

จากการประมาณการของคณะนโยบายยางธรรมชาติ ในส่วนของประเทศไทยจะมีศักยภาพการผลิตยาง 2.1-2.5 ล้านตัน ส่วนใหญ่ยังคงเป็นการผลิตเพื่อการส่งออก และปริมาณการส่งออกแท่งจะเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันจะลดลง สำหรับราคายางยังอยู่ในระดับกิโลกรัมละ 24-30 บาท เนื่องจากสถานการณ์ของโลกยังไม่ดี ซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศไทย (ตารางที่ 1.5)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.5 ปริมาณและมูลค่าของการผลิต การส่งออก และการใช้ภายในของประเทศไทย
ปี 2542 - 2546

รายการ	2542	2543	2544	2545	2546
ข้อมูลทั่วไป					
1. ปริมาณการผลิตยาง (ล้านตัน)	2,148	2,234	2,324	2,429	2,550
2. อัตราการเพิ่ม (ร้อยละ)	3	4	4	4.5	5
3. ปริมาณการส่งออก (ล้านตัน)	1,938	2,014	2,094	2,189	2,300
4. ปริมาณการใช้ในประเทศ (ล้านตัน)	0.21	0.22	0.25	0.30	0.35
5. มูลค่าการส่งออก (ล้านบาท)	58,000	64,000	69,000	72,000	78,000
ชนิดของยางที่ผลิต (ร้อยละ)					
1. ยางแผ่นรมควัน	54	51	48	47	45
2. ยางแท่ง	29	31	33	34	35
3. น้ำยางข้น	13.5	14	14.5	14.5	15
4. ยางชนิดอื่น ๆ	3.5	4	4.5	4.5	5
5. รวม	100	100	100	100	100
ราคายาง (บาท/กิโลกรัม)					
1. ยางแผ่นรมควันชั้น 3 (F.O.B.)	27	29	30	30	31
2. ยางแผ่นดิบเฉลี่ย ตลาดกลางยางพารา อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา	25	26	27	27	27

ที่มา : คณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ

1.1.4 ปัญหาการพัฒนายาง

แม้ว่ายางทำรายได้ให้กับประเทศในแต่ละปีนับหมื่นล้านบาท และมีบทบาทสำคัญต่อความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางดังที่กล่าวข้างต้นก็ตาม แต่การพัฒนาของยางของไทยที่ผ่านมายังไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกรชาวสวนยางที่แท้จริงได้ เพราะบ่อยครั้งที่เกษตรกรต้องประสบปัญหาราคายางตกต่ำ ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการขายยาง ส่งผลให้มีรายได้ต่ำไม่ทันกับระดับค่าครองชีพที่ปรับตัวสูงขึ้นตลอดเวลาได้ สำหรับสาเหตุที่ทำให้การพัฒนาของประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จดังที่คาดหวังไว้ แบ่งออกเป็น 5 ปัญหาหลัก คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1.4.1 ปัญหาด้านการผลิตยาง

1. ประสิทธิภาพการผลิตของเกษตรกรชาวสวนยางอยู่ในระดับต่ำ เพราะมีการนำเทคโนโลยีการผลิตไปใช้น้อยมาก โดยเฉพาะด้านการบำรุงรักษาสวนยางและการกรีดยาง เห็นได้จากผลผลิตต่อไร่ของเกษตรกรชาวสวนยางยังอยู่ในระดับต่ำ คือ เฉลี่ยปีละ 218 กก./ไร่ หรือเพียงร้อยละ 69 ของผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของแปลงทดลองวิชาการ (เฉลี่ยปีละ 317 กก./ไร่) ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตยางของเกษตรกรชาวสวนยางในปี 2540 อยู่ในระดับสูงคือ 22.75 บาท/กก. คิดเป็นร้อยละ 75.24 ของราคาขายส่งออก (30.24 บาท/กก.) อย่างไรก็ตามในภาพรวมแล้วอัตราการเพิ่มผลผลิตยางของประเทศอยู่ในระดับร้อยละ 8 - 14 ต่อปี ในขณะที่อัตราการใช้จ่ายของโลกเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 - 3 ต่อปี และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ราคาขายปรับตัวลดลง

2. โครงสร้างการผลิตยางของประเทศส่วนใหญ่เป็นสวนยางขนาดเล็ก ขนาดการถือครองสวนยางของเกษตรกรชาวสวนยางมีแนวโน้มลดลง เห็นได้จากขนาดเฉลี่ยของสวนยางสงเคราะห์ที่ลดลงจาก 14.11 ไร่ ในปี 2506 เหลือ 9.97 ไร่ ในปี 2536 ส่งผลให้เกษตรกรชาวสวนยางมีรายได้จากการทำสวนยาง ไม่เพียงพอต่อการครองชีพ คือ มีรายได้จากการทำสวนยางเพียงปีละประมาณ 55,000 บาท (ผลผลิตปีละ 218 กิโลกรัม/ไร่ ขนาดสวนยาง 9 ไร่ และราคาขายแผ่นดิบ กิโลกรัมละ 25.00 บาท)

3. สถาบันเกษตรกรชาวสวนยางยังคงอ่อนแอ และไม่สามารถดำเนินการเชิงธุรกิจได้

4. เกษตรกรชาวสวนยางยังขาดปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ย สารเคมี เมล็ดพืชคลุม ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตต่ำ

5. การผลิตยางของเกษตรกรประมาณร้อยละ 80 เป็นการผลิตยางแผ่นดิบที่เหลืออีกร้อยละ 20 เป็นการผลิตน้ำยางสด และยังมีผลิตยางได้ไม่ตรงตามปริมาณ และคุณภาพที่ตลาดต้องการ

6. เกษตรกรชาวสวนยางส่วนใหญ่ผลิตยางตามความต้องการของตนเอง ทำให้ยางแผ่นดิบที่ผลิตได้มีคุณภาพที่หลากหลาย เป็นยางคุณภาพต่ำ (คุณภาพ 4 และต่ำกว่าคุณภาพ 4) และมีคุณภาพยางที่ไม่สม่ำเสมอ ส่งผลทำให้ราคาขายที่เกษตรกรชาวสวนยางได้รับอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ

7. การขาดแคลนแรงงานฝีมือโดยเฉพาะแรงงานกรีดยาง ซึ่งกำลังเป็นปัญหาสำคัญ และทวีความรุนแรงมากขึ้นในหลายจังหวัด เช่น จังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา สงขลา ระยอง และจันทบุรี นอกจากนี้ยังเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายต่อการผลิตยาง รายได้ และอายุการให้ผลผลิตยาง

8. ในบางพื้นที่เกษตรกรชาวสวนยางยังประสบปัญหาการคมนาคม เพราะไม่สามารถนำผลผลิตยาง และไม้ยางพาราออกสู่ตลาดได้อย่างสะดวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1.4.2 ปัญหาด้านอุตสาหกรรมยาง

1. การผลิตและการส่งออกของไทยมีคุณภาพไม่สม่ำเสมอ ทั้งนี้เพราะผลผลิตยางของเกษตรกรชาวสวนยางเป็นยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพหลากหลาย
2. การค้นคว้า วิจัย พัฒนา และการถ่ายทอดเทคโนโลยีอุตสาหกรรมยางของภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมยางดิบและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ยังไม่มีเอกภาพ และมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และยังขาดประสานงานตลอดจนความร่วมมือจากภาคเอกชน
3. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยังไม่สามารถพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของตนเองได้เพราะเทคโนโลยีส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นการนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้นและยังไม่สามารถเพิ่มสัดส่วน ปริมาณยางธรรมชาติในผลิตภัณฑ์ยางที่ผลิตได้
4. การขาดแคลนแรงงานฝีมือและเจ้าหน้าที่เทคนิคในภาคอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ทำให้ความเสียหายจากระบวนการผลิต มาตรฐานการผลิตภัณฑ์ยางไม่สม่ำเสมอและมีต้นทุนการผลิตที่สูง
5. การกำหนดมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยาง มีการเพิ่มคุณลักษณะเฉพาะมากขึ้น ทำให้มาตรฐานผลิตภัณฑ์ยางสากลสูงขึ้นตามไปด้วย ในขณะที่ผู้ประกอบการของไทยยังไม่ปรับมาตรฐานให้เป็นไปตามที่สากลกำหนด ทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

1.1.4.3 ปัญหาด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

1. ปัญหาการขนส่งไม้ที่นอกสวนยาง แม้ว่าไม้ยางพาราท่อนไม้ใช้หวงห้ามที่เข้าข่ายการควบคุมการขนย้ายตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 ก็ตาม แต่การขนย้ายไม้ยางพาราท่อนไม้ก็ประสบปัญหา เพราะถูกเจ้าหน้าที่ป่าไม้หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจขอตรวจสอบใบอนุญาตขนไม้ หรือกักรอการตรวจสอบทุกครั้ง ทำให้ผู้ประกอบการไม่ได้รับความสะดวก
2. ปัญหาการครอบครองที่ดินรายนต์ ซึ่งห้ามนำเข้าในราชอาณาจักร ผู้ประกอบการจึงไม่สามารถนำที่ดินรายนต์มาใช้ได้ และการครอบครองที่ดินรายนต์ถือว่าเป็นการครอบครองที่ผิดกฎหมาย ทำให้ผู้ประกอบการประสบปัญหาความยุ่งยากในการดำเนินการ
3. การขอใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้ โรงอบ โรงงานชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ โรงงานเฟอร์นิเจอร์ โรงงานผลิตปาร์ติเกิลบอร์ด จะต้องผ่านการขออนุญาตทั้งกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม และกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทำให้ผู้ประกอบการประสบความยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่ายสูง นอกจากนั้นค่าธรรมเนียมใบอนุญาตระหว่างกรมโรงงานและกรมป่าไม้ยังแตกต่างกันด้วย โดยกรมโรงงานเก็บค่าธรรมเนียมแรงมีค่าละ 50 บาท และสูงสุดไม่เกิน 20,000 บาท ใบอนุญาตมีอายุ 3 ปี ขณะที่กรมป่าไม้เรียกเก็บในอัตราที่เท่ากัน แต่ไม่มีเพดานสูงสุด และมีอายุเพียง 1 ปี ทำให้ผู้ประกอบการต้องเสียค่าธรรมเนียมซ้ำซ้อน
4. การขอรับรองหนังสืออนุญาตส่งออกไม้ยางพารา มีขั้นตอนและเอกสารประกอบ

มากทำให้เสียเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ผู้ผลิตและผู้ส่งออกเฟอร์นิเจอร์ ไม้ยางพาราซึ่งขาดข้อมูลข่าวสารทางด้านการตลาด และการขยายตลาดใหม่ รวมทั้งเทคโนโลยีใหม่ ในการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

1.1.4.4 ปัญหาด้านการตลาดยาง

1. ตลาดภายในประเทศ

1.1 เกษตรกรชาวสวนยางขาดอำนาจการต่อรองทางการตลาด และไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการขายยาง เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อย มีฐานะยากจนจำเป็นต้องขายผลผลิตเพื่อการยังชีพเฉพาะหน้า

1.2 ระบบตลาดยางของเกษตรกรชาวสวนยาง มีพ่อค้าคนกลางหลายระดับ ซึ่งแต่ละระดับมีค่าการบริหาร/ค่าการตลาดของตนเอง ทำให้เกษตรกรชาวสวนยางได้ราคาขายที่ต่ำกว่าควรได้รับ

1.3 ชาวสวนยางทั่วไปและพ่อค้ายางระดับล่างยังขาดโอกาสการรับรู้ข่าวสาร การตลาดและราคาขาย ที่ถูกต้องแม่นยำ และรวดเร็ว ทำให้ไม่สามารถตัดสินใจในการดำเนินการของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

2. ตลาดยางต่างประเทศและการส่งออก

2.1 ตลาดส่งออกยางของไทยยังแคบ แม้ว่าไทยสามารถส่งออกยางทั่วโลกกว่า 67 ประเทศก็ตาม แต่ปริมาณยางที่ส่งออกกว่าร้อยละ 70 ส่งออกไปยัง 4 ประเทศหลัก คือ ญี่ปุ่น (ร้อยละ 34 - 36) สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 12 - 15) จีน (ร้อยละ 10 - 15) เกาหลีใต้ (ร้อยละ 5 - 7)

2.2 ผู้ส่งออกมีต้นทุนสูง การส่งออกยังมีความยุ่งยาก มีขั้นตอนมาก และยังไม่มีการให้ความสะดวกแก่ผู้ส่งออกที่เพียงพอ

2.3 ประเทศไทยยังไม่มียุทธศาสตร์ในการขึ้นราคายางในตลาดโลกได้ เนื่องจากยังไม่มีตลาดกลางที่เป็นสากล ทั้งที่ประเทศไทยมีสัดส่วนผลผลิตมากกว่าหนึ่งในสามของผลผลิตโลก ทำให้ราคายางของตลาดกลางของโลกมีอิทธิพลต่อราคายางในประเทศสูง และไม่สะท้อนความเป็นจริงของไทย

1.1.4.5 ปัญหาด้านการบริหารงานภาคยางพารา

1. การกำหนดนโยบายและมาตรการในการพัฒนา และแก้ไขปัญหายางพาราของประเทศ ยังไม่เป็นเอกภาพและขาดความต่อเนื่อง แม้ว่าในปัจจุบันจะมีคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีเป็นผู้กำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ แต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองมักจะทำให้มีการหยุดชะงักและไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังไม่มีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการวางแผนและพัฒนาโดยตรง ทำให้ขาดความเป็นเอกภาพในการกำหนดแผนงาน และแนวทางการดำเนินการยาง และความคล่องตัวในการประสานงานต่าง ๆ กับองค์กรทั้งภายในและต่างประเทศ

2. การดำเนินงานด้านยางพารามีหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชน ทำให้เกิดความซับซ้อนในการปฏิบัติงาน ขาดความเป็นเอกภาพในการช่วยเหลือ สนับสนุน และประสานงานที่ดีและมีระบบ

จากปัญหาในการพัฒนายางพาราข้างต้นทำให้ภาครัฐจึงมีนโยบายและมาตรการขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานแก้ไขปัญหายางพาราสามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม ครอบคลุมกิจการยางทุกสาขาและทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคเกษตรกรชาวสวนยาง อันถือเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาของประเทศให้มีความเป็นเอกภาพและทิศทางที่ชัดเจน คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2542 อนุมัติยุทธศาสตร์การพัฒนยางพาราครบวงจร มีระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (ปี 2542 - 2546) ซึ่งมีกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง โดยกำหนดเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วยมาตรการระยะสั้น (ปี 2542 - 2543) จำนวน 14 มาตรการ 49 กิจกรรม และมาตรการระยะปานกลาง (ปี 2542 - 2546) จำนวน 20 มาตรการ 40 กิจกรรม รวม 34 มาตรการ 89 กิจกรรม

ยุทธศาสตร์การพัฒนยางพาราทั้ง 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. ยุทธศาสตร์ด้านการผลิตยาง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตยางให้ได้รับผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น และมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง สามารถแข่งขันและปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก ตลอดจนสนองต่อความต้องการของเกษตรกรในเรื่องรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

2. ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมยาง เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการแปรรูปและการส่งออกยางทุกชนิดที่ผู้ใช้ต้องการ โดยเป็นยางที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล พร้อมทั้งสนับสนุนให้มีการใช้ยางในประเทศเพิ่มขึ้น

3. ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมไม้ยางพาราให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเพิ่มศักยภาพทั้งการใช้ภายในประเทศและการส่งออก

4. ยุทธศาสตร์ด้านการตลาดยาง เพื่อพัฒนาตลาดยางไทยให้เป็นตลาดกลางที่สำคัญของโลกสู่ความเป็นระบบสากล ด้วยการจัดตั้งในรูปแบบของตลาดซื้อขายล่วงหน้า ตลอดจนเพิ่มศักยภาพในการส่งออกของประเทศ

5. ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารงานภาคยาง เพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนร่วมกันพัฒนาของประเทศอย่างเป็นระบบและสอดคล้องซึ่งกันและกัน

อุตสาหกรรมแปรรูปยางคิบเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่สำคัญในกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนยางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 โดยอุตสาหกรรมแปรรูปยางคิบเป็นตัวกลางระหว่างผู้ผลิตยางและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหรือผู้ใช้งาน ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นทั้งลูกค้า (Customer) และผู้จัดจำหน่าย (Supplier) ในอุตสาหกรรมยางพารา

ดังนั้นในสารนิพนธ์ฉบับนี้จึงทำการศึกษาถึงความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนยางพาราครบวงจร พ.ศ. 2542 - 2546 โดยมีกิจกรรมในแผนทั้งหมด 89 กิจกรรม ซึ่งจะ

ศึกษาโดยการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบที่มีต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรว่าสามารถใช้แก้ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบและการพัฒนายางพารารวมถึงช่วยพัฒนาศักยภาพด้านการผลิตของอุตสาหกรรมได้หรือไม่ ผลการศึกษาจะนำมาซึ่งข้อเสนอแนะและแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรให้มีความเหมาะสมมากขึ้นในภายหน้า

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร พ.ศ. 2542-2546
2. เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา โครงสร้างทั่วไป และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบประสบอยู่ในปัจจุบัน
4. เพื่อศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

1. กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร พ.ศ. 2542-2546 ทั้ง 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วยมาตรการระยะสั้น (ปี 2542-2543) จำนวน 14 มาตรการ 49 กิจกรรม และมาตรการระยะปานกลาง (ปี 2542-2546) จำนวน 20 มาตรการ 40 กิจกรรม รวม 34 มาตรการ 89 กิจกรรม
2. ความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ
3. การเก็บข้อมูลทำโดยใช้แบบสอบถามแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในทำเนียบรายชื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปของกระทรวงอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

1.4 ขั้นตอนของการศึกษา

ขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546 จำแนกออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาถึงความเป็นมา โครงสร้างทั่วไป และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในประเทศไทย และหลักการในรายละเอียดของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือวัดเพื่อศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการในแง่ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale)

ขั้นตอนที่ 3 เก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 สรุปอภิปรายผล และจัดทำข้อเสนอแนะ

1.5 ประชากร และกลุ่มตัวอย่างของการศึกษา

ประชากรในการศึกษานี้ คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในทำเนียบรายชื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยตั้งอยู่ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย เนื่องจากจำนวนของประชากรในการศึกษาทั้งหมด 315 ราย ผู้ศึกษาจึงเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรนี้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงกิจกรรมการดำเนินงานในกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร พ.ศ. 2542-2546
2. ทราบถึงความเป็นมา โครงสร้างทั่วไป และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในประเทศไทย
3. ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบประสบอยู่ในปัจจุบัน
4. เพื่อทราบความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบที่มีต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าเห็นด้วยกับกิจกรรมแผนปฏิบัติการหรือไม่ โดยนำมาซึ่งข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับปรุงกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร เพื่อประโยชน์ต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

1.7 นิยามคำศัพท์

1. ยาง และยางพารา ตามความหมายของพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ระบุว่า ยาง (Rubber) หมายถึง น้ำยางสด ยางก้อน เศษยาง น้ำยางข้น ยางแผ่น ยางแท่ง ยางเครพ หรือยาง ในลักษณะอื่นใดอันผลิตขึ้นหรือได้มาจากส่วนใด ๆ ของต้นยาง และหมายความรวมถึงยางผสมไม่ว่าในสภาพของแข็งหรือของเหลว (ยางสังเคราะห์) ซึ่งมียางธรรมชาติผสมกับสารเคมีหรือสารอื่น แต่ไม่รวมถึงวัตถุประดิษฐ์สำเร็จรูปจากยาง

ยางพารา (Para Rubber) หรือ ยางธรรมชาติ (Natural Rubber) หมายถึง ผลผลิตยางที่ได้จาก ต้นยางพารา (Hevea Brasiliensis) ในทางเคมีเป็นสารประกอบไฮโดรคาร์บอนที่ประกอบด้วย คาร์บอน 5 อะตอม และไฮโดรเจน 8 อะตอม เขียนเป็นสูตรได้ดังนี้ C_5H_8 ซึ่งเรียกว่า ไอโซพรีน (isoprene)

แต่เนื่องจากในการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจรนี้ ซึ่งกล่าวถึง ยาง และยางพารา โดยให้ความหมายของคำทั้งสองนี้ตรงกัน คือ ยางธรรมชาติ หมายถึงผลผลิตที่ได้จากต้นยางพารา (สถาบันวิจัยยาง, 2542)

2. กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจร หมายถึง กรอบแผนปฏิบัติการที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนร่วมประชุมจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางการดำเนินงาน และกิจกรรมของหน่วยงานงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและสถาบันเกษตรกรสามารถนำไปปฏิบัติงาน ในส่วนที่เกี่ยวข้องได้เป็นอย่างดี โดยมีทั้งหมด 5 ยุทธศาสตร์ และกำหนดระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (ปี 2542-2546) ประกอบด้วย มาตรการระยะสั้น (ปี 2542-2543) จำนวน 14 มาตรการ 49 กิจกรรม และมาตรการระยะปานกลาง (ปี 2542-2546) จำนวน 20 มาตรการ 40 กิจกรรม รวม 34 มาตรการ 89 กิจกรรม

3. ความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ หมายถึง ความเหมาะสมในแง่ระดับความคิดเห็น กับกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546

บทที่ 2

แนวคิด หลักการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

2.1.1 ความเป็นมาของยางพาราและอุตสาหกรรมยางพารา

ยางพาราเป็นไม้ประเภทยืนต้นที่เดิมโตเต็มที่จะมีความสูงประมาณ 25 - 30 เมตร การแผ่กิ่งจากต้นมีลักษณะแผ่ขึ้นเป็นเส้นทแยงมุมกับลำต้น เปลือกภายนอกของลำต้นมีสีค่อนข้างคล้ำ สีใต้เปลือกจะมีตั้งแต่สีชมพูไปจนถึงสีแดงหรือสีม่วงอ่อน ความหนาของเปลือกประมาณ 6.5 - 15.0 มม. เมื่อต้นอ่อนอายุน้อยเปลือกจะบางกว่าเมื่อตอนอายุมาก ต้นยางจัดอยู่ในประเภทไม้เนื้ออ่อน เมื่อผ่าตามขวางจะเห็นเป็นชั้น ๆ อย่างชัดเจน ตรงกลางลำต้นจะเป็นเนื้อ ไม้ที่ค่อนข้างแข็ง ซึ่งเรียกว่า แกน (Central axis) ถัดออกมาเป็นชั้นเนื้อ ไม้ (Wood or xyrem) ติดกับชั้นเนื้อ ไม้ด้านนอกก็จะเป็นเนื้อเยื่อเจริญ (Cambium) จากนั้นก็เป็นเปลือกอ่อน (Soft bark) ซึ่งมีท่อกลั่นกรองสำหรับส่งอาหาร ต่อมาก็คือเป็นชั้นเปลือกแข็ง (Hard bark) ตรงบริเวณด้านในสุดของเปลือกแข็งกับเปลือกอ่อนจะมีท่อน้ำยาง (Latex Vessels) อยู่จำนวนมาก และท่อนี้จะพันวนไปทางขวารอบต้นไปจนถึงยอด ต่อจากชั้นเปลือกแข็งก็เป็นเนื้อเปลือก (Cork cambium) และเปลือกแข็ง (Cork) ซึ่งเป็นชั้นนอกสุด

ลักษณะในยางจะมีก้านขาว แต่ละก้านจะมีอยู่ 3 ใบ แต่ละใบมีขนาดยาว 10 - 20 ซม. แต่บางพันธุ์อาจมีถึง 5 ใบ ปกติต้นยางจะมีการผลัดใบปีละครั้งในช่วงฤดูแล้ง ยางพาราจะเริ่มมีดอกเมื่อมีอายุประมาณ 5 - 6 ปี ดอกตัวผู้และดอกตัวเมียจะอยู่บนก้านดอกเดียวกัน แต่จะไม่เปิดเข้าหากันแต่ละดอกจะล่อให้แมลงนำละอองเกสรไปผสมกับดอกที่อยู่บนก้านดอกอื่น เมื่อผสมแล้วจะโตเป็นผลภายใน 5 เดือน แล้วจะแตกคืดตัวไปไกลหลายเมตร ต้นยางจะออกดอกปีละ 2 ครั้ง ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มิถุนายน ครั้งหนึ่งกับเดือนสิงหาคม - ตุลาคมอีกครั้งหนึ่ง ในปีหนึ่ง ๆ ยางต้นหนึ่งจะให้ผลประมาณ 50 ผลหรือ 150 เมล็ด เมล็ดยางจะมีขนาดยาว 2.0 - 2.5 ซม. กว้าง 1.5 - 2.5 ซม. หนัก 3.0 - 6.0 กรัม มีสีน้ำตาลและมีลวดลายคล้ายเมล็ดละหุ่ง

รากของต้นยางมีอยู่ 2 ชนิด คือ รากแก้ว (Primary root) และรากที่แตกออกไปทางด้านข้าง (Lateral roots or Secondary roots) รากของต้นยางนอกจากทำหน้าที่ยึดลำต้นแล้วยังมีหน้าที่หาอาหารอีกด้วย รากแก้วของต้นยางจะไม่ลึกมากนักอยู่ระดับเพียง 1.5 - 2.0 เมตร ถ้าดินดีอาจจะหยั่งลึกเกินกว่า 2.0 เมตร ส่วนรากที่แตกออกไปทางด้านข้างจะแผ่ไปได้ไกลถึง 20 เมตร แต่ถ้าระยะการปลูกต่ำการแผ่ของรากจะสั้นลง

น้ำยางมีลักษณะเป็นสีขาวคล้ายน้ำมัน ในน้ำยางมีเนื้อยางแห้ง ซึ่งเป็นสารคาร์บอนมีเม็ดเล็กๆ คล้ายลูกแพรขนาด 0.5 - 0.6 ไมครอน ห่อหุ้มด้วยวัตถุคล้ายสปู และโปรตีนลอยปนอยู่ในน้ำยาง นอกจากนั้นยังมีเม็ดสีเหลืองอ่อน ๆ และเม็ดลึกลูทอยด์ (Lutioids) ซึ่งทั้งสองชนิดนี้มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 - 10 ไมครอน โดยปกติ น้ำยางจะมีเนื้อยางแห้งและสารประกอบไม่เท่ากัน หรือแม้แต่องค์ประกอบเดียวกันแต่ก็แตกต่างกันออกไปตามท้องถิ่น น้ำยางนี้โดยแท้จริงแล้วเป็นของเสีย ซึ่งเกิดจากขบวนการเมตาโบลิซึมของยางซึ่งไหลไปตามท่อน้ำยางซึ่งอยู่ในเปลือกอ่อน ในน้ำยางจะมีเนื้อยางแห้งประมาณร้อยละ 92 และสารประกอบที่มีไฮโดรคาร์บอนร้อยละ 92 และสารประกอบที่มีไฮโดรคาร์บอนประมาณร้อยละ 8 สารประกอบอื่น ๆ เช่น Protein, glucosides, lipids, mineral salt, enzymes ซึ่งมีอิทธิพลต่อการอบความร้อนให้ยางคงรูป และต่อคุณสมบัติของยางเป็นอย่างมาก

ประวัติความเป็นมาของยางพาราที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญมีอยู่ 3 ช่วงคือ การโยกย้ายแหล่งปลูกยาง การค้นพบวิธีการกรีดยาง และวิวัฒนาการของอุตสาหกรรมยางพารา ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. การโยกย้ายแหล่งปลูกยาง ยางพารามีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Hevea brasiliensis* มีถิ่นฐานดั้งเดิมอยู่บนที่ราบสูง แทปาลจอส (Tapajos Plateau) ใกล้กลุ่มแม่น้ำอเมซอน ประเทศบราซิล ในทวีปอเมริกาใต้ ในปี พ.ศ. 2416 เจ้าหน้าที่อังกฤษประจำประเทศอินเดียได้นำเมล็ดยางจากบราซิลไปปลูกที่สวนพฤกษชาติคิว (Kem Botanic Garden) ใกล้กรุงลอนดอนประมาณ 2,000 เมล็ด และส่งต้นยางจากสวนพฤกษชาติคิวได้จัดส่งต้นยางไปปลูกที่กัลกัตตา ประเทศอินเดียในปีเดียวกัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2419 Sir Henry Wickham ได้นำต้นยางประมาณ 2,800 ต้น ไปปลูกที่ Celon ที่ชาว 18 ต้น และที่สิงคโปร์ 50 ต้น ในปีถัดมาทางสวนพฤกษชาติคิวได้จัดส่งต้นยางไปปลูกที่สิงคโปร์ 13 ต้น และปลูกที่กัวลาแกงซา รัฐเปรักในมลายู 9 ต้น การนำพันธุ์ยางจากประเทศอเมริกาใต้ไปปลูกที่ประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียดังกล่าว นับว่าเป็นการวางรากฐานให้เกิดสวนยางในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชียอาคเนย์เป็นอย่างมาก และเนื่องจากดินฟ้าอากาศในภูมิภาคเอเชีย มีฝนตกชุกตลอดปี ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง การคมนาคมสะดวก มีท่าเรือสำหรับขนถ่ายสินค้าที่สามารถขนถ่ายสินค้าได้ทุกฤดูกาล ทั้งยังหาแรงงานได้ง่าย เนื่องจากมีชาวจีนและชาวอินเดียอพยพมาทำมาหากินกันมาก อีกทั้งอัตราค่าจ้างก็ต่ำ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ได้เกื้อกูลให้การปลูกยางในภูมิภาคนี้ขยายตัวไปอย่างรวดเร็ว

2. การค้นพบวิธีการกรีดยาง ส่วนของยางพาราที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจสูง ก็คือ น้ำยางซึ่งสามารถนำไปแปรรูปเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมต่าง ๆ มนุษย์จึงได้คิดค้นหาวิธีเอาน้ำยางออกมา โดยในระยะแรกใช้วิธีสับหรือเจาะลำต้น ซึ่งใช้วิธีการดั้งเดิมที่ใช้กับยางป่าทั้งในบราซิลช่วงปี พ.ศ. 2424 - 2425 และในเอเชียเมื่อปี พ.ศ. 2424 ซึ่งไม่ค่อยได้ผลนัก ในปี 2432 Sir Frank Swettenham ผู้ว่าการรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ได้ทดลองสับและเจาะต้นยางอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าไม่ได้ผล จึงลงความเห็นว่า ยางพาราเป็นพืชที่ไม่เหมาะสมที่จะนำมาปลูกที่ประเทศมาเลเซีย จึงสั่งให้ทำลายต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยางที่นำมาปลูก ความคิดเห็นเช่นนี้ได้ฝังอยู่ในวงการรัฐบาลและราษฎรมาก จนปี 2433 นายริดเลย์ (H.N. Ridley) นักพฤกษศาสตร์สิงคโปร์ พบว่า การสับ หรือเจาะต้นยาง โดยไม่เอาเปลือกยางออก น้ำยางที่ออกมาจะแห้งและอุดทางไหลของน้ำยาง ความลึกของรอยสับก็ประมาณไม่ได้ว่าสับไปลึกเท่าใด จึงออกแบบมีครีดยางแบบสลับกับทำลอนเล็ก ๆ ไว้ดอกเจาะ เอาเปลือกออกเพียงเบา ๆ ปรากฏว่าทุกครั้งที่เกิดด้วยวิธีนี้ น้ำยางจะไหลออกมาเป็นจำนวนมาก จึงได้ทำรายงานเรื่องนี้ไปยังกรุงลอนดอนในปี พ.ศ. 2434 พร้อมทั้งได้ส่งตัวอย่างยางที่กรีดได้ไปด้วย ปรากฏว่าได้รับความสนใจ และมีผู้นำไปทดลองและตัดแปลงมีครีดยางให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

3. วิวัฒนาการของอุตสาหกรรมยางพารา พอลจะแบ่งออกได้เป็น 2 ช่วง คือ ช่วงก่อนค้นพบวิธีทำให้ยางคงรูป (ก่อนปี พ.ศ. 2382) และช่วงหลังจากที่ค้นพบวิธีทำให้ยางคงรูป (หลังปี พ.ศ. 2382) ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อุตสาหกรรมยางพาราช่วงก่อนปี พ.ศ. 2382 เป็นอุตสาหกรรมที่มีการแปรรูปเป็นวัตถุสำเร็จรูปอย่างง่าย ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ Joseph Pristly ได้พบว่ายางมีคุณสมบัติพิเศษสามารถนำมาถบดินสอได้ จึงเรียกว่า Rubber นับแต่นั้นเป็นต้นมา และได้เริ่มมีการนำออกมาวางตลาดขายในปี พ.ศ. 2315 ก่อนหน้านี้ได้มีการนำยางมาใช้ประโยชน์มาทำวัตถุสำเร็จรูปอย่างหยาบ ๆ ในรูปของขวดบรรจุน้ำ (Crude bottle), รองเท้ายาง (Crude footwear), เสื้อกันฝน และลูกบอลสำหรับเล่นกีฬา ในปี พ.ศ. 2334 Samuel Peal ได้ค้นพบวิธีทำให้ยางละลายโดยใช้น้ำมันสน เพื่อนำไปทำเสื้อกันฝน และในปี พ.ศ. 2336 Charles Macintosh ได้นำผลผลิตผ้ายางกันฝนออกจำหน่ายในประเทศอังกฤษ

การผลิตผลิตภัณฑ์ยางเริ่มเป็นเชิงอุตสาหกรรมภายหลังจากที่ Thomas Hancock ชาวอังกฤษได้ประดิษฐ์เครื่องรีดยางให้เป็นแผ่นบางเรียกว่า Masticator ได้สำเร็จระหว่างปี พ.ศ. 2363 – 2380 ซึ่งมีประโยชน์มากต่ออุตสาหกรรมยางพารา เราจึงยกย่องว่า Hancock เป็น “บิดาแห่งอุตสาหกรรมยางพารา” อุตสาหกรรมยางพาราที่เกิดขึ้นก่อนปี พ.ศ. 2382 นี้ ล้วนแต่เป็นอุตสาหกรรมยางคืนรูป (Unvulcanized rubber) ซึ่งผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้มีข้อเสีย คือ เมื่อถูกความร้อนจะมีลักษณะอ่อนตัวลงและเหนียวเหนอะหนะ เมื่อกระทบกับความเย็นเช่นอากาศในฤดูหนาวก็มีรอยแตก มีข้อจำกัดในการใช้ทำเป็นวัสดุที่ต้องกระทบกับแสงความร้อน ตลอดจนมีปัญหาในการรวมตัวกับออกซิเจน (Oxidation) ด้วย

2. อุตสาหกรรมยางพาราช่วงหลังปี พ.ศ. 2382 เนื่องจากยางคืนรูปมีข้อจำกัดในการใช้ เพราะว่าจะเกิดปัญหาเมื่อกระทบแสงความร้อนรวมทั้งเกิดปัญหา Oxidation, Charles Goodyear ได้พยายามทดลองแก้ปัญหานี้ระหว่างปี พ.ศ. 2382 - 2386 และได้พบว่า เมื่อนำยางมาผสมกับกำมะถันและตะกั่วขาว แล้วนำไปย่างไฟ หรือให้ความร้อนแล้ว แม้ว่ายางนั้นจะกระทบกับความร้อนหรือความเย็นจัด ยางนั้นจะมีคุณสมบัติเปลี่ยนแลงไปจากเดิมอย่างมาก ขบวนการนี้เรียกว่า Vulcanization ดังนั้น Charles Goodyear จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ค้นพบวิธีการทำยางคงรูปเป็นคนแรก การค้นพบกรรมวิธีการทำยางคงรูปนี้เป็นระยะเวลาใกล้เคียงกับที่ James Watt ประดิษฐ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารทสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องจักรไอน้ำสำเร็จ ยังผลให้สามารถนำมาตัดแลงเป็นรถยนต์แทนรถม้าได้ ทำให้ความต้องการใช้ยางได้เติบโตสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.1.2 โครงสร้างอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

น้ำยางสดที่กรี๊ดได้จากต้นยางพาราสามารถนำไปแปรรูปเพื่อให้เหมาะกับการใช้งานได้ 2

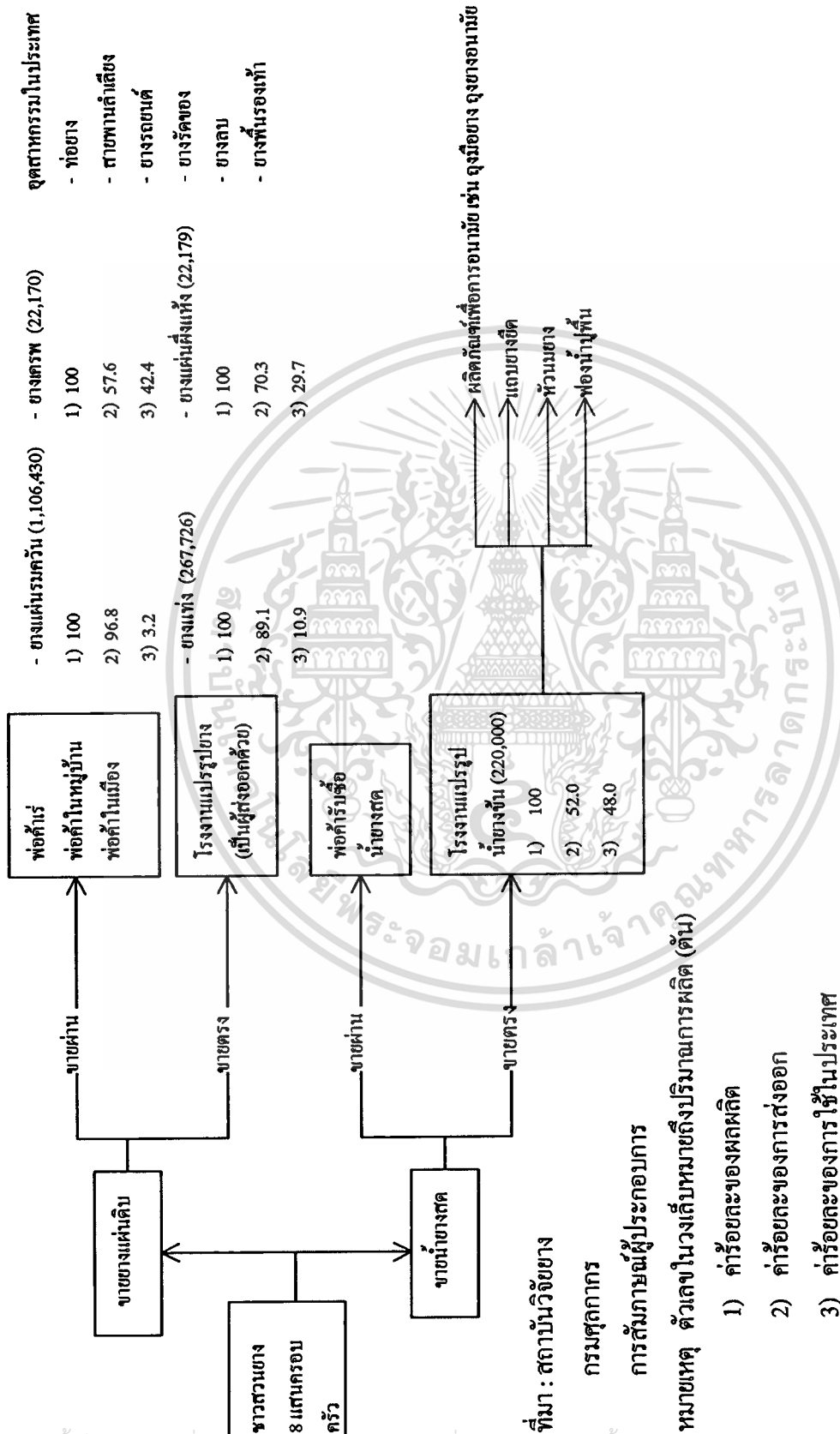
ลักษณะ คือ

1) ทำให้เป็นยางแห้งชนิดต่าง ๆ ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางแผ่นผึ่งแห้ง และยางเครพ เป็นต้น ในปี 2535 ไทยสามารถแปรรูปยางแห้งได้ทั้งสิ้น 1.42 ล้านตัน เป็นยางแผ่นรมควัน ร้อยละ 78.2 ยางแท่งร้อยละ 19 ยางแผ่นผึ่งแห้ง และยางเครพร้อยละ 1.5 ยางแห้งชนิดต่าง ๆ จะถูกนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ ยางรัดของ ยางลบ ท่อยาง สายพานลำเลียง และยางพื้นรองเท้า เป็นต้น อุตสาหกรรมยางรถยนต์จะใช้ยางแห้ง (ชนิดยางแผ่นรมควันและยางแท่ง) มากที่สุด คาดว่ามากกว่าร้อยละ 50 ของปริมาณการใช้ยางแห้งทั้งหมด

2) ทำให้น้ำยางสดมีความเข้มข้นสูงขึ้น มีเนื้อยางเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 60 (ซึ่งเป็นระดับความเข้มข้นที่เหมาะสมในทางอุตสาหกรรม) เพื่อประหยัดค่าขนส่งน้ำยางไปที่โรงงานที่ใช้ น้ำยางข้นเป็นวัตถุดิบ เรียกกันว่า น้ำยางข้น (Concentrated Latex) ปี 2535 ไทยสามารถผลิตน้ำยางข้นได้ประมาณ 2.2 แสนตัน ประมาณครึ่งหนึ่งใช้ในประเทศ เช่น ใช้เป็นวัตถุดิบในโรงงานถุงมือยาง ถุงยางอนามัย แลบยางยืด หัวนมยาง และอื่น ๆ เป็นต้น ที่เหลือประมาณ 1.14 แสนตัน ส่งขายต่างประเทศ (ดังรายละเอียดในภาพที่ 2.1)

2.1.2.1 โครงสร้างและการขยายตัวของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบขั้นต้น

อุตสาหกรรมยางพาราของไทย เริ่มต้นจากการแปรรูปยางดิบเป็นยางแผ่นรมควันเพื่อการส่งออกมาตั้งแต่ก่อนปี 2470 เข้าใจว่าเป็นผู้ค้ารายย่อยทำการรวบรวมยางแผ่นดิบจากสวนยางส่งไปตลาดมาเลเซียและสิงคโปร์ จากสถิติงานทะเบียน กรมวิชาการเกษตร พบว่าในปี 2487 มีผู้ค้ายาง (Dealer) จำนวน 380 ราย มีโรงเก็บที่มียางไว้ในครอบครองมากกว่า 1,200 กิโลกรัม จำนวน 123 ราย ต่อมาเริ่มมีชาวจีนในมาเลเซียเข้ามาตั้งบริษัทแปรรูปยางดิบรมควันและส่งออก เช่น บริษัท ฮั่วชว่น จำกัด บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด บริษัท นุซันดารา จำกัด และบริษัทพัฒนาภิรมย์ จำกัด บริษัทขนาดใหญ่เหล่านี้ ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่เป็นชาวจีนในมาเลเซียและชาวจีนในไทย มักจะมีเครือข่ายการค้าในมาเลเซียและสิงคโปร์ดังมีรายละเอียดในตารางที่ 2.1 บริษัทส่วนใหญ่จะมีโรงงานของตนเอง และทำการรมควันเพื่อส่งออก ปี 2522 บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด ส่งออกยางทั้งสิ้น 170,000 ตัน คิดเป็นร้อยละ 32 ของปริมาณการส่งออกยางแห้งแปรรูปทั้งหมดของไทย และ

ภาพที่ 2.1 แสดงปริมาณการผลิต การส่งออก และการใช้ยางดิบธรรมชาติในประเทศไทยปี 2535

5 บริษัทใหญ่ที่กล่าวข้างต้นมีส่วนการส่งออกรวมกันแล้วสูงถึงร้อยละ 74.02 ปี 2535 บริษัท ขางไทยปิกโก้ จำกัด มีสาขาโรงงานแปรรูปทั้งสิ้น 14 แห่ง มีกำลังการผลิตยางแผ่น ยางแท่ง และยางเครพรวมกันถึง 360,800 ตัน คิดเป็นร้อยละ 27.1 ของปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง และยางเครพ แม้ว่าสัดส่วนการครองตลาดส่งออกจะลดลง แต่นับว่าตลาดการส่งออกยางแปรรูปขั้นต้นของไทยยังถูกครอบครองโดยบริษัท ขางไทยปิกโก้ จำกัด

ตารางที่ 2.1 บริษัทขนาดใหญ่ที่ทำธุรกิจแปรรูปยางขั้นต้น

ชื่อบริษัท	ปีที่ก่อตั้ง	เงินทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)	ผู้ถือหุ้น	กำลังการผลิต	
				2522	2535
1. บริษัท ฮั่วชวณ จำกัด	2491	4	ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนในไทย ชาวจีนในมาเลเซีย และบริษัทในสิงคโปร์	116,234	56,700
2. บริษัท เหมืองยางสินไทย จำกัด	2492	3	ชาวอังกฤษเชื้อสายจีนในสิงคโปร์ ไทย ชาวจีนมาเลเซีย และชาวจีนในไทย	n.a.	n.a.
3. บริษัท ขางไทยปิกโก้ จำกัด (เดิมชื่อ เต็กบีห้าง)	2496	4	ชาวจีนมาเลเซีย	170,000 ^a	360,800
4. บริษัท นุชันดารา จำกัด	2501	10	ไทย จีน อินโดนีเซีย และอังกฤษ	n.a.	37,200
5. บริษัท พัฒนกิจรับเบอร์ จำกัด	2517	5	ไทย 100%	n.a.	n.a.

ที่มา : สรุปจากเอกสารวิชาการยาง ธนาคารกสิกรไทย ปีที่ 4 ฉบับที่ 2/2525 หน้า 89-95 และศูนย์วิจัยยางภาคใต้ 2535

หมายเหตุ : a เป็นตัวเลขปริมาณการส่งออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมการแปรรูปยางพาราขั้นต้นได้ขยายตัวมาอย่างต่อเนื่อง ตารางที่ 2.2 แสดงจำนวนโรงงานและกำลังการผลิตของยางดิบ 4 ประเภทและน้ำยางข้น ในปี 2525 ข้อมูลจากกรมโรงงาน สรุปได้ว่า มีโรงงานแปรรูปยางแผ่นรมควัน 84 แห่ง มีกำลังการผลิต 4.5 แสนตัน โรงงานผลิตยางแท่ง 7 แห่ง มีกำลังการผลิตประมาณ 8 หมื่นตัน ยางแผ่นผึ่งแห้ง 3 แห่ง 3 พันตัน ยางเครพ 11 แห่ง 800 ตัน และน้ำยางข้น 4 แห่ง มีกำลังการผลิตน้อยกว่า 500 ตันต่อปี ในปี 2535 จำนวนโรงงานแปรรูปมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะโรงงานแปรรูปยางแท่งและยางเครพ ซึ่งเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ 44% ต่อปีในช่วง 2525-2535 และจำนวนโรงงานทำน้ำยางข้นมีอัตราเฉลี่ยปีละ 132% ในขณะที่จำนวนโรงงานยางแผ่นรมควันมีอัตราเพิ่มเฉลี่ย 5% ต่อปีเท่านั้น จากข้อมูลโรงงาน กำลังการผลิตและกำลังการผลิตเฉลี่ยต่อ 1 โรงงานของอุตสาหกรรมแปรรูปขั้นต้น 5 ชนิด ในตารางที่ 2.2 พออธิบายถึงโครงสร้าง และการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมโดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงเวลาได้ดังต่อไปนี้

1) ช่วงเวลาแรก นับตั้งแต่เริ่มมีการค้ายางจนกระทั่งปี 2512 ยางดิบทั้งหมดที่ผลิตได้ในประเทศจะถูกแปรรูปเป็นยางแผ่นรมควันทั้งหมด สาเหตุคือ

ก) ในช่วงนั้น ชาวสวนยางส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตน้ำยางสดรายเล็ก มีพื้นที่ถือครองเฉลี่ยน้อยกว่า 15 ไร่ต่อครอบครัว การขายเป็นน้ำยางสดจะต้องขายภายในวันเดียวกัน ซึ่งไม่คุ้มค่าขนส่ง การคมนาคมขนส่งไม่สะดวกและกินเวลานาน เนื่องจากค่าแรงงานชาวสวนถูกและมีเหลือเพื่อ (1 ครอบครัวมีประมาณ 5 - 6 คน) ดังนั้น ชาวสวนยางจะกรีดยางในตอนเช้ามีด รวบรวมมาทำยางแผ่นยางดิบ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมไว้จนกระทั่งมีปริมาณมากพอสมควร จึงจะส่งขายให้แก่พ่อค้าคนกลาง หรือบรรทุกไปขายแก่โรงงานรมควันโดยตรง

ข) ยางแผ่นรมควันเป็นที่ต้องการในตลาดญี่ปุ่น ซึ่งเป็นตลาดผู้ซื้อรายใหญ่ของไทย บริษัทผลิตยางรถยนต์ของญี่ปุ่น ค้นพบวิธีการใช้ยางแผ่นรมควัน ผลิตยางรถยนต์ที่มีคุณภาพดีกว่ายางแท่ง เนื่องจากยางแผ่นรมควันจะมีคุณสมบัติทางกายภาพเช่น ความยืดหยุ่นของยางดีกว่ายางแท่ง เพราะไม่ต้องผ่านกระบวนการถึง อบความร้อนมากเท่ากับยางแท่ง

2) ช่วงที่สอง ปี 2512 - 2530 ความต้องการยางแท่งสูงขึ้น เนื่องจากตลาดต่างประเทศบางแห่ง เช่น อเมริกา และยุโรป เริ่มเปลี่ยนมาซื้อยางแท่งมากขึ้น แม้ว่ายางแผ่นรมควันจะมีข้อดีดังกล่าวข้างต้น เนื่องจาก

ก) สามารถตรวจสอบคุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมีของยางแท่งได้ในห้องทดลอง ซึ่งสามารถบอกระดับคุณสมบัติต่าง ๆ ที่แน่นอนเป็นตัวเลข สำหรับยางแผ่นไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ การจัดเกรดยางแผ่นรมควันจะใช้วิธีกะด้วยสายตาและความชำนาญเท่านั้นซึ่งทำให้ได้คุณสมบัติที่ไม่แน่นอน

ตารางที่ 2.2 จำนวนโรงงาน กำลังการผลิต ในอุตสาหกรรมการแปรรูปยางดิบ

ประเภทของยาง แปรรูป	2525			2535		
	จำนวน โรงงาน (แห่ง)	กำลัง การผลิต ¹ (ตัน)	กำลังการ ผลิตเฉลี่ย ต่อ 1 โรงงาน (ตัน)	จำนวน โรงงาน ² (แห่ง)	กำลัง การผลิต ³ (ตัน)	กำลังการ ผลิตเฉลี่ย ต่อ 1 โรงงาน (ตัน)
1. ยางแผ่นรมควัน	84	447,073.6	5,322.3	125 (94)	237,35.6 (1,106,430)	11,389.8
2. ยางแท่ง	7	82,099.2	11,728.5	38 (24)	333,000 (267,726)	8,763.2
3. ยางแผ่นตั้งแห้ง	3	3,183.3	1,061.1	19 (3)	40,380 (22,179)	2,125.3
4. ยางเครพ	11	787.9	71.6	55 (23)	45,936 (22,170)	835.2
5. น้ำยางข้น	4	น้อยกว่า 500	ประมาณ 100	57 (40)	294,462	5,201.1
6. รวม	109 ⁴			294 (184) ⁴		

ที่มา: 1. สถิติยางแห่งประเทศไทย ปีที่ 22 ฉบับที่ 1 2536

2. ศูนย์วิจัยยางภาคใต้ 2536

3. สถิติกรมโรงงาน 2534

หมายเหตุ: 1. กำลังการผลิตใช้วิธีการประมาณการจากการประมาณการส่งออกในปี 2525 สมมุติว่า ผลิตที่กำลังการผลิตเต็มที่ และปริมาณการใช้ยางในอุตสาหกรรมกำลังการผลิต = $\frac{\text{ปริมาณการส่งออก} * 103}{100}$

100

2. จำนวนโรงงานได้ข้อมูลมาจาก 2 แหล่งคือ จากศูนย์วิจัยยางภาคใต้ (ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บ) และจากกรมโรงงาน (ตัวเลขที่ไม่ได้อยู่ในวงเล็บ)
3. ตัวเลขในวงเล็บ แสดงปริมาณผลผลิตที่ผลิตจริง
4. จำนวนโรงงานแปรรูปยางดิบรวมน้อยกว่านี้ เนื่องจากโรงงานจำนวนหนึ่งผลิตยางแปรรูปมากกว่า 1 ชนิดขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข) ความสะดวกในการขนส่ง โดยเฉพาะในประเทศผู้ซื้อที่มีค่าจ้างแรงงานสูง เช่น สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น การเคลื่อนย้ายยางแท่งสามารถใช้เครื่องจักรได้ ในขณะที่ยางแผ่นต้องใช้แรงงานคนในการเคลื่อนย้าย เพราะยางแผ่นใช้วิธีบรรจุหีบห่อโดยวางซ้อนกัน โดยมีแปงเหนียวเป็นตัวยึดเป็นก้อน มีน้ำหนักก้อนละประมาณ 33.33 กิโลกรัม (3 ก้อน = 1 ตัน) ต้องใช้แรงงานแบกหามเพื่อไม่ให้ยางหลุดออกจากกัน

ค) ในการทำการผลิตยางแท่งที่ต้องอาศัยคุณสมบัติเฉพาะของยาง ผู้ใช้สามารถนำยางแท่งไปใช้ได้ทันที เพราะรู้คุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมีเรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องนำไปตรวจสอบอีกเหมือนกรณียางแผ่น นอกจากนี้ คุณภาพยางแผ่นที่ไม่สม่ำเสมอและมีสิ่งสกปรกเจือปนจะทำให้เกิดความเสียหายต่อเครื่องจักรได้

มาเลเซียเป็นประเทศแรกที่คิดค้นการผลิตยางแท่งจากธรรมชาติ ได้เป็นผลสำเร็จในปี 2508 โดยใช้ชื่อว่า Standard Malaysian Rubber (SMR) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความต้องการยางแท่งมีแนวโน้มสูงขึ้น ศูนย์วิจัยยางของไทย จึงได้ริเริ่มคิดผลิตยางแท่งที่เป็นเครื่องหมายการค้าของประเทศขึ้นในปี 2511 โดยใช้ชื่อว่า Standard Thai Rubber (STR) ซึ่งการจำแนกชั้นยาง และ Specifications ของคุณสมบัติ STR จะเหมือนกับของ SMR ทุกประการ

ดังนั้นตั้งแต่ปี 2512 เป็นต้นมา เพื่อตอบสนองความต้องการที่เปลี่ยนไป ในระยะแรกโรงงานแปรรูปยางแผ่นรมควันก็ได้ตั้งโรงงานแปรรูปยางแท่งเพิ่ม เพื่อการส่งออก เช่น บริษัท ยางไทย ปักษ์ใต้ บริษัท นุชนันดารา และบริษัท เหมืองยางไทย-สงขลา เป็นต้น

3) ช่วงที่สาม คือช่วงการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมน้ำยาง ผู้ผลิตไทยกล่าวว่า ไทยสามารถผลิตน้ำยางขึ้นได้ตั้งแต่ปี 2508 แต่ตลาดยุโรปรู้จักแต่น้ำยางชั้นของมาเลเซีย ซึ่งสามารถผลิตป้อนตลาดได้เพียงพอ จึงไม่มีผู้ซื้อสนใจน้ำยางชั้นของไทย ผู้ผลิตไทยพยายามหาตลาดส่งออกโดยวิธีส่งผ่านไปที่ทางปิ้ง ประเทศมาเลเซีย แต่ก็มีจำนวนไม่มากนัก จนกระทั่งปี 2528 เป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซียเริ่มมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้น้ำยางชั้นในประเทศ ประกอบกับนโยบายการลดพื้นที่ปลูกยางพาราลงทำให้ปริมาณส่งออกน้ำยางชั้นสู่ตลาดโลกตกลง บางช่วงที่เกิดการขาดแคลนน้ำยางชั้นในประเทศเนื่องจากฝนตกชุก มาเลเซียก็ต้องนำเข้าน้ำยางชั้นจากไทย นอกจากนี้การตื่นตัวต่อการระบาดของเชื้อโรคเอดส์ ตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา ทำให้ความต้องการใช้ถุงมือยางและถุงยางอนามัยเพิ่มสูงขึ้นมาก ส่งผลให้ความต้องการใช้น้ำยางชั้นซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี 2535 มีโรงงานน้ำยางชั้นจำนวน 57 โรง มีกำลังการผลิตสูงถึง 296,462 ตัน/ปี เพิ่มขึ้นจากปี 2525 ซึ่งโรงงานเพียง 7 โรง มีกำลังการผลิตน้อยกว่า 500 ตัน/ปี รายงานการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมลงทุนพบว่า ตั้งแต่ปี 2534 ไทยได้กลายเป็นผู้ส่งออกน้ำยางชั้นมากเป็นอันดับ 1 ของโลก ปัจจุบันยังมีผู้ประกอบการสนใจที่จะลงทุนผลิตน้ำยางชั้นอีกมาก ในปี 2535 มีผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนผลิตน้ำยางชั้น จำนวน 71 ราย มีกำลังการผลิต 503,333 ตัน/ปี ปี 2536 ได้รับ 10 ราย มีกำลังการผลิตรวม 106,120 ตัน/ปี ซึ่งถ้าโรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานผลิตเหล่านี้เปิดดำเนินการเต็มที่ ประเทศไทยจะมีโรงงานผลิตน้ำยางชั้นทั้งสิน 138 แห่ง รวมกำลังการผลิตทั้งสินสูงถึง 905,915 ตัน/ปี

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ขนาดและที่ตั้งของโรงงานรมควันยางแผ่น ในระยะเริ่มแรกที่คมนาคมยังไม่สะดวกสบายเหมือนปัจจุบัน ผู้ประกอบการจะไปตั้งโรงงานรมควันยางแผ่นในแหล่งที่ใกล้กับสวนยาง โรงงานรมควันในระยะแรกจะมีขนาดเล็ก มีกำลังการผลิตไม่มากนัก พอเหมาะสำหรับการรับซื้อยางแผ่นจากชาวสวนและพ่อค้ารายย่อยบริเวณใกล้เคียง รัศมีระยะทางห่างจากโรงงานประมาณ 50-100 กิโลเมตร เช่น บริษัท ยางไทยปิภัสได้ ได้กระจายโรงงานแปรรูปยางแผ่นไปตั้งในแหล่งที่ปลูกยางพาราประมาณ 10 กว่าแห่ง โดยมีกำลังการผลิตตั้งแต่แห่งละ 12,000 ตันต่อปี ถึง 36,000 ตันต่อปี ปัจจุบันการขนส่งยางจากสวนมาโรงงานทำได้สะดวกมากยิ่งขึ้น โรงงานที่ตั้งขึ้นใหม่ในช่วงปี 2530 เป็นต้นมา มักมีกำลังการผลิตสูงกว่าแต่ก่อนมา โดยการจัดการระบบการรับซื้อยางดิบ ทั้งซื้อโดยตรงจากชาวสวนและพ่อค้าคนกลางบริเวณรอบ ๆ โรงงาน ภายในระยะทางรัศมี 200 กิโลเมตร เช่น บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด มีกำลังการแปรรูปยางแผ่นปีละ 60,000 ตัน ยางแท่ง 26,400 ตัน และน้ำยางชั้น 6,000 ตัน เป็นต้น บริษัทเล็อกจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นที่ตั้งโรงงานเนื่องจากพิจารณาเห็นว่า การคมนาคมขนส่งสะดวกมี Supplier ยางแผ่นดิบเพียงพอ และค่าจ้างแรงงานไม่สูงมากนัก เมื่อเทียบกับสงขลาและภูเก็ต

ข้อมูลกำลังการผลิตเฉลี่ยต่อ 1 โรงงานแปรรูปที่แสดงในตารางที่ 2.2 พอจะเป็นหลักฐานสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงข้างต้นได้ กำลังการผลิตเฉลี่ยของโรงงานแปรรูปยางทุกชนิดยกเว้นยางแท่งสูงขึ้น ปี 2535 โรงงานแปรรูปยางแผ่นรมควันมีกำลังการผลิตเฉลี่ย 11,389.8 ตันต่อปี เพิ่มขึ้น 5,332.3 ตันต่อในปี 2525 ยางแผ่นผึ่งแห้ง 2,125.3 ตันต่อปีในปี 2535 เพิ่มขึ้นจาก 1,061.1 ตันต่อปี ในปี 2525 กำลังการผลิตเฉลี่ยต่อ 1 โรงงานของน้ำยางชั้นและยางเครพในปี 2535 คือ 5,201.1 ตัน และ 835.2 ตันตามลำดับ

มีข้อสังเกตว่าโรงงานผลิตยางเครพมีจำนวนเพิ่มขึ้นใกล้เคียงกับโรงงานน้ำยางชั้น และจะมีกำลังการผลิตค่อนข้างน้อย เหตุผลก็คือโรงงานน้ำยางชั้นมักจะผลิตยางเครพสีน้ำตาลควบคู่ไป เครื่องปั่นแยกน้ำยางจำทำการแยกส่วนที่เป็นน้ำออกมา ส่วนเนื้อยางจะถูกปั่นแยกไปเก็บไว้ในถังต่างหาก ส่วนของน้ำที่แยกออกมานี้จะยังคงมีเนื้อยางหลงเหลืออยู่ ทิ้งไว้ให้เนื้อยางจับตัวเป็นก้อนซึ่งเอามาเข้าเครื่องทำยางเครพได้ ดังนั้น โรงงานยางเครพสีน้ำตาลส่วนใหญ่จะเป็นโรงงานผลิตน้ำยางชั้นเป็นหลัก ได้ยางเครพเป็นผลพลอยได้ ยางเครพอีกชนิดหนึ่งคือ เครพสีขาว ซึ่งเป็นชนิดคุณภาพดีจะต้องผลิตจากน้ำยางสด ซึ่งขนาดโรงงานจะถูกจำกัดให้มีขนาดเล็ก เพราะปัญหาเรื่องจัดซื้อและรวบรวมวัตถุดิบมาที่โรงงาน รายละเอียดจะอธิบายร่วมกับกรณีโรงงานยางแท่งต่อไป

กรณีโรงงานยางแท่งซึ่งมีกำลังการผลิตเฉลี่ยต่อ 1 โรงงานในปี 2535 มีแนวโน้มลดลงจากปี 2525 กล่าวคือ ลดจาก 11,728.5 ตัน/ปี/โรง เหลือ 8763.2 ตัน/ปี/โรง ซึ่งอธิบายสาเหตุได้ดังนี้คือ ยางแท่งสามารถผลิตได้จากน้ำยางสดและยางแห้งที่จับตัวแล้ว ยางแท่งที่ทำจากน้ำยางสดคือ STR

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5L และ STR 5 ซึ่งเป็นยางแท่งคุณภาพดี ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์บางชนิด ยางรัดของคุณภาพสูง ยางรองเท้า เป็นต้น ยางแท่งที่ทำจากยางแผ่นหรือเศษยาง จะได้ยางแท่งคุณภาพรองลงไปคือ ยาง STR 10, STR 20 (มาเลเซียและอินโดนีเซียผลิตมาก) และ STR 50

ขนาดโรงงานผลิตยางแท่งชนิด STR 5L, STR 5 และยางเครพสี่ขา ซึ่งทำจากน้ำยางสดจะถูกจำกัดด้วยปริมาณวัตถุดิบน้ำยางสด น้ำยางสดที่นำมาผลิตยางแท่งและยางเครพสี่ขา จะต้องนำมาจัดส่งให้โรงงานภายใน 4 ชั่วโมงหลังจากกรีดยางออกจากต้นยาง มิฉะนั้นคุณสมบัติของน้ำยางจะไม่เหมาะสมสำหรับการผลิตอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ โรงงานผลิตยางแท่งและยางเครพคุณภาพดี จะต้องมีการรับซื้อน้ำยางจากสวนที่ดี และตั้งโรงงานใกล้สวนยาง เพื่อให้สามารถนำน้ำยางมาส่งโรงงานได้ทันเวลา และต้องได้ปริมาณน้ำยางสดป้อนโรงงานอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นโรงงานยางแท่งและยางเครพคุณภาพดีจึงมีขนาดเล็ก

อย่างไรก็ตาม โรงงานผลิตยางแท่งคุณภาพรองลงมาประเภท STR 10, 20, และ 50 ซึ่งใช้ยางแผ่น ยางกันถ้วย จะไม่ถูกจำกัดขนาดโดยปัจจัยดังกล่าวข้างต้น ส่วนใหญ่โรงงานยางแท่ง STR 20, 30 และ 50 มักเป็นโรงงานเดียวกับโรงงานรมควันยางแผ่น เนื่องจากสามารถนำยางแผ่นที่สกรปรกมากจนไม่สามารถทำเป็นยางแผ่นรมควันได้แล้วมาเข้าเครื่องตัดค้อยและอัดเป็นยางแท่งได้

ดังนั้น จากข้อมูลตารางที่ 2.2 พอสันนิษฐานได้ว่า ในระยะเริ่มแรกที่มีการผลิตยางแท่งนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นโรงงานผลิตยางแท่งประเภทที่ใช้ยางแห้งเป็นวัตถุดิบ แต่ในระยะ 2 - 3 ปีผ่านมาทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้มีนโยบายที่ส่งเสริมการผลิตยางแผ่นคุณภาพดีมากขึ้น จึงให้การส่งเสริมการลงทุนแก่โรงงานผลิตยางแท่ง STR 5L ทำให้มีโรงงานขนาดเล็กผลิต STR 5L จำนวนเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ข้อสันนิษฐานนี้ยังไม่มีตัวเลขโรงงานผลิตยางแท่งต่าง ๆ มายืนยันแน่นอน

2.1.2.2 กรรมวิธีและขั้นตอนการผลิต

1. ยางแผ่นรมควัน (Ribbed Smoked Sheet : RSS)

โดยทั่วไปโรงงานที่ผลิตยางแผ่นรมควันจะรับซื้อยางแผ่นดิบจากเกษตรกรชาวสวนยางมาผลิต ซึ่งยางแผ่นดิบเป็นยางแผ่นที่แปรรูปจากน้ำยางสดโดยเกษตรกร เป็นยางแผ่นดิบที่ยังไม่รมควัน (Unsmoked Sheet) กรรมวิธีในการผลิตยางแผ่นดิบนี้ (ภาพที่ 2.2) เริ่มจากการนำน้ำยางสดจากสวนมากรองเพื่อแยกกากสกปรกหรือสิ่งเจือปนออก บรรจุน้ำยางลงในถังพักเพื่อให้ น้ำยางเข้าเป็นเนื้อเดียวกัน ทำการเจือจางเพื่อให้สามารถจับตัวเป็นก้อนได้ หลังจากนั้นก็เติมกรดฟอร์มิคเพื่อให้ น้ำยางจับตัวแล้วรีดก้อนยางให้เป็นแผ่นด้วยเครื่องรีด ยางแผ่นที่รีดได้มีความหนาประมาณ 2 - 3 มิลลิเมตร ซึ่งจะถูกนำไปส่งในที่รมที่มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก จนกระทั่งแผ่นยางแห้งสนิทเป็นแผ่นยางที่เกษตรกรนำไปขายให้กับโรงงานรมควัน

โรงงานรมควันจะนำยางแผ่นดิบมาล้างเพื่อทำความสะอาดและคัดเลือกรยางที่มีความหนาและขนาดแผ่นใกล้เคียงกัน นำเข้าโรงรมโดยอาศัยควันไฟจากฟืนที่อุณหภูมิระหว่าง 50 - 60 องศาเซลเซียส ประมาณ 4 - 10 วัน เพื่อให้ยางแห้งและสุก ฟืนที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นฟืนจากไม้ยางพารา แต่ก็มีบางโรงที่ใช้ฟืนจากไม้เบญจพรรณทั่วไป เมื่อยางแห้งและสุกแล้วจะถูกนำมาคัดเลือกเพื่อจัดชั้นด้วยการตรวจดูด้วยสายตาเพื่อแยกถึงสกปรกที่อยู่ในแผ่นยาง แล้วชั้นตามความสะอาดของแผ่นยางเป็นยางแผ่นรมควันชั้น 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับ ชั้นตอนสุดท้ายคือการนำเอายางแผ่นที่จัดชั้นแล้วอัดรวมเป็นก้อน ๆ แต่ละก้อนหนัก 100 กิโลกรัม โดยฉาบหรือเคลือบก้อนยางด้วยสารละลายยางผสมกับแป้ง เพื่อป้องกันมิให้ก้อนยางติดกัน ห่อหรือบรรจุเพื่อเตรียมส่งออก

2. ยางแผ่นผึ่งแห้ง (Air Dried Sheet : ADS)

ยางแผ่นผึ่งแห้งเป็นยางที่มีสีจางและใสผ่านกรรมวิธีการผลิตทำนองเดียวกับยางแผ่นรมควัน แต่มีเงื่อนไขการผลิตที่เข้มงวดกว่า เนื่องจากการผลิตยางแผ่นผึ่งแห้งจะเน้นเรื่องสีของแผ่นยาง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องคัดเลือกรยางที่มีสีขาวและควบคุมการผลิต ไม่เติมสารเคมีใด ๆ ยกเว้นสารเคมีที่อนุญาตให้ใช้ในขั้นตอนการผลิตยางแผ่นดิบ เช่น การเติมโซเดียมซัลไฟด์ลงในถ้วยรับน้ำยาง เพื่อป้องกันน้ำยางจับตัวตามธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้ยางมีสีคล้ำได้ และเมื่อรวบรวมน้ำยางได้แล้วจึงเติมสารโซเดียมเมตาไบซัลไฟด์ป้องกันปฏิกิริยาออกซิเดชัน ซึ่งหากเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เอนไซม์ในน้ำยางเปลี่ยนแปลง และเป็นเหตุให้ยางมีสีคล้ำได้เช่นกัน เมื่อผ่านขั้นตอนต่าง ๆ จนได้ยางแผ่นดิบแล้ว ก็นำไปอบให้แห้งในโรงอบที่ปราศจากควันไฟ อุณหภูมิการอบแห้งประมาณ 50 - 60 องศาเซลเซียส โดยใช้เวลาอบประมาณ 4 - 10 วัน ขึ้นอยู่กับความหนาของแผ่นยางดิบและประสิทธิภาพของเครื่องอบยาง ชั้นสุดท้ายคือ ตรวจและอัดหีบห่อเพื่อป้องกันก้อนยางติดกัน แทนการทำด้วยสารละลายยางกับแป้ง และเตรียมส่งจำหน่าย

3. ยางเครพ (Crepe)

ยางเครพมี 2 ชนิด คือ เครพชนิดคุณภาพดี เรียกว่า เครพสีจาง (pale crepe) และเครพคุณภาพต่ำ เรียกว่า เครพสีน้ำตาล (brown crepe)

ก) การผลิตยางเครพสีจาง

ยางเครพสีจางใช้วัตถุดิบที่เป็นน้ำยางสดมาผลิต มีหลักการสำคัญที่ต้องยึดเช่นเดียวกับกรณีการผลิตยางแผ่นผึ่งแห้ง คือ เรื่องสีของน้ำยาง ขั้นตอนการผลิต (ภาพที่ 2.3) เริ่มจากรวบรวมน้ำยางสดที่ได้คัดเลือกจากพันธุ์ยางที่ให้น้ำยางสีขาว รักษาสภาพน้ำยางสดด้วยโซเดียมซัลไฟด์ หรือฟอร์มาดีไฮด์ หรือแอมโมเนีย กรองน้ำยางด้วยแรงกรองเบอร์ 60 เมช แล้วเจือจางน้ำยางด้วยน้ำสะอาดเติมสารละลายโซเดียมเมตาไบซัลไฟด์ เพื่อป้องกันปฏิกิริยาของเอนไซม์ จากนั้นจึงทำให้น้ำยางจับตัวกันเพียงบางส่วน (fractional coagulation) โดยการคำนวณปริมาณกรดที่เติม เพื่อให้สารบางตัวที่ไม่มีเสถียรภาพจับตัวกันเป็นก้อน ได้แก่ โปรตีน สารสีพวกคาโรทีนอยด์ โดยใช้กรดจำนวนหนึ่งแล้วจึงเติมฟอร์มิคให้น้ำยางจับตัวอย่างสมบูรณ์ ผ่านก้อนยางเข้าเครื่องรีดออกมาเป็นแผ่นหนา 2 - 3 มิลลิเมตร ผึ่งให้สะเด็ดน้ำ อบให้แห้งโดยใช้ความร้อนประมาณ 50 องศาเซลเซียส และบรรจุหีบห่อจำหน่าย (ปกติมักห่อด้วยพลาสติกหรือกระดาษสีน้ำตาล)

เนื่องจากการผลิตยางเครพสีจางมีวิธีการตลอดจนเงื่อนไขที่ต้องควบคุมเรื่องสีของยาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรใช้น้ำยางจากพันธุ์ยางเดียวกัน ดังนั้นจึงค่อนข้างยุ่งยากสำหรับสภาพสวนยางของประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสวนยางขนาดเล็ก มีพันธุ์ยางหลากหลายชนิด ทำให้ปัจจุบันมีผู้ผลิตยางเครพสีจางน้อยราย

ข) การผลิตยางเครพสีน้ำตาล

ยางเครพสีน้ำตาลผลิตจากเศษยางหรือขี้ยาง มีปริมาณการผลิตมากกว่าเครพสีจาง ขั้นตอนของการผลิต (ภาพที่ 2.3) จะประกอบด้วยการขจัดสิ่งเจือปนต่าง ๆ ออกไป ขั้นตอนไปนำขี้ยางที่หมักไว้นานพอสมควร ไปยังชุดเครื่องจักรแยกสิ่งสกปรก ซึ่งประกอบด้วยชุดลูกกลิ้ง 3 ลูกเรียงขนานกัน และมีระบบฉีดพ่นน้ำสะอาดเพื่อช่วยชะล้างสิ่งสกปรกออกจากยาง จำนวนครั้งหรือจำนวนเครื่องจักรที่ใช้บดแยกสิ่งสกปรกออกจากยางจะขึ้นอยู่กับความสกปรกของขี้ยาง จากนั้นจะถูกส่งเข้าเครื่องรีดเครพและผึ่งสะเด็ดน้ำ อบแห้ง ฉาบสารละลายยางผสมแป้ง บรรจุหีบห่อเพื่อเตรียมจำหน่าย

4. ยางแท่ง (Block Rubber or Standard Thai Rubber : STR)

ยางแท่งหรือยางที่ผลิตโดยวิธีการระบุคุณภาพยางมาตรฐาน มีการตรวจสอบคุณภาพตามมาตรฐานสากล หรือเรียกว่า Technically Grading และจำแนกชั้นโดยวิธีการในห้องปฏิบัติการและตามข้อกำหนดสากล บรรจุหีบห่อให้เหมาะสมกับการขนส่งและการนำไปใช้งาน วัตถุดิบที่นำมาใช้ผลิตยางแท่ง ใช้ได้ทั้งน้ำยางสดจากสวนและยางแห้งที่จับตัวแล้ว

ก) การผลิตยางแท่งจากน้ำยาง

ขั้นตอนการผลิต (ภาพที่ 2.4) เริ่มต้นจากการคัดเลือกน้ำยางที่มีสีขาวสม่ำเสมอรักษาสภาพด้วยสารป้องกันน้ำยางจับตัว และใช้สารป้องกันการเกิดปฏิกิริยาของเอนไซม์ในน้ำยาง รวบรวมน้ำยางใส่ในถังพักเพื่อผสมให้น้ำยางที่มาจากที่ต่าง ๆ กันผสมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันแล้วเจือจางด้วยน้ำสะอาด ทำให้น้ำยางจับตัวด้วยกรดฟอร์มิค นำก้อนยางที่จับตัวใหม่ ๆ (สด) ผ่านเครื่องรีดแผ่นเครพผ่านเครื่องตัดค่อยเป็นชิ้นหรือเม็ดเล็ก ๆ ล้างยางด้วยน้ำสะอาดนำเข้าไปในเครื่องอบแห้งที่อุณหภูมิประมาณ 100 องศาเซลเซียส นานประมาณ 4 ชั่วโมง แล้วเป่าลมเย็นหรือทิ้งให้ยางเย็นลงเหลือประมาณ 60 องศาเซลเซียส นำไปอัดเป็นแท่ง ๆ ละ 33 1/3 กิโลกรัม ขนาด 675 x 330 x 190 มิลลิเมตร ห่อแท่งยางด้วยแผ่นพลาสติกโพลีเอททิลีนแล้วบรรจุลงไม้เพื่อรอจำหน่าย

ข) การผลิตยางแท่งจากยางแห้ง

ขั้นตอนสำคัญของการผลิตยางแท่งจากยางแห้งพวกขี้ยาง (ภาพที่ 2.5) จะเหมือนกับการผลิตยางเครพสีน้ำตาล คือ การขจัดสิ่งแปลกปลอมทั้งหลายที่ติดมากับขี้ยางออก วิธีการปฏิบัติในการขจัดสิ่งสกปรกเหล่านี้ทำเช่นเดียวกับวิธีการผลิตยางเครพสีน้ำตาล คือ ประกอบด้วยการหมักแช่น้ำและการใช้เครื่องจักรล้าง หลังจากนั้นผ่านยางไปยังชุดเครื่องรีดเครพ เครื่องจักรตัดค่อยๆเป็นชิ้นเล็ก ๆ ล้างด้วยน้ำสะอาด นำยางเข้าเครื่องอบยางเป่าให้ยางเย็นลง อัดเป็นแท่งห่อแท่งยางด้วยแผ่นพลาสติกโพลีเอททิลีนแล้วบรรจุลงไม้เพื่อรอจำหน่าย

5. น้ำยางข้น (Concentrated Latex)

ปกติน้ำยางสดจากสวนจะมีปริมาณเนื้อยางแห้ง (DRC) เพียง 25 - 45% นอกนั้นส่วนใหญ่เป็นน้ำ และสารของแข็งที่ไม่ใช่ยาง การนำน้ำยางไปใช้ขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ในโรงงานซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ไกลจากสวนยางหรือจากแหล่งยางธรรมชาติ จึงไม่สะดวก นอกจากนั้นสารต่าง ๆ บางอย่างที่มีอยู่ในน้ำยาง ถ้าไม่กำจัดออกอาจมีผลทำให้คุณภาพของผลิตภัณฑ์ยางไม่ดีอีกด้วย จึงมีการทำน้ำยางสดให้เป็นน้ำยางที่มีความเข้มข้น คือ มีปริมาณเนื้อยางแห้งเป็น 60% ซึ่งเป็นความเข้มข้นที่มีความเหมาะสมกับการนำขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ วิธีการผลิตน้ำยางข้นที่ทำในเชิงการค้ามี 3 วิธี คือ วิธีระเหยน้ำ (evaporation) วิธีการทำให้เกิดครีม (creaming) วิธีปั่น (centrifuging) ซึ่งวิธีปั่นเป็นวิธีที่ประเทศไทยใช้ในการผลิตน้ำยางข้นอยู่ในปัจจุบัน (ภาพที่ 2.6) กรรมวิธีการปั่นน้ำยางข้นโดยอาศัยเครื่องปั่น เริ่มจากโรงงานผลิตน้ำยางข้นรับซื้อน้ำยางโดยคำนึงถึงการรักษาความสะอาด การใช้สารเคมีรักษาสภาพน้ำยางอย่างถูกต้องและเพียงพอ ปกติจะใช้สารแอมโมเนียอย่างเดียว หรือร่วมกับสารช่วย เช่น tetramethyl thiuram disulphide (TMTD) กับ zinc oxide (ZnO) แล้วนำเข้ากระบวนการผลิตให้เร็วที่สุด จึงจะได้ผลผลิตที่มีคุณภาพดี เมื่อนำน้ำยางเข้าโรงงานจะปล่อยให้ น้ำยางตกตะกอนธาตุแมกนีเซียม ซึ่งถูกตรึงด้วย diammonium hydrogen phosphate (DAHP) ใช้เวลาอย่างน้อย 1 วัน ในการตกตะกอน ต่อจากนั้นจะปล่อยน้ำยางออกจากถังเก็บสู่การปั่นด้วยเครื่องปั่น ซึ่งน้ำยางที่ออกจากเครื่องปั่นส่วนหนึ่ง คือ น้ำยางข้นที่ต้องการและอีกส่วนหนึ่ง

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

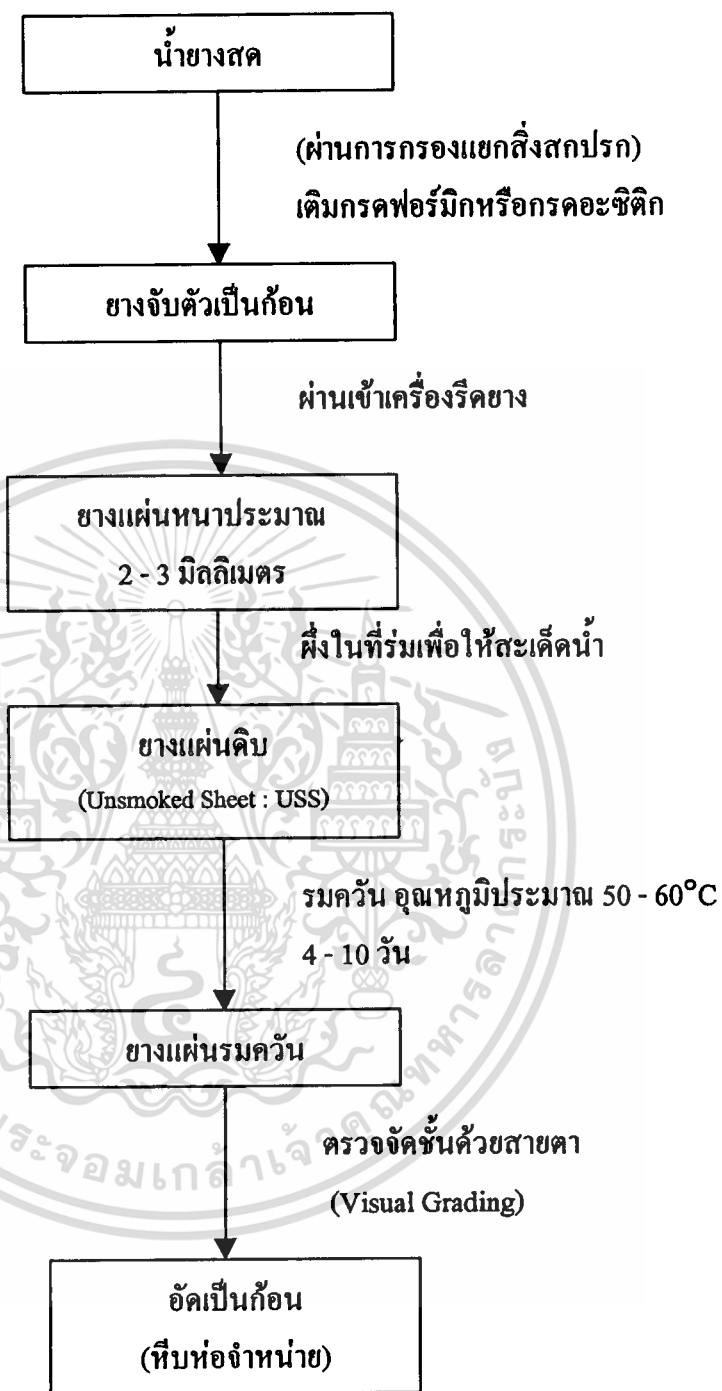
เป็นผลพลอยได้ คือ หางน้ำยาง (skim latex) ซึ่งยังคงมีปริมาณเนื้อยางอยู่บ้าง ประมาณไม่เกิน 8% หางน้ำยางนี้ถูกนำไปผลิตเป็นยางสกิม ส่วนน้ำยางชั้นที่ผลิตได้จะต้องเติมแอมโมเนียเพื่อรักษาสภาพน้ำยาง ซึ่งปกติมีระบบการรักษาน้ำยางชั้น 2 ระบบ คือ

ก) รักษาด้วยปริมาณแอมโมเนียมาก ประมาณ 0.7% (ต่อน้ำหนักน้ำยาง) เรียกน้ำยางชนิดนี้ว่า HA (high ammonia)

ข) รักษาด้วยปริมาณแอมโมเนียน้อย ประมาณ 0.2% (ต่อน้ำหนักน้ำยาง) และมีสารช่วยบางชนิด เช่น TMTD และ ZnO เรียกน้ำยางชนิดนี้ว่า LA (low ammonia)

6. ยางสกิม (Skim rubber)

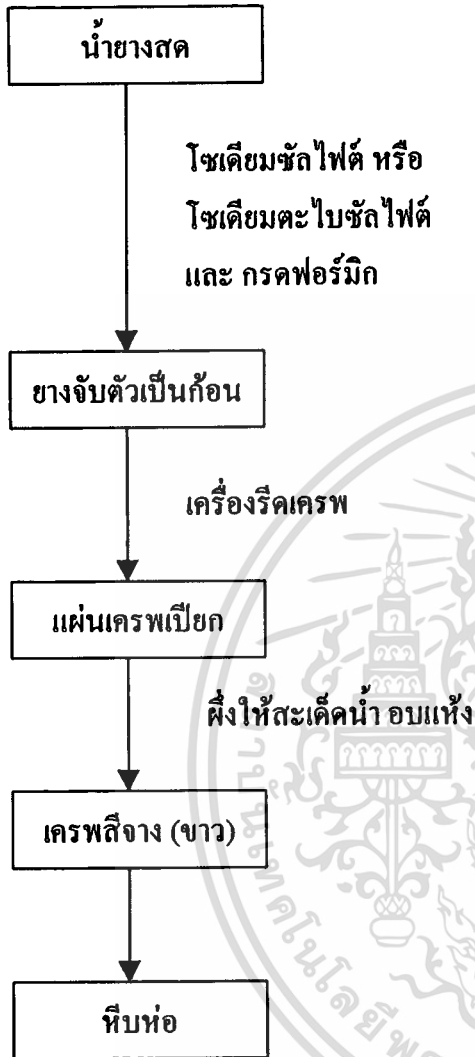
หางน้ำยางเมื่อออกจากเครื่องปั่นจะผ่านกรไล์แอมโมเนียโดยวิธีการปล่อยให้หางน้ำยางไหลไปตามรางรองรับซึ่งเมื่อมีอากาศพัดผ่านลงสู่บ่อพักที่อยู่ในที่โล่ง ซึ่งจะช่วยให้ก๊าซแอมโมเนียได้ดี หางน้ำยางควรเหลือแอมโมเนียประมาณ 0.2% ต่อน้ำหนักหางน้ำยาง ก่อนทำการจับตัวให้หางน้ำยางเป็นก้อนด้วยการเติม กรดซัลฟูริก (H_2SO_4) เมื่อได้ก้อนยางจับตัวแล้ว จึงนำไปผ่านการตัดย่อย อบ อัดแท่งเป็นสกิมบล็อก (Skim block) หรือนำก้อนยางจับตัวแล้วไปเข้าเครื่องรีดเครพฝั่งแห้ง อัดเป็นก้อนสกิมเครพ (skim crepe)

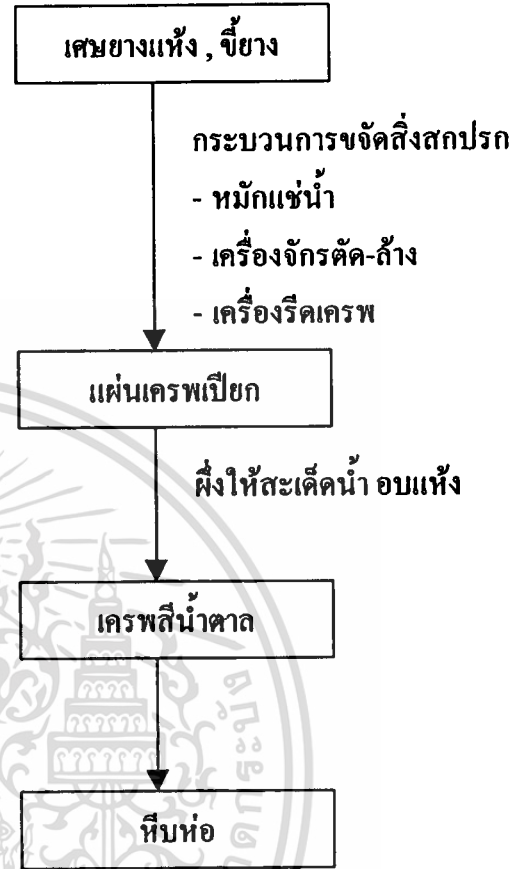
ภาพที่ 2.2 ขั้นตอนการผลิตยางแผ่นรมควัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

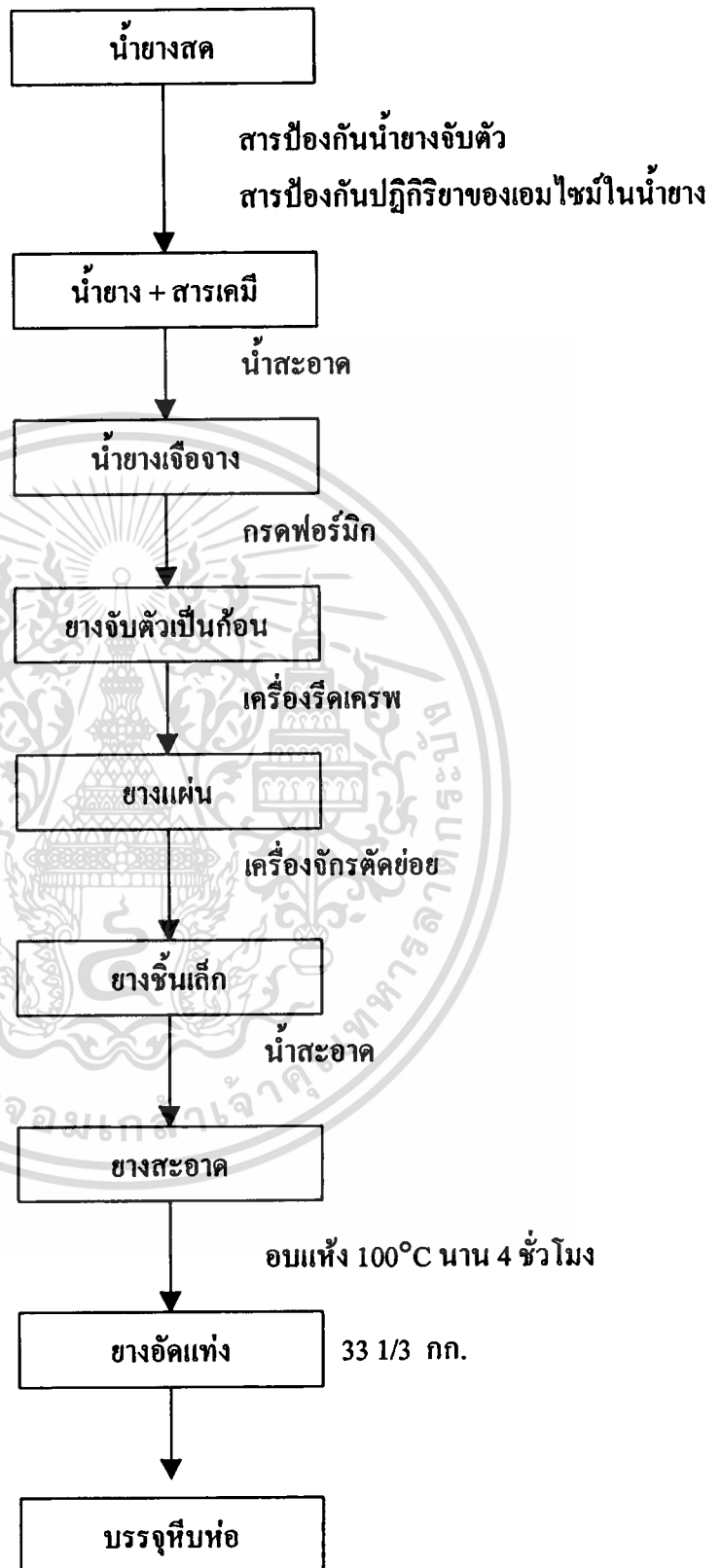
วิธีที่ 1 : ผลิตจากน้ำยางสด

วิธีที่ 2 : ผลิตจากเศษยางแห้ง , จี๊ยาง

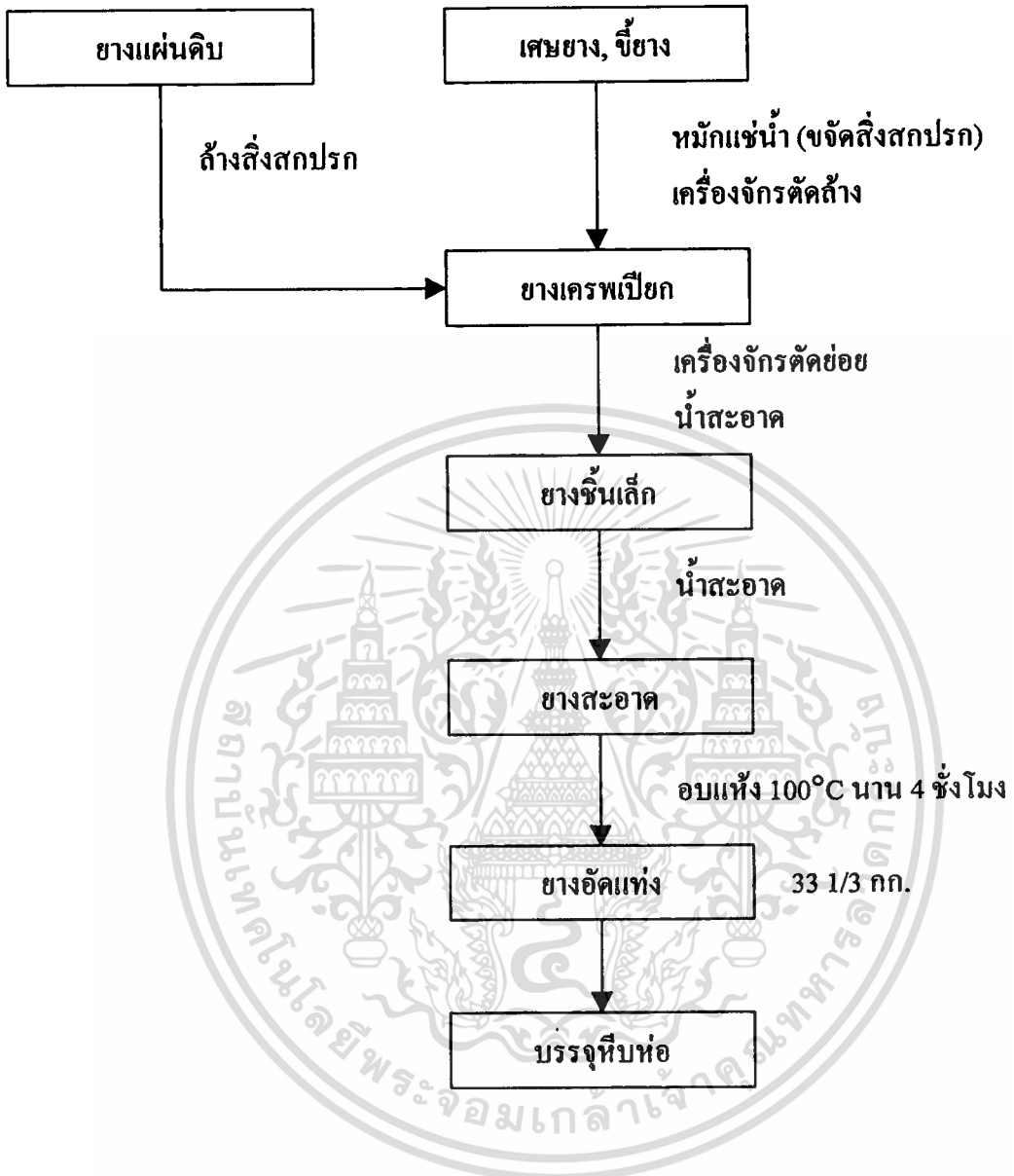

ภาพที่ 2.3 ขั้นตอนการผลิตยางเครพ

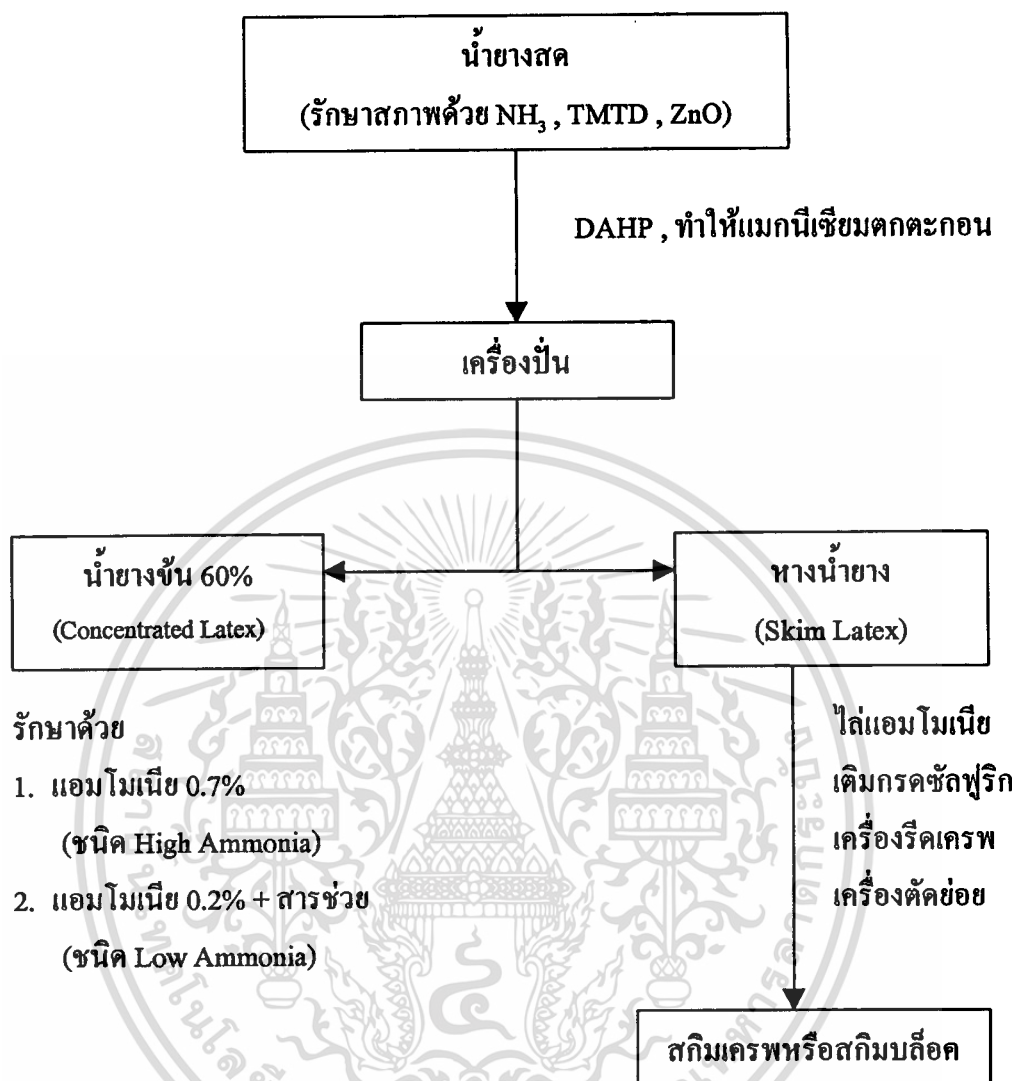

ภาพที่ 2.4 ขั้นตอนผลิตขางแท่งจากน้ำยาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.5 ขั้นตอนผลิตข่างแห้งจาก ข่างแห้ง

ภาพที่ 2.6 ขั้นตอนผลิตน้ำยางข้นโดยวิธีการปั่น

2.1.2.3 การเทคโนโลยีผลิต

เทคโนโลยีการผลิตยางพารา ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตยางแปรรูป ขึ้นต้นซึ่งการผลิตยางแปรรูปขึ้นต้นแต่ละประเภทจะมีกรรมวิธีที่แตกต่างกันไป สภาพเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตยางแปรรูปขึ้นต้นแต่ละประเภทได้ดังนี้

1) ยางแผ่นรมควัน เป็นการผลิตที่ไม่มีควมสลับซับซ้อนแต่อย่างใด เป็นการใช้นโยบายที่เรียบง่ายที่สุด เนื่องจากไม่ใช้เครื่องจักรเป็นหลัก แต่ใช้วิธีการกรรมยางแผ่นดิบด้วยควันจากไม้ ฟืน จากการสำรวจพบว่าในปัจจุบันโรงงานรมควันยางส่วนใหญ่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยที่สุดแล้ว คือ โรงรมมีลักษณะเป็นโรงรมขนาดใหญ่สร้างด้วยคอนกรีต การทำความสะอาดแผ่นยางดิบก่อนเข้าโรงรมส่วนใหญ่ใช้วิธีการล้างด้วยเครื่องจักรแทนการล้างด้วยแรงคนอย่างในอดีต อย่างไรก็ตาม มีโรงงานบางแห่งซึ่งส่วนมาเป็นโรงงานขนาดเล็กยังใช้กรรมวิธีใช้โรงรมแบบเก่าและใช้วิธีล้างด้วยแรงคน แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะลดลงเรื่อย ๆ

2) ยางแท่ง การผลิตยางแท่งต้องอาศัยเครื่องจักรเป็นหลักโดยเฉพาะในขั้นตอนการตัดย่อยเศษยางให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ เครื่องตะแกรงในการคัดและลำเลียงเศษยางไปยังขั้นตอนต่าง ๆ เครื่องอบยางให้แห้งและเครื่องอัดแท่ง ซึ่งส่วนใหญ่เครื่องจักรเหล่านี้ทำงานโดยอาศัยพลังงานจากกระแสไฟฟ้า จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ พบว่า เครื่องจักรส่วนใหญ่เป็นเทคโนโลยีที่มีต้นแบบมาจากประเทศมาเลเซีย เครื่องเกือบทั้งหมดซื้อมาจากประเทศต้นแบบ โดยที่บางโรงงานได้จ้างช่างมาจากประเทศมาเลเซียมาติดตั้งและแนะนำวิธีการใช้ให้ด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อเครื่องจักรบางส่วนชำรุดหรือเสียหาย โรงงานยังพอซ่อมแซมเองได้บ้าง

3) ยางเครพและยางสกิม ใช้นโยบายที่คล้ายคลึงกับการผลิตยางแท่งซึ่งส่วนใหญ่เป็นเทคโนโลยีที่รับมาจากประเทศมาเลเซียเช่นกัน เครื่องจักรส่วนใหญ่ที่ผลิตยางแท่งสามารถใช้ในการผลิตยางเครพและยางสกิมได้ด้วย

4) น้ายางข้น เทคโนโลยีในการผลิตน้ายางข้น ในปัจจุบันมีอยู่ 4 แบบ คือ วิธีระเหยน้ำ (evaporation) วิธีการทำให้เกิดครีม (creaming) วิธีปั่น (centrifuging) และวิธีการใช้ไฟฟ้าแยก (Electrodecantation) แต่วิธีหลังสุดใช้ต้นทุนสูงมาก จึงไม่นิยมนำมาใช้ผลิตเพื่อการค้า อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจผู้ผลิตน้ายางข้นในประเทศไทยพบว่า ทุกโรงงานใช้วิธีการผลิตด้วยเครื่องปั่น เครื่องจักรส่วนใหญ่มีต้นแบบมาจากหลายประเทศ เช่น ใต้หวัน จีน สวีเดน และเยอรมัน ซึ่งรูปแบบที่เหมือนกัน จะแตกต่างกันตรงที่แข็งแรงทนทานหรือประสิทธิภาพในการทำงานเท่านั้น เครื่องปั่นที่มีคุณภาพสูงเป็นของสวีเดนและเยอรมัน แต่มีราคาสูงกว่าเครื่องจักรจากจีนและใต้หวัน

มีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับเทคโนโลยีในการผลิตน้ายางข้นด้วยวิธีปั่นก็คือ เป็นเทคโนโลยีที่ใช้น้ำค่อนข้างมาก เนื่องจากในขณะที่เดินเครื่องจะต้องทำความสะอาดเครื่อง โดยการล้างด้วยน้ำเป็นระยะๆ อยู่ตลอดเวลาเพื่อไม่ให้น้ายางแข็งตัวจับตัวเครื่อง ทำให้อุตสาหกรรมผลิตน้ายางข้นต้องมีแหล่งน้ำอย่างเพียงพอ ไม่สามารถใช้น้ำประปามาผลิตได้ เพราะต้นทุนสูง นอกจากนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการดังกล่าวยังก่อให้เกิดน้ำเสียจากกระบวนการผลิตมากด้วย โรงงานจะต้องสร้างบ่อบำบัดน้ำเสียอย่างพอเพียงเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมหรือชุมชนข้างเคียง

เมื่อเปรียบเทียบเทคโนโลยีการผลิตยางธรรมชาติของไทยกับประเทศอื่น ๆ ตามความเห็นของผู้ประกอบการไทย ต่างก็ให้ความเห็นในทำนองที่คล้ายคลึงกันว่า เทคโนโลยีการผลิตของไทยใกล้เคียงกับประเทศคู่แข่ง อย่างไรก็ตามยังมีบางรายให้เห็นว่า มาเลเซียยังคงเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีการยางอยู่ แต่มาเลเซียก็เปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในแง่ที่มีค่าจ้างแรงงานสูงกว่า

2.1.2.4 โครงสร้างปัจจัยการผลิตและต้นทุนการผลิต

1. โครงสร้างปัจจัยและต้นทุนในการผลิตยางพารา

ในการปลูกยางพาราอาจแบ่งประเภทของปัจจัยออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ปัจจัยคงที่ ได้แก่ ที่ดิน และเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ กับปัจจัยแปรผัน ได้แก่ แรงงาน วัสดุ ดังนั้นต้นทุนในการผลิตก็คือค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้ปัจจัยเหล่านี้ ผลการประมาณการต้นทุนการผลิตยางพาราเฉลี่ยทั้งประเทศของศูนย์สารสนเทศการเกษตร (ตารางที่ 2.3) พบว่า ในส่วนของต้นทุนแปรผัน และเป็นร้อยละ 66 ของต้นทุนรวมทั้งหมด เป็นค่าวัสดุ เช่น ปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช และวัสดุสิ้นเปลืองอื่น ๆ ร้อยละ 7.4 ของต้นทุนทั้งหมด เป็นค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าดอกเบี้ยและค่าเสียโอกาสเงินลงทุน ค่าซ่อมแซมอุปกรณ์ คิดเป็นร้อยละ 5.5 ของต้นทุนทั้งหมด ส่วนต้นทุนคงที่ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายระยะก่อนให้ผลผลิต ค่าใช้ที่ดิน และค่าเสื่อมอุปกรณ์การเกษตรรวมกันคิดเป็นร้อยละ 18.3 ของต้นทุนทั้งหมด รวมต้นทุนการผลิตต่อไร่ในปี 2540 เฉลี่ยไร่ละ 5,072.78 บาท และต้นทุนรวมต่อกิโลกรัมเท่ากับ 22.35 บาท นอกจากนี้ยังพบว่าต้นทุนการผลิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยต้นทุนรวมต่อกิโลกรัมได้เพิ่มจาก 19.96 บาท ในปี 2538 เป็น 21.79 บาท ในปี 2539 และเพิ่มเป็น 22.35 บาท ในปี 2540

จากโครงสร้างของปัจจัยการผลิตและต้นทุนดังแสดงในตารางที่ 2.3 สะท้อนให้เห็นว่าค่าจ้างแรงงานเป็นตัวแปรสำคัญต่อต้นทุนในการปลูกยางพารา ถ้าแนวโน้มในค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นสูงขึ้น จะทำให้ต้นทุนในการปลูกยางพาราเพิ่มขึ้นสูงขึ้นไปด้วย

ตารางที่ 2.3 ประมาณการต้นทุนการผลิตยางพาราเฉลี่ยทั้งในประเทศ ในปี 2538-2540

หน่วย : บาท/ไร่

รายการ	2538	2539	2540
ต้นทุนผันแปร	3,596.34	4,023.00	4,145.28
1. ค่าแรงงาน	2,998.90	3,306.88	3,380.58
- ดูแลรักษา	227.56	231.71	250.25
- กรีดยาง รวบรวมยาง	2,771.34	3,075.17	3,130.33
2. ค่าวัสดุ	257.34	336.56	376.41
- ค่าปุ๋ยเคมี	83.89	157.78	176.46
- ค่ายาปราบศัตรูพืชและวัชพืช	35.23	38.75	43.34
- ค่าอุปกรณ์การเกษตรและวัสดุสิ้นเปลืองอื่นๆ	138.22	140.03	156.61
3. อื่นๆ	340.10	379.56	388.29
- ค่าซ่อมแซมอุปกรณ์การเกษตร	96.27	105.89	105.89
- ค่าดอกเบี้ยและค่าเสียโอกาสเงินลงทุน	243.83	273.67	282.40
ต้นทุนคงที่	813.76	836.94	927.50
1. ค่าภาษีที่ดิน ค่าเช่าที่ดิน ค่าใช้ที่ดิน	350.00	350.00	350.00
2. ค่าเสื่อมอุปกรณ์การเกษตร	32.50	34.12	34.12
3. ค่าเฉลี่ยต้นทุนก่อนให้ผลผลิต	431.26	452.82	543.38
ต้นทุนรวมต่อไร่	4,410.10	4,859.94	5,072.78
ต้นทุนรวมต่อกิโลกรัม	19.96	21.79	22.35
ผลผลิตต่อไร่ (กก.)	221.00	223.00	227.00
ราคาผลผลิต (บาท/กก.)	31.13	27.53	24.34
ผลตอบแทนต่อไร่	6,879.73	6,139.19	5,525.18
ผลตอบแทนสุทธิต่อไร่	2,469.63	1,279.25	452.40
ผลตอบแทนสุทธิต่อกิโลกรัม (บาท/กก.)	11.17	5.74	1.99

ที่มา : ศูนย์สารสนเทศการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. โครงสร้างปัจจัยการผลิตและต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติขั้นต้น

การผลิตผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติขั้นต้นในที่นี่ได้จากการนำน้ำยางสดหรือยางแห้งจากสวนยางมาแปรรูป ซึ่งได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ ยางแผ่นผึ่งแห้ง และน้ำยางข้น ปัจจัยการผลิตหรือวัตถุดิบที่สำคัญในการผลิตก็คือ ยางแผ่นดิบ เศษยาง และน้ำยางสด แต่ประเภทของผลิตภัณฑ์ ทำให้ต้นทุนค่าวัตถุดิบมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 80 - 95 ของต้นทุนทั้งหมด ดังนั้นราคายางแผ่นดิบ เศษยาง และน้ำยางข้น จึงมีตัวแปรสลับเนื่องที่ส่งผลต่อต้นทุนของยางแปรรูปค่อนข้างสูง รายละเอียดของปัจจัยการผลิตและต้นทุนในการผลิตยางธรรมชาติแต่ละประเภทดังนี้

ยางแผ่นรมควัน เนื่องจากการผลิตยางแผ่นรมควันมีกรรมวิธีในการผลิตได้สองแบบ คือผลิตจากยางแผ่นดิบและจากน้ำยางสด จึงใช้วัตถุดิบบางอย่างแตกต่างกันโดยเฉพาะวัตถุดิบหลัก และเนื่องจากการผลิตจากน้ำยางสดมีขั้นตอนมากกว่าการผลิตด้วยยางแผ่นดิบ ปัจจัยที่แตกต่างจากการผลิตด้วยยางแผ่นดิบ ก็คือน้ำยางสด สารเคมี นอกจากนั้นจะมีโครงสร้างปัจจัยประเภทเดียวกัน

อย่างไรก็ตามวิธีการผลิตยางแผ่นรมควันของโรงงานส่วนใหญ่เป็นการผลิตจากยางแผ่นดิบ และจากข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตยางแผ่นรมควันโคนใช้ยางดิบพบว่า ต้นทุนเฉลี่ยต่อกิโลกรัมในปี 2538 เท่ากับ 23.78 บาท และเพิ่มขึ้นเป็นกิโลกรัมละ 24.93 บาท ในปี 2540 ดังตารางที่ 2.4

ยางแท่ง การผลิตยางแท่งมีกรรมวิธี 2 แบบเช่นเดียวกับยางแผ่นรมควัน คือการผลิตจากน้ำยางสด (ส่วนใหญ่เป็นยางแท่ง STR 5L) และผลิตจากเศษยางและยางดิบ ดังนั้นโครงสร้างของปัจจัยและต้นทุนจึงคล้ายคลึงกับกรรมวิธีของยางแผ่นรมควัน แต่เนื่องจากการผลิตยางแท่งจากเศษยางและแผ่นยางดิบมีต้นทุนวัตถุดิบถูกกว่า ทำให้มีต้นทุนต่ำกว่าการผลิตด้วยน้ำยางสด โรงงานส่วนใหญ่จึงเลือกผลิตโดยใช้เศษยางและยางแผ่นดิบ โดยที่ต้นทุนเฉลี่ยของการผลิตยางแท่งต่อกิโลกรัมในปี 2540 เท่ากับ 23.53 บาท ดังตารางที่ 2.5

ยางเครพ ปัจจัยการผลิตที่ใช้ในการผลิตยางเครพเป็นปัจจัยหลักคือ วัตถุดิบซึ่งประกอบด้วย เศษยาง ขี้ยาง และยางแผ่นดิบ ค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ประมาณร้อยละ 72 - 75 ของต้นทุนทั้งหมด นอกจากนี้เป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับปัจจัยแรงงานและวัสดุสิ้นเปลืองอื่น ๆ เช่น เคมีผสมยางน้ำมันเชื้อเพลิง รวมทั้งเครื่องมือ ค่าไฟฟ้า ฯลฯ ต้นทุนทั้งหมดของการผลิตยางเครพชนิดขาวหรือยางเครพชนิดสีจางในปี 2539 ประมาณกิโลกรัมละ 31.23 บาท ซึ่งต่ำกว่าในปี 2538 เนื่องจากราคาคาเคมีภัณฑ์และยางดิบลดลง ดังตารางที่ 2.6

น้ำยางข้น เช่นเดียวกับยางประเภทอื่น ๆ ปัจจัยสำคัญคือ วัตถุดิบ ซึ่งได้แก่ น้ำยางสด ปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ แรงงาน สารเคมี (แอมโมเนีย) ไฟฟ้า เครื่องจักร ในปี 2539 ต้นทุนโดยเฉลี่ยต่อกิโลกรัมละ 21.81 บาท เป็นต้นทุนวัตถุดิบประมาณร้อยละ 87 ส่วนต้นทุนเคมีภัณฑ์ผสมยางมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 2.7 ของต้นทุนทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับต้นทุนเฉลี่ยในปี 2538 พบว่าต้นทุน

ทุนในปี 2539 ต่ำกว่าปี 2538 ประมาณ 3 บาท ทั้งนี้เพราะในปี 2538 ราคาน้ำยางสดสูงกว่าในปี 2539 ดังตารางที่ 2.7

ยางสกิม วัตถุดิบส่วนหนึ่งในการผลิตยางสกิมเป็นผลพลอยได้จากการผลิตน้ำยางข้น ดังนั้นต้นทุนการผลิตของการผลิตยางสกิมจึงต่ำกว่าการผลิตยางข้นชนิดอื่น ๆ จากการสัมภาษณ์โรงงานผู้ผลิตยางสกิมพบว่า ในปี 2538 ต้นทุนเฉลี่ยในการผลิตยางสกิมต่อกิโลกรัมเท่ากับ 18.09 บาท และในปี 2539 ลดลงเหลือกิโลกรัมละ 16.67 บาท ทั้งนี้เพราะในปี 2539 ราคาวัตถุดิบที่เป็นยางพารามีราคาตกลง ดังตารางที่ 2.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.4 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางแผ่นรมควัน ปี 2538 และปี 2540

หน่วย : บาท/กก.

รายการ	2538	2539
1. ค่าใช้จ่ายด้านบริหาร	0.58	0.58
- เงินเดือนและสวัสดิการ	0.15	
- ค่าน้ำมันรถ	0.02	
- ค่าเลี้ยงรับรอง	0.01	
- ค่าสื่อสารและค่าโทรศัพท์	0.04	
- ค่าเครื่องเขียน	0.01	
- ค่าเสื่อม	0.07	
- ดอกเบี้ยการลงทุน	0.28	
2. ค่าใช้จ่ายด้านการผลิต	23.20	24.35
- ค่าวัตถุดิบ (ยางแผ่นดิบ)	21.60	22.75
- เงินเดือน + ค่าแรงงาน	0.35	
- ค่าล่วงเวลา	0.02	
- ค่าหีบห่อ	0.13	
- ค่าไม้ฟืน	0.15	
- ค่าไม้ไผ่	0.02	
- ค่าซ่อมแซม	0.02	
- ค่าโพลีคลีฟ (รถยก)	0.02	
- ค่าเครื่องมือ	0.01	
- ค่าสวัสดิการ	0.30	
- ค่าบรรทุก	0.20	
- ค่าไฟฟ้า	0.03	
- ค่าดอกเบี้ยสต็อกสินค้า	0.25	
- อื่นๆ	0.10	
รวม	23.78	24.93

ที่มา : กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.5 ต้นทุนการผลิตยางแท่ง ณ หน้าโรงงาน ปี 2540

(อัตราส่วนยางแผ่นดิบ : เศษยาง = 50 : 50)

รายการ	บาท/กก.
ค่าวัตถุดิบ (บวกค่าขนส่ง 1 บาท)	20.80
ค่าน้ำ + ค่าไฟ	0.40
ค่าแรงงาน	0.35
ค่าเสื่อมเครื่องมือ+เครื่องจักร และ โรงเรือน	0.30
ค่าผู้บริหาร	0.20
ค่าดอกเบี้ย	0.30
ค่าภาชนะบรรจุ (ถังไม้+ถุงพลาสติก)	0.46
ค่าเสื่อมบ่อบำบัดน้ำเสีย	0.15
ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	0.40
อื่นๆ	0.17
รวม	23.53

ที่มา : กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.6 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางเครพขาว ระหว่างปี 2538 กับปี 2539

หน่วย : บาท/กก.

รายการ	2538	2539
ค่าวัตถุดิบ	27.76	23.89
ค่าแรงงานทางตรง	3.58	3.37
ค่าทำงานล่วงเวลา – วันหยุด	0.56	0.33
ค่าเครื่องมือ – ค่าซ่อม	0.63	0.47
ค่าไฟฟ้า	0.31	0.21
ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	0.12	0.13
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	0.00	0.04
ค่าเคมีภัณฑ์ผสมยาง	5.17	2.25
เงินสมทบ – เงินกองทุนฯ	0.32	0.51
ค่าเสื่อมราคาทรัพย์สิน	0.03	0.03
รวม	38.48	31.23

ที่มา : จากการสัมภาษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.7 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตน้ำยางชั้น ระหว่างปี 2538 กับปี 2539

หน่วย : บาท/กก.

รายการ	2538	2539
ค่าวัตถุดิบ	22.34	18.98
ค่าแรงงานทางตรง	1.04	1.02
ค่าทำงานล่วงเวลา – วันหยุด	0.26	0.26
ค่าเครื่องมือ – ค่าซ่อม	0.11	0.22
ค่าไฟฟ้า	0.12	0.10
ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	0.02	0.03
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	0.05	0.04
ค่าเคมีภัณฑ์ผสมยาง	0.68	0.59
เงินสมทบ – เงินกองทุนฯ	0.11	0.12
ค่าเสื่อมราคาทรัพย์สิน	0.07	0.45
รวม	24.80	21.81

ที่มา : จากการสัมภาษณ์

ตารางที่ 2.8 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตยางสกิม ระหว่างปี 2538 กับปี 2539

หน่วย : บาท/กก.

รายการ	2538	2539
ค่าวัตถุดิบ	14.53	13.44
ค่าแรงงานทางตรง	1.50	1.53
ค่าทำงานล่วงเวลา – วันหยุด	-	-
ค่าเครื่องมือ – ค่าซ่อม	0.38	0.53
ค่าไฟฟ้า	0.12	0.10
ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	0.44	0.13
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	-	0.05
ค่าเคมีภัณฑ์ผสมยาง	1.12	0.89
เงินสมทบ – เงินกองทุนฯ	-	-
ค่าเสื่อมราคาทรัพย์สิน	-	-
รวม	18.09	16.67

ที่มา : จากการสัมภาษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2.5 การใช้กำลังการผลิตและปริมาณการผลิต

โรงงานส่วนใหญ่ที่ผลิตยางธรรมชาติหรือยางแปรรูปขั้นต้นยังใช้กำลังการผลิตไม่เต็มที่ โดยปัจจุบันใช้กำลังการผลิตเพียงร้อยละ 70 - 80 ของกำลังการผลิตทั้งหมด สาเหตุที่ยังใช้กำลังการผลิตไม่ถึง 100 เปอร์เซ็นต์ เนื่องจากอุปสงค์น้อย ความไม่สม่ำเสมอของปริมาณวัตถุดิบและกำลังแรงงาน บางครั้งมีวัตถุดิบไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่รัฐบาลเข้ามาแทรกแซงราคายางแผ่นโดยการประกันราคาให้กับเกษตรกร ทำให้เกษตรกรนำยางสดมาขายน้อยลง เนื่องจากหันไปผลิตยางแผ่นเองเพราะขายได้ในราคาสูงกว่า ในขณะที่เดียวกันยางแผ่นดิบที่เกษตรกรนำมาขายให้กับโรงงานรมควันหรือโรงงานผลิตยางแท่งก็พลอยน้อยลงไปด้วยเพราะเกษตรกรจะนำไปขายให้แก่รัฐบาลแทน โรงงานไม่สามารถรับซื้อแข่งกับรัฐบาลได้ ในที่สุดบางโรงได้เปลี่ยนมารับจ้างรมควันจากรัฐบาลในช่วงเวลาดังกล่าว

ในปี 2539 ประเทศไทยมีผลผลิตยางธรรมชาติรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 1.9 ล้านตัน ในจำนวนนี้เป็นยางแผ่นรมควันมากที่สุดคือประมาณ 1.2 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 63.4 ของปริมาณผลผลิตทั้งหมด รองลงมาเป็นยางแท่งจำนวนประมาณ 0.3 ล้านตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 16.6 ของปริมาณผลผลิตทั้งหมด นำยางขั้นประมาณ 0.2 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ยางแผ่นผึ่งแห้งจำนวน 24,815 ตัน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ยางเครพจำนวน 10,009 ตัน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และอื่น ๆ 0.11 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 5.6

จากข้อมูลการผลิตระหว่างปี 2530 - 2539 ในตารางที่ 2.9 จะเห็นได้ว่าแนวโน้มของการผลิตยางแผ่นรมควันของไทยมีสัดส่วนคงที่ลดลง โดยที่ในปี 2530 ยางแผ่นรมควันมีสัดส่วนถึงร้อยละ 78.3 และได้ลดลงเหลือร้อยละ 63.4 ในปี 2539 ส่วนปริมาณการผลิตยางแท่งซึ่งมีสัดส่วนการผลิตมากเป็นอันดับสองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 14.2 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2530 เป็น 18.3 ในปี 2537 - 2538 และลดลงเล็กน้อยเป็นร้อยละ 16.6 ในปี 2539 แต่ยังคงมีสัดส่วนปริมาณการผลิตมากเป็นอันดับสอง สำหรับนำยางขั้นซึ่งมีสัดส่วนการผลิตมากเป็นอันดับสี่ในปี 2530 (ร้อยละ 1.9) ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและเพิ่มมากกว่ายางแท่ง โดยเพิ่มเป็นร้อยละ 12.5 ในปี 2539 ในขณะที่ปริมาณการผลิตยางเครพมีสัดส่วนลดลง โดยลดจากร้อยละ 3.1 ในปี 2530 เหลือร้อยละ 0.5

การเปลี่ยนแปลงปริมาณการผลิตยางธรรมชาติของไทยทั้งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ปัจจัยสำคัญมิได้เกิดจากข้อจำกัดด้านกำลังความสามารถในการผลิตแต่อย่างใด ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการพบว่า ปริมาณการผลิตของแต่ละประเภทจะเปลี่ยนแปลงตามความต้องการของตลาดหรือผู้ซื้อหรือปริมาณการส่งออกเป็นสำคัญ ผู้ผลิตแต่ละรายสามารถปรับปริมาณการผลิตยางแปรรูปขั้นต้นแต่ละประเภทได้ เนื่องจากเทคโนโลยีในการผลิตยางแปรรูปขั้นต้นส่วนใหญ่ไม่มีความสลับซับซ้อนหรือยุ่งยากแต่ประการใด

ตารางที่ 2.9 ปริมาณการผลิตของประเทศไทยและอัตราการเปลี่ยนแปลง แยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ ในปี 2530-2539

ปริมาณ : 1,000 ตัน

สัดส่วน : ร้อยละ

ปี	ช่างแผ่นรมควัน		ช่างแท่ง		ช่างครุฑ		นำช่างขึ้น		ช่างแผ่นสี่เหลี่ยม		อื่นๆ		รวม	
	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน
2530	720.2	78.3	130.7	14.2	28.5	3.1	17.4	1.9	16.2	1.8	7.3	0.8	920.3	100.0
2531	705.7	73.2	135.4	14.0	32.7	3.4	67.8	7.0	14.0	1.5	8.2	0.9	963.8	100.0
2532	933.4	79.2	150.8	12.8	34.2	2.9	40.8	3.5	15.7	1.3	7.2	0.6	1,178.2	100.0
2533	965.7	77.3	161.6	12.9	24.6	2.0	65.0	5.2	19.5	1.6	13.6	1.1	1,249.9	100.0
2534	1,008.7	75.5	174.7	13.1	23.1	1.7	82.8	6.2	22.6	1.7	11.8	0.9	1,335.6	100.0
2535	1,106.4	72.3	267.7	17.5	22.4	1.5	92.9	6.1	22.2	1.4	19.7	1.3	1,531.2	100.0
2536	1,024.9	67.1	255.4	16.7	24.2	1.6	166.4	10.9	28.2	1.8	27.9	1.8	1,527.0	100.0
2537	1,146.4	66.0	318.4	18.3	12.7	0.7	164.6	9.5	27.2	1.6	67.8	3.9	1,737.2	100.0
2538	1,133.6	63.4	327.0	18.3	11.9	0.7	204.7	11.4	20.5	1.1	91.0	5.1	1,788.7	100.0
2539	1,228.8	63.4	322.3	16.6	10.0	0.5	242.0	12.5	24.8	1.3	108.8	5.6	1,936.7	100.0

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

2.1.3 โครงสร้างการตลาด

2.1.3.1 ระบบตลาดยางพาราของประเทศไทย

ตลาดยางธรรมชาติ พองจะจำแนกได้เป็น 2 ส่วน คือ ตลาดในประเทศกับตลาดต่างประเทศ ยางธรรมชาติที่ประเทศไทยผลิตได้มากกว่า 90 ต่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ มีการใช้ในประเทศประมาณร้อยละ 10 ของผลผลิตที่ผลิตได้ ดังนั้น ภาวะการค้าของประเทศไทยจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับภาวะการค้าของต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับที่เข้าใจภาวะการค้า ยาง จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจสภาพตลาดยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเสียก่อน โดยจะกล่าวพอสังเขปดังนี้

1. ตลาดยางในต่างประเทศ

วิธีการตลาดยางพารา ตลาดยางในประเทศ ประกอบด้วย ผู้ขายคือ ชาวสวนยาง และผู้ซื้อ ซึ่งเป็นพ่อค้ายางในระดับต่าง ๆ กัน นับตั้งแต่พ่อค้าเร่ พ่อค้าในหมู่บ้าน พ่อค้าในเมือง และผู้ส่งออก ผู้ขายซึ่งเป็นสวนยางนั้นมีประมาณ 800,000 ราย และประมาณร้อยละ 95.6 ของชาวสวนเหล่านี้เป็นชาวสวนยางขนาดเล็กมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 10 - 15 ไร่ ส่วนผู้ซื้อมีน้อยรายเมื่อเทียบกับผู้ขาย สภาพตลาดจึงเป็นลักษณะตลาดของผู้ซื้อ

เมื่อชาวสวนผลิตยางได้ (ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในรูปยางแผ่นดิบ) ก็ขายให้กับพ่อค้าในระดับต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งขึ้นอยู่กับปริมาณยางที่ชาวสวนผลิตได้ สภาพการคมนาคมจากแหล่งผลิตถึงตลาด กล่าวคือ ถ้าปริมาณมากการคมนาคมสะดวกก็จะเป็นการดึงดูดใจให้พ่อค้าในเมือง และผู้ส่งออกดังกล่าวก็จะไปรับซื้อ แต่ถ้าปริมาณผลผลิตมีน้อย และมีการคมนาคมไม่สะดวกแล้วพ่อค้าและผู้ส่งออกดังกล่าวก็ไม่เข้าไปรับซื้อ เพราะไม่คุ้มค่าใช้จ่าย ชาวสวนต้องขายผ่านพ่อค้าคนกลางหลายระดับ ราคาที่ได้รับจะอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ ในที่นี้สมควรที่กล่าวถึงบทบาทของพ่อค้าคนกลางในระดับต่าง ๆ ได้ดังนี้

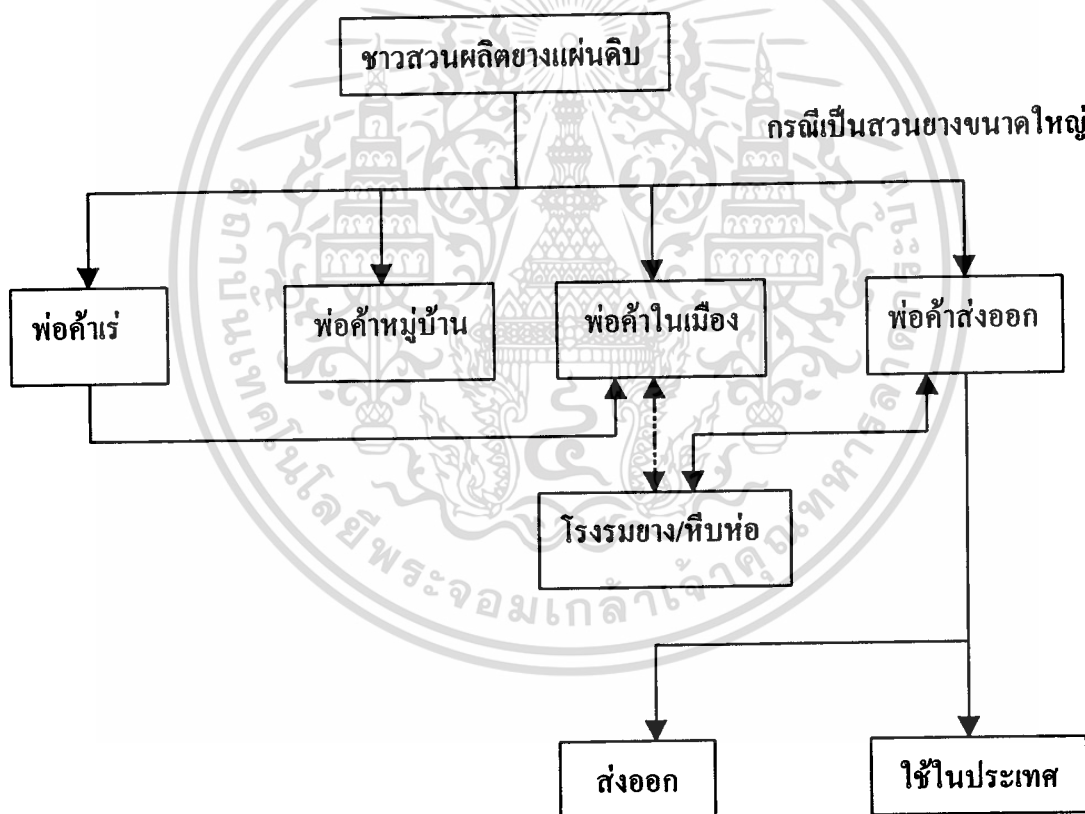
1) พ่อค้าเร่ พ่อค้าระดับนี้จะใช้มอเตอร์ไซด์เป็นพาหนะ เข้าไปรับซื้อยางที่สวนยางในรูปของยางแผ่นดิบ แล้วนำไปขายให้กับพ่อค้าในหมู่บ้านหรือพ่อค้าในเมือง ซึ่งพ่อค้าในระดับนี้มีบทบาทสูงในท้องที่ที่การคมนาคมไม่สะดวก แต่เมื่อการคมนาคมสะดวกพ่อค้าเหล่านี้จะมีบทบาทน้อยลง

2) พ่อค้าในหมู่บ้าน พ่อค้าระดับนี้จะเปิดร้านค้าในหมู่บ้าน โดยอาจขายสินค้าอื่นควบคู่ไปกับการซื้อขาย โดยจะซื้อยางจากชาวสวนในรูปของยางแผ่นดิบ แล้วขายให้พ่อค้าในเมืองอีกทีหนึ่ง พ่อค้าในระดับนี้ส่วนใหญ่ก็มีใบอนุญาตให้ประกอบกิจการค้ายาง และครอบครองยาง

3) พ่อค้าในเมือง พ่อค้าระดับนี้จะตั้งร้านรับซื้อยางของคนในตัวเมืองส่วนมากจะประกอบธุรกิจซื้อขายยางเพียงอย่างเดียว โดยรับซื้อจากพ่อค้าเร่ พ่อค้าในหมู่บ้าน ชาวสวนยางขนาดกลาง และขนาดใหญ่ พ่อค้าระดับนี้ถือครองยางวันละมากกว่า 1,000 กก. จึงต้องมีใบอนุญาตตาม

กฎหมายและจดทะเบียนเป็นผู้ค้ายางและครอบครองยาง การขายพ้อค้าระดับนี้จะขายให้กับผู้ส่งออก ในรูปของยางแผ่นรมควัน โดยเสียดำรมควันให้กับผู้ส่งออก

4) ผู้ส่งออก เป็นผู้ค้าระดับสูงสุดของประเทศ ผู้ส่งออกมักจะมีโรงงานแปรรูป (โรงรมควันและโรงงานทำยางเครพ) ของตนเอง โดยจะซื้อยางจากพ้อค้าในเมืองหรือจากส่วนใหญ่ขนาดใหญ่ และซื้อขายในรูปของยางแผ่นรมควัน กรณีที่พ้อค้าหรือชาวสวนส่งยางแผ่นดิบมาจำหน่ายจะต้องรอผลการรมควันเสียก่อนว่ายางแผ่นดิบอยู่ชั้นไหน จึงจะตกลงราคากัน แต่กรณีที่ผู้ขายต้องการเงินสดก่อน ผู้ส่งออกจะจ่ายเงินให้ประมาณครึ่งหนึ่งก่อนเมื่อทราบผลการรมควันแล้วจ่ายส่วนที่เหลือ ผู้ส่งออกจะต้องจดทะเบียนเป็นผู้ส่งออกแล้วจดทะเบียนเป็นผู้ค้ายาง และมียางไว้ในครอบครองต่อกองการยาง กรมวิชาการเกษตร (ภาพที่ 2.7)

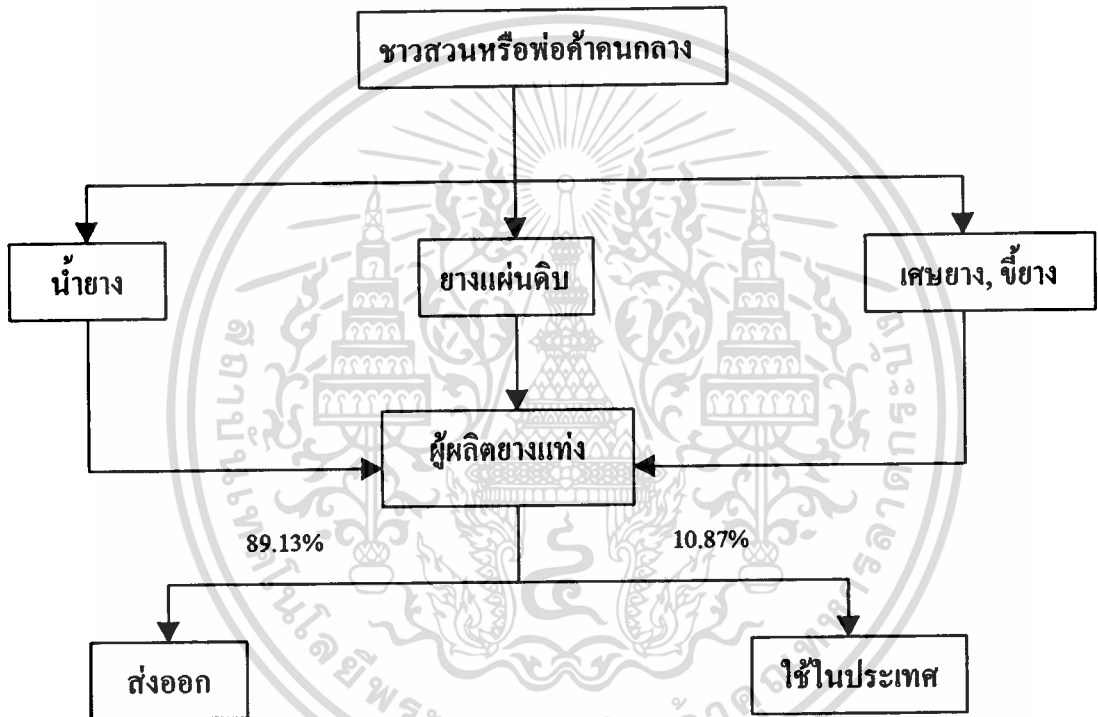

ภาพที่ 2.7 วิธีการตลาดของยางแผ่น

ที่มา : ปราณี ทินกร รามางกูร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนวิธีการตลาดยางแท่งนั้น ผู้ผลิตยางแท่งจะซื้อน้ำยาง ยางแผ่นดิบหรือเศษยางจากชาวสวน หรือพ่อค้าคนกลางมาทำการผลิตที่โรงงานผลิตยางแท่ง ซึ่งโรงงานผลิตยางแท่งนี้จะต้องจดทะเบียนต่อการยาง กรมวิชาการเกษตร และจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กองการยางกำหนด และต้องส่งตัวอย่างยางแท่งให้กรมวิชาการเกษตร เพื่อออกไปรับรองสำหรับเป็นหลักฐานประกอบการส่งออก ยางแท่งนี้จะใช้ในประเทศประมาณร้อยละ 10.87 และส่งออกประมาณร้อยละ 89.13 (ภาพที่ 2.8)

ภาพที่ 2.8 วิธีการตลาดยางแท่ง
ที่มา : ปราณี ทินกร รามางกูร

2. ศูนย์กลางการค้าภายในประเทศ ศูนย์กลางการค้าภายในประเทศหรือตลาดภายในประเทศที่สำคัญมีอยู่ 6 แห่ง อยู่ที่ภาคใต้ 5 แห่ง คือ หาดใหญ่ ตรัง ยะลา นราธิวาส ภูเก็ต และที่เหลื้ออีกแห่งหนึ่ง คือ กรุงเทพมหานคร ซึ่งกล่าวสรุปในแต่ละตลาดได้ดังนี้

1. ตลาดหาดใหญ่ หาดใหญ่เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสงขลา เป็นศูนย์กลางการค้าที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้หาดใหญ่มีความสำคัญในด้านการค้า คือ เป็นศูนย์รวมธุรกิจหลายประเภท และยังมีสถาบันการเงินหลายแห่งรวมทั้งการคมนาคมที่สะดวกเพราะเป็นชุมทางรถไฟและไม่ห่างจากท่าเทียบเรือสงขลาเท่าใดนัก มีเรือเข้ามาขนถ่ายสินค้าสม่ำเสมอ มีบริษัทส่งออกยางรายใหญ่หลายบริษัท และมีโรงงานแปรรูปยางแผ่นรมควัน ยางเครพและยางแท่งมากที่สุด นอกจากนั้นยังมีศูนย์วิจัยการยางตั้งอยู่ ซึ่งคอยอำนวยความสะดวกในด้านวิชาการและตรวจสอบคุณภาพยาง ยางที่ซื้อขายในตลาดหาดใหญ่ นอกจากจะมาจากสวนยางในจังหวัดสงขลาแล้วยังมาจากทั่วภาคใกล้เคียง เช่น สตูล พัทลุง ยะลา นราธิวาส และปัตตานีอีกด้วย ยางที่หาดใหญ่รวบรวมมาจะส่งออกโดยผ่านด่านศุลกากรสงขลา และปาดังเบซาร์ เป็นส่วนใหญ่ สัดส่วนการส่งออกที่ด่านศุลกากรสงขลาและปาดังเบซาร์ เมื่อเทียบกับปริมาณการส่งออกทั้งหมดได้เพิ่มขึ้นมาโดยตลอด แสดงว่ามีความสำคัญมาก สะท้อนให้เห็นว่า หาดใหญ่มีความสำคัญต่อการค้ายางของประเทศมากขึ้น ทางราชการจึงถือราคาซื้อขายที่หาดใหญ่ในการประกาศราคาทางวิทยุกระจายเสียงเพื่อให้เกษตรกรและผู้เกี่ยวข้องทราบ

2. ตลาดตรัง ตรังเป็นจังหวัดแรกที่มีการปลูกยาง และเคยเป็นศูนย์กลางการค้าที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทยในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ปัจจุบันได้ลดความสำคัญลงมาอยู่อันดับ 2 รองจากหาดใหญ่ ปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้ตรังเป็นศูนย์กลางการค้าขึ้นเช่นเดียวกับสงขลา คือ มีบริษัทผู้ส่งออกตั้งอยู่หลายราย มีสถาบันการเงิน โรงงานแปรรูปหลายแห่งมีท่าเรือขนถ่ายยางที่กักตัง ซึ่งสามารถรับสินค้าไปป็นังได้ตลอดทั้งปี อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าสัดส่วนการส่งออกโดยผ่านด่านศุลกากรกันตัง เมื่อเทียบกับ ปริมาณการส่งออกทั้งหมด ปรากฏว่า มีสัดส่วนลดลง นั้นแสดงว่าความสำคัญของตลาดตรังมีแนวโน้มลดลง

3. ตลาดยะลา แม้ว่าจังหวัดยะลาจะไม่มีท่าเทียบเรือแต่ยะลาที่ตั้งอยู่ตรงศูนย์กลางของผู้ปลูกยาง และคมนาคมขนส่งผลผลิตจากสวนยางมาซึ่งเมืองก็เป็นไปอย่างสะดวก ประกอบกับมีสำนักงานของผู้ส่งออก โรงงานแปรรูปยางจำนวนมาก ยังผลให้ยะลากลายเป็นศูนย์กลางการค้าแห่งหนึ่งในภาคใต้ ยางที่ซื้อขายในยะลานอกจากมาจากแหล่งผลิตในยะลาเองแล้ว ก็ยังมีบางส่วนมาจากสงขลา ปัตตานี และนราธิวาสอีกด้วย

4. ตลาดนราธิวาส นราธิวาสเป็นศูนย์กลางการค้าที่อยู่ใต้สุดของไทย พ่อค้าภายในนราธิวาสส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าขนาดเล็กแต่มีจำนวนมาก คุณภาพยางที่ซื้อขายอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ การคมนาคมไม่ค่อยสะดวกเนื่องจากเรือต้องทอดสมออยู่ห่างจากฝั่งมาก จึงเสียค่าใช้จ่ายสูงและในฤดู

ฝนต้องขนขาง โดยทางรถยนต์ไปลงเรือที่ปัตตานี และเบตง ความสำคัญของท่าเรือนราธิวาสที่มีต่อการส่งออกขางทั้งหมดควรมีแนวโน้มที่ลดลง

5. ตลาดภูเก็ต แม้ว่าภูเก็ตจะมีเนื้อที่ปลูกขางไม่มากนัก แต่ภูเก็ตก็อยู่ใกล้แหล่งปลูกขางทางภาคตะวันตก คือ ระนอง กระบี่ พังงา และมีโรงงานแปรรูปขางขนาดใหญ่ มีท่าเทียบเรือที่สามารถส่งขางไปลงเรือใหญ่ที่ป็นได้ ทำให้ศูนย์กลางการค้าขางที่สำคัญแห่งหนึ่งของไทย

6. ตลาดกรุงเทพฯ กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางการค้าขางที่สำคัญแห่งหนึ่งเพราะ นอกจากเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทส่งออกแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตภัณฑ์ขางจำนวนมาก เป็นศูนย์กลางการเงินของประเทศและมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น โทรศัพท์ เทเล็กซ์ และคอมพิวเตอร์ ซึ่งสามารถติดต่อกับต่างประเทศทั่วโลกได้ทุกเวลา จึงสะดวกในการโอนเงินเรียกเก็บเงินติดต่อกับตัวแทนการค้าในต่างประเทศ ขางที่ส่งเข้ามาในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่มาจากภาคตะวันออก ซึ่งขางที่ผลิตในท้องที่ดังกล่าวจะส่งออกที่ท่าเรือกรุงเทพฯ หรือท่าเรือแหลม จังหวัดจันทบุรี ซึ่งสัดส่วนการส่งออกที่ท่าเรือทั้งสองเมื่อเทียบกับปริมาณการส่งออกทั้งหมดแล้ว ปรากฏว่าการส่งออกที่ท่าเรือกรุงเทพฯ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนที่ท่าเรือแหลมได้ลดลง

3. ตลาดขางในต่างประเทศ

ขางที่ประเทศผู้ผลิตผลิตได้สามารถจำหน่ายให้ต่างประเทศได้ 2 วิธีคือ โดยการจำหน่ายให้ผู้ใช้โดยตรง หรือจำหน่ายผ่านตลาดขางของโลกก็ได้ ในที่นี้จะขอกกล่าวถึงการจำหน่ายขางโดยผ่านตลาดขางเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเราพอจะจำแนกตลาดขางของโลกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ตลาดที่ตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ผลิต ซึ่งตลาดนี้จะตั้งอยู่ใกล้แหล่งผลิตโดยเรียกว่า “ตลาดต้นขาง” (Primary markets) ปัจจุบันคือ ตลาดสิงคโปร์ และตลาดกัวลาลัมเปอร์ ส่วนอีกตลาดหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยเรียกว่า “ตลาดปลายทาง” (Terminal markets) ซึ่งตั้งอยู่ในแหล่งผู้ใช้ที่สำคัญๆ เช่น ตลาดนิวยอร์ก ลอนดอน โตเกียว และโกเบ เป็นต้น ตลาดต้นขางและตลาดปลายทางจะมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิดกิจการเคลื่อนไหวของราคาขางในตลาดใดตลาดหนึ่งจะส่งผลกระทบต่อตลาดอื่นๆ ด้วย บทบาทของตลาดขางในแต่ละแห่งดังนี้

1. ตลาดสิงคโปร์ เป็นตลาดเก่าแก่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เปิดดำเนินการมาตั้งแต่วันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2454 และได้หยุดชะงักลง เมื่อสิงคโปร์ได้อยู่ในการยึดครองของญี่ปุ่น ในช่วงปี พ.ศ. 2485 - 2488 และเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงคราม จึงได้มีการฟื้นฟูตลาดขางของสิงคโปร์ขึ้นมาใหม่จวบจนกระทั่งทุกวันนี้ ปัจจัยที่ทำให้สิงคโปร์เป็นตลาดที่สำคัญของโลกมีด้วยกัน 3 ประการ คือ

1) ด้านประวัติศาสตร์ สิงคโปร์เป็นประเทศแรก ที่ปลูกขางในซีกโลกตะวันออก โดย Herry Nicollas Ridley ได้นำมาปลูกที่สวนพฤกษชาติของสิงคโปร์ และ Ridley ผู้นี้เป็นผู้ค้นพบการกรีดขางที่สิงคโปร์ จึงทำให้การปลูกขางขยายไปประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย ได้มีการขยายการปลูกขางกันอย่างจริงจัง

2) ด้านภูมิศาสตร์ สิงคโปร์มีสภาพภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมกับการเป็นตลาดยางที่สำคัญของโลก อยู่ 2 ประการ คือ

2.1) สิงคโปร์ตั้งอยู่ใจกลางของแหล่งปลูกยางที่สำคัญ คือ มาเลเซีย อินโดนีเซียและไทย ซึ่งทั้ง 3 ประเทศนี้มีผลผลิตรวมกันประมาณร้อยละ 80 ของผลผลิตยางธรรมชาติของโลก

2.2) ที่ตั้งของสิงคโปร์ เป็นทางผ่านของเส้นทางการเดินเรือระหว่างซีกโลกตะวันออกกับซีกโลกตะวันตก และนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2362 เป็นต้นมา สิงคโปร์ได้มีการพัฒนาท่าเรือของตนอย่างต่อเนื่อง สามารถรองรับเรือได้ทุกขนาดและทุกประเภท มีเครื่องมือที่ช่วยการขนถ่ายสินค้าอย่างสะดวกและรวดเร็ว จึงมีเรือเดินสมุทรเข้ามาเทียบท่าวันละกว่า 200 ลำ ท่าเรือของสิงคโปร์ใหญ่เป็นอันดับ 4 ของโลก นอกจากนี้ยังมีเรือขนาดเล็กรับส่งสินค้าที่อินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทยเป็นประจำ โดยนำสินค้าอุตสาหกรรมไปส่งประเทศดังกล่าวและขากลับจะบรรทุกสินค้าขั้นปฐม รวมทั้งยางพาราจากประเทศเหล่านั้นมาลงเรือใหญ่ที่สิงคโปร์ สิงคโปร์จึงเป็นจุดขนส่งถ่ายสินค้าตามธรรมชาติ นอกจากนั้นยังมีปัจจัยที่สนับสนุนคือ สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางด้านการเงิน การประกันภัย รวมทั้งยังเป็นเมืองปลอดภาษีอีกด้วย

3) ความร่วมมือกันอย่างจริงจังระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชน สิงคโปร์มีรัฐบาลที่ให้ความสำคัญของการเป็นศูนย์กลางทางการค้า สิงคโปร์จึงได้ทุ่มงบประมาณเพื่อการพัฒนาท่าเรือ ขยายข่ายงานโทรคมนาคมเพื่อติดต่อกับโลกภายนอกได้ทุกประเทศ ทั่วโลกในด้านการค้า ยางนั้นรัฐบาลได้ส่งเสริมการรวมกลุ่มของภาคเอกชน โดยการออกกฎหมายให้สมาคมการค้ายางของสิงคโปร์ (Rubber Association of Singapore) เป็นองค์กรที่มีอำนาจตามกฎหมายในการควบคุมการค้าเนินงานของตลาดยาง มีอำนาจออกกฎระเบียบข้อบังคับเป็นผู้ตรวจสอบออกใบอนุญาต และถอนใบอนุญาตให้กับผู้ประกอบการธุรกิจยางของสิงคโปร์ รวมทั้งออกใบรับรองยางแท่งที่ผลิตในสิงคโปร์อีกด้วย การดำเนินธุรกิจการยางในสิงคโปร์จะต้องได้รับใบอนุญาตจากสมาคมฯ เสียก่อน และการค้าจะต้องเป็นไปตามสัญญาในด้านปริมาณ คุณภาพและการบรรจุหีบห่อที่ตกลงไว้กับลูกค้า ผู้ปฏิบัติตามอาจถูกลงโทษถึงขั้นถอนใบอนุญาต จากการที่มีความควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ ทำให้การค้ายางในสิงคโปร์เป็นไปอย่างราบรื่นมีคุณธรรมทางการค้าสูง เป็นที่เชื่อถือทั้งในประเทศผู้ผลิตและผู้ใช้อย่าง

2. ตลาดกัวลาลัมเปอร์ จัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2505 หลังจากที่สิงคโปร์แยกตัวออกจากมาเลเซีย การดำเนินงานของตลาดยางกัวลาลัมเปอร์ในระยะแรกอยู่ภายใต้สภาควบคุมการค้าและจดทะเบียนยาง (Malaysia Rubber Exchange and Licensing Board) ต่อมา มาเลเซีย ได้จัดตั้งตลาดกลางโภคภัณฑ์กัวลาลัมเปอร์ขึ้น (Kuala Lumpur Commodity Exchange) กิจกรรมการซื้อขายยางล่วงหน้าได้โอนมาอยู่ในตลาดโภคภัณฑ์ทั้งหมด ยกเว้นการซื้อขายและส่งมอบยางจริงเท่านั้นได้ผ่านสภาควบคุมการค้าและจดทะเบียนยาง แล้วตลาดกัวลาลัมเปอร์ยังมีสาขาและหน้าที่คล้ายกับตลาดสิงคโปร์ แต่ต่างกันในเรื่องรายละเอียดของการดำเนินการ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การซื้อขายยางในตลาดซื้อขายล่วงหน้า ใช้วิธีตะโกนขานรับกัน แต่ทางตลาดสิงคโปร์จะใช้โทรศัพท์
- จดทะเบียนสวนยางที่ผลิตยาง
- ให้บริการเอกสารข่าวพาณิชย์และคำแนะนำ

3. ตลาดลอนดอน ความสำคัญของตลาดลอนดอนต่อชาวธรรมชาตินั้นมีมานานเนื่องจากผลประโยชน์ของจักรภพอังกฤษในอุตสาหกรรมสวนยางพาราในซีกโลกตะวันออก แม้สิงคโปร์จะเป็นตลาดยางที่ใหญ่โต ตลาดลอนดอนก็ยังคงมีความสำคัญตลอดมา สำหรับสหราชอาณาจักรเองและส่งต่อไปยังทวีปยุโรป ตลาดลอนดอนมีสมาคมยางลอนดอนเป็นองค์กรที่รับผิดชอบการค้ายางในสหราชอาณาจักร มีอำนาจการออกกฎระเบียบปฏิบัติและมีสมาชิกเช่นเดียวกับสมาคมการค้ายางสิงคโปร์และสภาหรือตลาดโคกกันท์ของมาเลเซียแต่มีความแตกต่างในการปฏิบัติ เช่น ผู้ผลิตยาง ผู้ขาย และผู้ตั้งนำเข้ายาง จะต้องดำเนินธุรกิจผ่านนายหน้าเท่านั้น จะขายโดยตรงกับผู้ใช้หรือผู้ซื้อไม่ได้ แต่พ่อค้าคนกลางสามารถขายยางให้แก่ผู้ใช้โดยตรงได้ ตัวแทนผู้ขายยางในตลาดลอนดอนเป็นตัวแทนของกลุ่มสวนยางขนาดใหญ่ในมาเลเซีย และบางรายก็ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผู้ผลิตรายอื่นด้วยทั้งของกลุ่มสวนยางขนาดใหญ่ในมาเลเซีย การขายล่วงหน้าจะมีตั้งแต่ 3 เดือนถึง 3 ปี โดยทั่วไปตัวแทนจากตลาดลอนดอนดำเนินกิจการค้ายางทั่วโลก บริการซื้อขายยางในตลาดลอนดอนที่จัดให้แก่ลูกค้า ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับของตลาดสิงคโปร์ และกัวลาลัมเปอร์ อย่างไรก็ตาม นายหน้าในตลาดลอนดอนมักจะทำการซื้อขายยางเมื่อใกล้จะปิดตลาดเพื่อให้มีอิทธิพลต่อราคาปิดตลาด และทักษะของตลาดตามมาด้วย พ่อค้าคนกลางในตลาดลอนดอนนอกจากจะซื้อขายยางธรรมชาติแล้ว ยังดำเนินกิจการเกี่ยวกับยางสังเคราะห์อีกด้วย

4. ตลาดนิวยอร์ก เป็นตลาดบริการซื้อขายยางสำหรับใช้ในสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก ตลาดนิวยอร์กมีลักษณะเช่นเดียวกับตลาดลอนดอนและสิงคโปร์ ในการให้บริการแก่ลูกค้ามีผู้ขายรายใหญ่ประมาณ 5 ราย ที่เป็นตัวแทนในตลาดนิวยอร์กและมีตัวแทนในตลาดสิงคโปร์และกัวลาลัมเปอร์ แต่เป็นราคาที่ได้จากตัวแทนผู้ขายรายใหญ่ 3 - 4 ราย ใช้สำหรับแสดงความแตกต่างกว่าราคาในตลาดที่ซื้อขายกันจริง นอกจากนี้การให้บริการป้องกันการเสี่ยงภัยของการซื้อขายล่วงหน้าก็มีน้อย ส่วนใหญ่แล้วเป็นตลาดยางสำหรับผู้ใช้ในการผลิตวัสดุสำเร็จรูปมากกว่าปัจจุบันยางที่ส่งไปขายในตลาดนิวยอร์ก ได้แก่ ยางแท่งจากอินโดนีเซียเป็นส่วนใหญ่

5. ตลาดแฮมเบอร์ เป็นตลาดภายในเยอรมันบริการการตั้งเข้าและแจกจ่ายสำหรับผู้ภายในประเทศ การบริการการค้ายางกับประเทศอื่นในยุโรปมีน้อย ราคาขายในตลาดนี้ใช้ราคาขายใกล้เคียงกับตลาดลอนดอนมาก จะแตกต่างกันเพียงค่าระวางบรรทุกสำหรับเรือนอกขมรมเท่านั้น นอกจากนี้ตลาดแฮมเบอร์ก็ยังติดตามราคาในตลาดสิงคโปร์อีกด้วย นายหน้าในตลาดนี้ต่างจากนายหน้าในตลาดลอนดอนและตลาดอื่นๆ กล่าวคือ ทำหน้าที่เป็นตัวแทนขายสำหรับผู้ผลิตยางและผู้ส่งออก

และให้บริการสำหรับขายจริงเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการบริการซื้อขายขงในตลาดซื้อขายล่วงหน้า ขึ้นอยู่กับความพอใจของพ่อค้าที่จะใช้บริการ ส่วนมากจะใช้บริการในตลาดลอนดอน

6. ตลาดโตเกียวและโกเบ เป็นตลาดที่บริการซื้อขายขงในประเทศเป็นหลักสำหรับผู้ผลิต วัสดุสำเร็จรูป และขงที่ซื้อขายในตลาดส่วนใหญ่เป็นขงแผ่นรมควันชั้น 3 - 4 จากประเทศไทย ซึ่ง มีราคาถูก ตลาดโตเกียวและโกเบได้รับอิทธิพลจากตลาดสิงคโปร์ และกัวลาลัมเปอร์ แต่ราคาซื้อขายภายในประเทศเป็นราคาที่กำหนดขึ้นโดยตลาดเอง ตลาดโตเกียวและตลาดโกเบมีลักษณะ คล้ายคลึงกัน ในการบริหารงานและการดำเนินงานการตลาด แต่สมาชิกของตลาดโกเบน้อยกว่า ตลาดโตเกียวมีความแตกต่างจากตลาดค้าขงอื่น ๆ คือ จำกัดระยะเวลาการซื้อขายขงในตลาดซื้อขายล่วงหน้าเพียง 6 เดือนเท่านั้น การค้าแต่ละวันแบ่งออกเป็น 5 ช่วง เริ่มตั้งแต่ 08.30 น. และ ปิดเวลา 15.30 น. ทั้งตลาดโตเกียวและโกเบ เป็นตลาดซื้อขายเพื่อเก็งกำไรถึงร้อยละ 85 และอีกร้อย ละ 15 เป็นการซื้อขายขงของผู้ตั้งเข้า และพ่อค้าขงคนกลาง มีบริษัทผู้ผลิตขงสำเร็จรูป 5 - 6 รายทำ ธุรกิจซื้อขายจริงผ่านบริการขงตลาดเหล่านี้

การดำเนินธุรกิจการค้าขงเป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่าง 4 ตลาดของโลก คือ สิงคโปร์, กัวลาลัมเปอร์, ลอนดอน และนิวยอร์ก ราคาขงในตลาดใดตลาดหนึ่งจะกระทบราคาในอีก 3 ตลาด นั้นคือ เมื่อสิงคโปร์และกัวลาลัมเปอร์ปิดตลาด จะเป็นเวลาลอนดอนเปิดตลาด ดังนั้น ราคาปิด ตลาดขงสิงคโปร์และกัวลาลัมเปอร์จะใช้เป็นฐานราคาเปิดตลาดลอนดอน และเมื่อลอนดอนปิด ตลาดประมาณบ่าย 3 โมงเวลากรีนิช เป็นเวลาที่นิวยอร์กเปิดตลาดจะใช้ราคาปิดตลาดลอนดอนเป็น ฐานราคาเปิดตลาดนิวยอร์กต่อไปหลังจากที่นิวยอร์กปิดตลาดแล้วอีกประมาณ 2 ชั่วโมง ก็ถึงเวลา เปิดตลาดขงสิงคโปร์และกัวลาลัมเปอร์ในวันต่อมา การหมุนเวียนขงตลาดโลกในลักษณะนี้ทำให้ การค้าขงดำเนินต่อไปเกือบตลอด 24 ชั่วโมง อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวจริงขงราคาขงขึ้น อยู่กับอุปทานและอุปสงค์ในแต่ละตลาดในวันนั้น และแต่ละตลาดก็มีทิศทางขงตนเอง อาจจะไม่ เป็นไปตามแนวโน้มขงตลาดอื่นก็ได้ ความแตกต่างขงราคาแต่ละตลาดมีขีดจำกัดทั้งระดับการ เคลื่อนไหวและระยะเวลา เนื่องจากหากในระยะเวลาหนึ่งราคามีความแตกต่างกันมากระหว่างตลาด แล้ว พ่อค้าก็จะใช้โอกาสนั้นซื้อขายขงในตลาดที่มีราคาสูงกว่าหรือต่ำกว่าในอีกตลาดหนึ่งเพื่อเอา กำไรจากการซื้อหรือขาย

4. การซื้อขายขงโดยไม่ผ่านตลาดขง

นอกจากจะมีการซื้อขายขงธรรมชาติกันโดยการประมูลกันที่ตลาดที่เป็นศูนย์การค้าขง ของโลกที่กล่าวมาแล้ว ยังมีขงบางส่วนที่มีการซื้อขายกันโดยไม่ผ่านตลาดดังกล่าวซึ่งเป็นการ ติดต่อกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายโดยตรง ซึ่งถ้าปริมาณซื้อขายไม่มากนัก ก็จะไม่มีผลต่อราคาขงในตลาดโลก แต่ถ้าเป็นการซื้อขายจำนวนมากก็จะมีผลต่อราคาประมูลซื้อขายในตลาดขงได้ การซื้อ ขงโดยตรงนี้เป็นการซื้อขายระหว่างผู้ผลิต (มีสวนขงขนาดใหญ่) หรือพ่อค้ารายใหญ่ กับโรงงาน ผลิตภัณฑ์ขงในประเทศ ผู้นำเข้าที่สำคัญในสหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรปและญี่ปุ่น ขงที่ซื้อขาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กันเป็นขางจริง (Physical rubber) โดยปกติการซื้อขายที่ไม่ผ่านตลาดขางนี้จะมีการทำสัญญาซื้อขาย โดยกำหนดราคาและปริมาณ สำหรับสินค้าที่จะส่งมอบในแต่ละงวดไว้อย่างชัดเจน ระยะเวลาส่งมอบประมาณ 3 - 12 เดือน สูตรในการคำนวณราคาทีตลาดสิงคโปร์และมาเลเซีย ในเดือนก่อนที่จะส่งมอบ 1 เดือน เป็นเกณฑ์ รูปแบบของสัญญามักจะถือตาม Ordinary Contract ของสมาคมการค้าขางของสิงคโปร์ (RAS), Malaysian Rubber Exchange and Licensing board เป็นเกณฑ์ การตกลงรับซื้อพิพาททางการค้าจะยึดหลักการอนุญาโตตุลาการของตลาดทั้งสองเป็นสำคัญ การตรวจสอบคุณภาพของสินค้าก่อนข้างเป็นไปอย่างเข้มงวด ผู้ซื้อจะเป็นผู้จ่ายค่าตรวจสอบให้เป็นพิเศษ

5. การกำหนดราคาซื้อขาย

การซื้อขายของพ้อค้าขางในไทย จะยึดราคาขางของมาเลเซีย และสิงคโปร์เป็นหลักนั้น ประเทศไทยจึงอยู่ในฐานะผู้รับราคา (Price taker) ผู้ส่งออกจะหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จึงกำหนดราคาซื้อขายประจำวันนั้นๆ ขึ้น ราคาที่ชาวสวนได้รับจึงขึ้นอยู่กับราคาขางแผ่นรมควันชั้น 3 ของบริษัทผู้ส่งออก ราคาที่สิงคโปร์ มาเลเซีย แล้วนำมาหักค่าใช้จ่ายต่างๆ และค่าเสียโอกาสของพ้อค้าในระดับต่าง ๆ กัน โดยปกติผู้ส่งออกจะถือราคาขางแผ่นรมควันชั้น 3 เป็นหลัก ส่วนราคาขางแผ่นรมควันชั้นอื่น ๆ ที่มีคุณภาพดีกว่าขางแผ่นรมควันชั้น 3 จะเพิ่มราคาขึ้นไปชั้นละ 10 สตางค์ ส่วนขางแผ่นที่มีคุณภาพต่ำกว่าขางแผ่นรมควันชั้น 3 ราคา ก็จะต่ำกว่าด้วย นอกจากนี้การกำหนดเกรดและขางที่ซื้อขายและการตีราคาขางเป็นการกำหนดของพ้อค้าฝ่ายเดียว สำหรับน้ำยางสดนั้น ได้มีการกำหนดจุดรับซื้อจากผู้รับซื้อหรือชาวสวนส่งมาขายที่โรงงาน โดยโรงงานจะทำการตรวจสอบคุณภาพน้ำยางว่ามีเนื้อยางร้อยละเท่าใด และเมื่อตกลงซื้อขายกันแล้ว จะชำระเงินทุก 10 วัน หรือ 15 วัน ตามราคาวันที่ส่งมอบน้ำยาง ส่วนการกำหนดราคาซื้อขายน้ำยางสด ส่วนมากจะยึดราคาขางแผ่นรมควันชั้น 1 เป็นเกณฑ์

2.1.3.2 ตลาดและการใช้ผลิตภัณฑ์ยางขั้นต้นภายในประเทศ

ตลาดภายในประเทศของขางแปรรูปขั้นต้นของไทยยังมีสัดส่วนค่อนข้างน้อย เนื่องจากการใช้ขางธรรมชาติภายในประเทศยังมีปริมาณไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตขางธรรมชาติทั้งหมดของไทย แม้ว่าปริมาณการใช้ขางธรรมชาติจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นก็ตาม ในปี 2530 ปริมาณการใช้ขางธรรมชาติภายในประเทศของไทยเท่ากับ 47,081 ตัน จากปริมาณการผลิตทั้งหมด 921,558 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.1 ของปริมาณการผลิตภายในประเทศ ในปี 2539 ปริมาณการใช้ขางภายในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 173,671 ตัน จากปริมาณการผลิตทั้งหมด 1,978,000 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 8.8 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด (ตารางที่ 2.10) จะเห็นได้ว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ปริมาณการใช้ขางธรรมชาติภายในประเทศยังไม่ถึงร้อยละ 10 ของผลผลิตภายในประเทศ ซึ่งต่ำกว่ามาเลเซีย (ร้อยละ 33) และอินโดนีเซีย (ร้อยละ 9.2) ทั้งนี้เป็นเพราะไทยมีปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าการใช้ ในขณะที่ผลผลิตรวมของมาเลเซียกลับมีแนวโน้มลดลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อแยกปริมาณการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศตามประเภทของยางธรรมชาติพบว่า ยางธรรมชาติที่ใช้มากที่สุดคือ ยางแท่ง (STR) รองลงมาคือ ยางแผ่นรมควันและน้ำยางข้น กล่าวคือ ในปี 2539 ปริมาณการใช้ยางทุกประเภทรวมกันเท่ากับ 173,671 ตัน เป็นยางแท่ง 62,717 ตัน หรือร้อยละ 36.1 ยางแผ่นรมควัน 48,569 ตัน หรือร้อยละ 28.0 และเป็นน้ำยางข้น 39,106 ตัน หรือร้อยละ 22.5 ของปริมาณการใช้ยางภายในประเทศทั้งหมด ปริมาณการใช้ยางทั้งสามประเภทข้างต้นนี้รวมกันถึงร้อยละ 86.6 ของปริมาณการใช้ภายในประเทศทั้งหมด ที่เหลือเป็นยางประเภทอื่น ๆ เช่น ยางเครพ ยางแผ่นสิ่งแห้ง ยางสกิมและอื่น ๆ (ตารางที่ 2.11)

เมื่อพิจารณาแนวโน้มของการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศแต่ละประเภท พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงในการใช้ยางแท่งโดยเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นกว่ายางประเภทอื่น ๆ ส่วนน้ำยางข้นแม้ว่าจะมีปริมาณการใช้เพิ่มขึ้นทุกปีก็ตาม แต่ก็พบว่าอัตราการเพิ่มมีแนวโน้มลดลง เช่นเดียวกับยางแผ่นรมควันและยางแผ่นสิ่งแห้ง

ตารางที่ 2.10 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย ในปี 2530-2539

ปี	ส่งออก		ใช้ในประเทศ		ผลผลิตรวม (ตัน)
	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	
2530	873,212	94.75	47,081	5.11	921,558
2531	906,420	92.98	57,339	5.88	974,879
2532	1,100,580	93.40	77,601	6.58	1,178,388
2533	1,150,790	90.26	99,131	7.77	1,275,104
2534	1,231,945	91.86	103,659	7.73	1,341,148
2535	1,412,850	92.29	118,371	7.73	1,530,941
2536	1,396,783	89.92	130,236	8.38	1,553,384
2537	1,604,963	93.42	132,194	7.70	1,717,859
2538	1,635,533	90.62	153,159	8.49	1,804,788
2539	1,762,990	89.13	173,671	8.78	1,978,000

ปริมาณ : ตัน

สัดส่วน : ร้อยละ

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3.3 การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นต้นของไทย

ประเทศไทยเป็นผู้ส่งออกยางธรรมชาติอันดับหนึ่งของโลก ตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมา จากข้อมูลการส่งออกของไทยนับตั้งแต่ปี 2530 ประเทศไทยมีปริมาณการส่งออกที่เพิ่มขึ้นทุกปี โดยที่ในปี 2533 ปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติโดยรวมเท่ากับ 1.15 ล้านตัน มูลค่า 23,301.4 ล้านบาท ในปี 2539 ปริมาณการส่งออกเพิ่มเป็น 1.76 ล้านตัน มูลค่า 61,301.1 ล้านบาท ในจำนวนนี้ปริมาณการส่งออกส่วนใหญ่ประกอบด้วยยางแผ่นประมาณร้อยละ 67.9 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นยางแผ่นรมควัน รองลงมาเป็นยางแท่งและน้ำยางข้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนของปริมาณการส่งออกในแต่ละปี พบว่า สัดส่วนของการส่งออกยางแผ่นรมควันและยางเครพมีแนวโน้มลดลง ในขณะที่ยางแท่งและน้ำยางข้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยสัดส่วนของยางแผ่นรมควันลดลงจากร้อยละ 80.9 ในปี 2530 เป็นร้อยละ 66.9 ในปี 2539 ในขณะที่ยางแท่งเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 13.0 ในปี 2530 เป็นร้อยละ 17.1 ในปี 2538 แต่ก็ลดลงมาเหลือร้อยละ 14.7 ในปี 2539 ส่วนน้ำยางข้น เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.2 ในปี 2530 เป็นร้อยละ 11.5 ในปี 2539 ดังตารางที่ 2.12 และ 2.13

เมื่อพิจารณาการส่งออกยางธรรมชาติของไทยจำแนกตามประเทศผู้ซื้อปลายทาง พบว่า ลูกค้าที่สำคัญของไทย ได้แก่ ญี่ปุ่น จีน สหรัฐอเมริกาสหภาพยุโรป มาเลเซีย และเกาหลีใต้ โดยที่ในปี 2539 ไทยส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นจำนวน 521.7 พันตัน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 27.1 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ส่งไปยังประเทศจีน 378.6 พันตัน คิดเป็นร้อยละ 19.7 สหรัฐอเมริกา 223.7 พันตัน คิดเป็นร้อยละ 11.6 มาเลเซีย 152.7 พันตัน หรือร้อยละ 7.9 และเกาหลีใต้ 108.1 พันตัน หรือร้อยละ 5.6 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ส่วนที่เหลือส่งไปยังประเทศต่าง ๆ เช่น ฝรั่งเศส ไต้หวัน สิงคโปร์ เยอรมัน รัสเซีย และอื่น ๆ (ตารางที่ 2.14) ส่วนมูลค่าการส่งออกก็มีสัดส่วนและแนวโน้มเช่นเดียวกับด้านปริมาณดังแสดงในตารางที่ 2.15

สำหรับปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางที่สำคัญแต่ละประเภทไปยังประเทศต่าง ๆ พบว่า ยางแผ่นรมควันชั้น 3 ส่วนใหญ่จะส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นและจีน ซึ่งมีปริมาณการส่งออกในปี 2539 รวมกันถึงประมาณ 0.51 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 54 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ยางแท่งส่งออกไปญี่ปุ่นมากที่สุดถึงร้อยละ 31 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมดในปี 2539 รองลงมาคือสหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 23) จีน (ร้อยละ 14) และเกาหลีใต้ (ร้อยละ 12) ตามลำดับ ส่วนน้ำยางข้นส่งออกไปมาเลเซียมากที่สุด (ร้อยละ 25 ของปริมาณส่งออกทั้งหมดในปี 2539) รองลงมาคือ สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 15) จีน (ร้อยละ 11) ตามลำดับ ดังตารางที่ 2.16

ตารางที่ 2.11 ปริมาณการใช้ยางภายในประเทศไทยและอัตราการเปลี่ยนแปลง แยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ ในปี 2530-2539

ปริมาณ : 1,000 ตัน

สัดส่วน : ร้อยละ

ปี	ยางแผ่นรมควัน		ยางแท่ง		ยางครพ		น้ำยางข้น		ยางแผ่นผึ่งแห้ง		อื่นๆ		รวม	
	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน
2530	13,556	28.8	17,062	36.2	5,769	12.3	7,044	15.0	1,895	4.0	1,765	3.7	47,081	100.0
2531	13,419	23.4	17,350	30.2	6,639	11.6	14,536	25.4	3,020	5.3	2,420	4.2	57,339	100.0
2532	24,019	31.0	22,120	28.5	8,508	11.0	14,334	18.5	4,380	5.6	4,240	5.5	77,601	100.0
2533	27,634	27.9	31,275	31.5	10,333	10.4	18,851	19.0	5,144	5.2	5,894	6.0	99,131	100.0
2534	31,629	30.5	27,600	26.6	8,916	8.6	21,743	21.0	7,743	7.5	6,028	5.8	103,659	100.0
2535	37,488	31.7	37,407	31.6	8,875	7.5	23,749	20.1	5,531	4.7	5,321	4.5	118,371	100.0
2536	39,643	30.4	39,187	30.1	10,139	7.8	29,076	22.3	6,669	5.1	5,522	4.2	130,236	100.0
2537	40,340	30.5	39,768	30.1	7,916	6.0	32,737	24.8	6,979	5.3	4,455	3.4	132,194	100.0
2538	46,772	30.5	47,691	31.1	9,331	6.1	35,583	23.2	7,300	4.8	6,488	4.2	153,159	100.0
2539	48,569	28.0	62,717	36.1	8,819	5.1	39,106	22.5	7,151	4.1	7,309	4.2	173,671	100.0

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ตารางที่ 2.12 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกยางพาราของประเทศไทย แยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ ปี 2535-2540

ปริมาณ : ตัน

มูลค่า : ล้านบาท

สินค้า	2535		2536		2537		2538		2539		2540 (ม.ค.-มิ.ย.)	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
1. ยางแผ่นรมควัน	1,068,943	21,525.4	985,279	19,929.5	1,106,098	29,416.5	1,086,865	39,791.9	1,180,181	41,657.8	513,029	15,295.2
2. ยางแท่ง	230,320	4,996.7	216,171	4,342.6	278,619	7,720.7	279,281	11,937.9	259,601	11,639.3	173,366	6,525.1
3. น้ำยางข้น	69,106	1,798.2	137,301	3,835.7	131,888	3,933.4	169,109	7,494.0	202,869	7,874.8	99,928	3,498.6
4. ยางครอป	13,482	244.1	14,089	289.2	4,787	121.7	2,594	84.1	1,190	48.4	459	17.3
5. อื่นๆ	30,999	20.7	43,943	26.8	83,572	160.3	97,684	259.4	119,149	80.8	67,284	89.7
รวม	1,412,850	28,585.1	1,396,783	28,423.8	1,604,964	41,352.5	1,635,533	59,567.3	1,762,990	61,301.1	854,066	25,425.8

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ตารางที่ 2.13 เปรียบเทียบสัดส่วนปริมาณการส่งออกของพาราของประเทศไทย แยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ ในปี 2530-2539

หน่วย : ร้อยละ

ปี	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	ยางครพ	น้ำยางข้น	ยางแผ่นแห้ง	อื่นๆ	รวม
2530	80.9	13.0	2.6	1.2	1.6	0.6	100.0
2531	76.4	13.0	2.9	5.9	1.2	0.6	100.0
2532	82.6	11.7	2.3	2.4	1.0	0.3	100.0
2533	81.5	11.3	1.2	4.0	1.3	0.7	100.0
2534	79.3	12.9	1.1	5.0	1.2	0.5	100.0
2535	75.7	16.3	1.0	4.9	1.2	1.0	100.0
2536	70.5	15.5	1.0	9.8	1.5	1.6	100.0
2537	68.9	17.4	0.3	8.2	1.3	3.9	100.0
2538	66.5	17.1	0.2	10.3	0.8	5.2	100.0
2539	66.9	14.7	0.1	11.5	1.0	5.8	100.0

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ตารางที่ 2.14 ปริมาณและสัดส่วนการส่งออกยางพาราของประเทศไทย แยกตามประเทศผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญ ในปี 2535-2540

ปริมาณ : พันตัน
สัดส่วน : ร้อยละ

ประเทศ	2535		2536		2537		2538		2539		2540 (ม.ค.-ธ.ค.)	
	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน
ญี่ปุ่น	494.7	33.8	480.7	32.2	557.6	32.1	548.9	31.4	521.7	27.1	344.5	27.7
จีน	224.9	15.4	233.1	15.6	237.1	13.7	166.3	9.5	378.6	19.7	211.7	17.0
อเมริกา	164.4	11.2	194.5	13.0	227.1	13.1	247.2	14.1	223.7	11.6	153.8	12.4
มาเลเซีย	27.1	1.9	71.8	4.8	113.2	6.5	131.5	7.5	152.7	7.9	119.9	9.6
เกาหลีใต้	81.8	5.6	90.9	6.1	108.3	6.2	101.2	5.8	108.1	5.6	75.3	6.1
ฮ่องกง	31.9	2.2	29.8	2.0	59.7	3.4	59.6	3.4	70.5	3.7	42.4	3.4
ไต้หวัน	48.2	3.3	49.0	3.3	48.4	2.8	45.2	2.6	44.0	2.3	35.2	2.8
ฝรั่งเศส	39.2	2.7	48.2	3.2	58.8	3.4	61.7	3.5	65.1	3.4	31.9	2.6
สิงคโปร์	122.2	8.3	69.0	4.6	47.5	2.7	63.9	3.7	53.9	2.8	28.3	2.3
อื่นๆ	229.1	15.7	225.8	15.1	277.5	16.0	321.8	18.4	303.7	15.8	200.3	16.1
รวม	1,463	100.0	1,492.8	100.0	1,735.4	100.0	1,747.3	100.0	1,922.0	100.0	1,243.3	100.0

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์

ตารางที่ 2.15 มูลค่าและสัดส่วนการส่งออกทางพาราของประเทศไทย แยกตามประเทศผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญ ในปี 2535-2540

ประเทศ	2535		2536		2537		2538		2539		2540 (ม.ค.-ส.ค.)	
	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน
ญี่ปุ่น	9,875.8	34.1	9,713.8	33.3	12,864.8	30.8	20,646.3	33.7	18,339.1	28.9	10,812.1	30.1
จีน	4,783.2	16.5	4,623.7	15.8	6,091.8	14.6	5,419.2	8.8	12,533.0	19.8	6,079.1	16.9
อเมริกา	3,396.4	11.7	3,845.1	13.2	5,626.9	13.5	8,799.9	14.4	7,389.7	11.7	4,463.5	12.4
มาเลเซีย	1,612.2	5.6	1,230.1	4.2	2,265.2	5.4	3,505.6	5.7	3,897.2	6.1	2,798.8	7.8
เกาหลีใต้	2,387.9	8.3	1,741.3	6.0	2,621.3	6.3	3,674.0	6.0	3,523.5	5.6	2,109.7	5.9
ฮ่องกง	522.7	1.8	570.0	2.0	1,585.9	3.8	1,960.9	3.2	2,117.0	3.3	1,114.6	3.1
ไต้หวัน	811.9	2.8	955.5	3.3	1,171.2	2.8	1,564.2	2.6	1,425.1	2.2	1,006.2	2.8
ฝรั่งเศส	950.5	3.3	972.9	3.3	1,612.3	3.9	2,314.3	3.8	2,305.4	3.6	971.8	2.7
สิงคโปร์	618.1	2.1	1,368.6	4.7	1,189.8	2.8	2,318.9	3.8	1,882.7	3.0	848.4	2.4
อื่นๆ	3,996.0	13.7	4,162.1	14.3	6,794.8	16.2	11,057.4	18.0	9,960.3	15.7	5,665.4	15.8
รวม	28,924.7	100.0	29,183.1	100.0	41,824.0	100.0	61,260.7	100.0	63,373.0	100.0	35,869.6	100.0

มูลค่า : ล้านบาท

สัดส่วน : ร้อยละ

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์

ตารางที่ 2.16 ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันชั้น 3 ขางแห้ง และน้ำยางข้นของประเทศไทย แยกตามประเทศผู้ซื้อปลายทางที่สำคัญ ในปี 2539

ปริมาณ : พันตัน

สัดส่วน : ร้อยละ

ประเทศ	ยางแผ่นรมควันชั้น 3		ขางแห้ง		น้ำยางข้น	
	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน	ปริมาณ	สัดส่วน
ญี่ปุ่น	246.8	26	106.9	31	-	-
จีน	268.0	28	49.9	14	35.8	11
อเมริกา	64.8	7	78.0	23	48.2	14
มาเลเซีย	30.5	3	12.9	4	81.6	25
สิงคโปร์	47.6	5	-	-	-	-
เกาหลีใต้	39.0	4	42.3	12	23.8	7
อื่นๆ	257.3	27	56.6	16	141.0	43
รวม	954.0	100	346.6	100	330.4	100

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์

หมายเหตุ : “-” หมายถึง ไม่มีข้อมูล

2.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร พ.ศ. 2542-2546

เพื่อให้การดำเนินงานแก้ไขปัญหายางพาราสามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม ครอบคลุมกิจการยางทุกสาขาและทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคเกษตรกรชาวสวนยาง อันเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาของประเทศไทยให้มีความเป็นเอกภาพและทิศทางที่ชัดเจน คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2542 อนุมัติยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร มีระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (ปี 2542 - 2546) ซึ่งมีกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง โดยกำหนดเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วยมาตรการระยะสั้น (ปี 2542 - 2543) จำนวน 14 มาตรการ 49 กิจกรรม และมาตรการระยะปานกลาง (ปี 2542 - 2546) จำนวน 20 มาตรการ 40 กิจกรรม รวม 34 มาตรการ 89 กิจกรรม โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1. ยุทธศาสตร์ด้านการผลิตยาง

1.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาศักยภาพการผลิตยางของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพ มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ
2. เพื่อสามารถแข่งขันและปรับตัวให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก
3. สามารถตอบสนองความต้องการของเกษตรกรในเรื่องรายได้ และคุณภาพชีวิต

1.2 มาตรการ

กำหนดมาตรการผลิตยาง 13 มาตรการ มี 28 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 6 มาตรการ และระยะปานกลาง 7 มาตรการ คือ

1.2.1 มาตรการระยะสั้น

1. ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสม เพื่อให้แหล่งปลูกยางเดิมเปิดได้ภายใน 5.5-6 ปี และแหล่งปลูกยางใหม่ภายใน 7.5 ปี
2. ให้เกษตรกรผสมปุ๋ยใช้เอง โดยภาครัฐเป็นผู้จัดหาอุปกรณ์และบริการฝึกอบรม
3. สนับสนุนปัจจัยการผลิต
 - จัดหาพันธุ์ยาง ปุ๋ย สารเคมี วัสดุอุปกรณ์และแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้เกษตรกร
4. สนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงาน
 - ฝึกอบรมและเพิ่มทักษะแรงงานกรีดยางไทย
5. พัฒนาการผลิตยางให้รองรับความต้องการของโลก
 - ผลิตวัตถุดิบยางชนิดต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการยางแท่งที่ขยายตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.1 มาตรการระยะสั้น

1. ปรับลดภาษีสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาง
2. ส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออก

2.2.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. เพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชน
2. พัฒนาเทคโนโลยีด้านการผลิตภัณฑ์ยาง โดยเน้นการใช้ยางธรรมชาติ
3. กำหนดและปรับมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางให้เป็นระบบสากล
4. สนับสนุนผู้ประกอบการให้พัฒนาเทคโนโลยี
5. เพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชนให้ได้มาตรฐานสากล

3. ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

3.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาและสนับสนุนอุตสาหกรรมไม้ยางพาราให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเพิ่มศักยภาพการใช้ในประเทศและการส่งออก

3.2 มาตรการ

กำหนดมาตรการด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา 3 มาตรการ มี 8 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 1 มาตรการ และระยะปานกลาง 2 มาตรการ คือ

3.2.1 มาตรการระยะสั้น

1. แก้ไขกฎระเบียบ กฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่ออุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

3.2.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. ปรับปรุงพันธุ์ยาง เพื่อพัฒนาคุณภาพ ไม้ยาง
2. สนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ยางภายในประเทศ

4. ยุทธศาสตร์ด้านการตลาดยาง

4.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างกฎและระเบียบการซื้อขายยางที่ทุกฝ่ายยอมรับ และสร้างความเป็นธรรมในการซื้อขายยาง
2. เพื่อรักษาเสถียรภาพราคายางของประเทศให้สูงขึ้น
3. เพื่อให้ไทยมีบทบาทในการกำหนดราคาและจูงนำราคายาง และเป็นตลาดกลางที่สำคัญของโลก
4. เพื่อพัฒนาตลาดยางของไทยสู่ระบบสากล และพัฒนาเป็นตลาดซื้อขายยางล่วงหน้า
5. เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออกของประเทศให้สูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 มาตรการ

มีมาตรการดำเนินการ 7 มาตรการ มี 25 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 3 มาตรการ และระยะปานกลาง 4 มาตรการ คือ

4.2.1 มาตรการระยะสั้น

1. รักษาเสถียรภาพราคายาง
 - กำหนดวิธีบริหาร โครงการแทรกแซงตลาดยางพาราให้มีประโยชน์ต่อชาวสวนยางสูงสุด และกระทบต่อกลไกตลาดน้อยที่สุด
2. พัฒนาตลาดส่งออกเดิมและขยายตลาดส่งออกใหม่ เพื่อทดแทนตลาดส่งออกหลักของมาเลเซียและอินโดนีเซีย
3. สนับสนุนการพัฒนาการส่งออก
 - กำหนดมาตรฐานวิธีการบรรจุหีบห่อยางดิบให้เป็นระบบสากล
 - จัดระบบการส่งออกเป็น One-Stop Service
 - ลดต้นทุนการส่งออก
 - ส่งเสริมระบบอนุญาโตตุลาการ
 - พัฒนาศักยภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

4.2.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. พัฒนาระบบตลาดท้องถิ่นและจัดตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาค
 - มีตลาดหลักที่ตลาดกลางหาดใหญ่ สงขลา และเพิ่มตลาดอีก 5 แห่งที่นครศรีธรรมราช ระยอง หนองคาย บุรีรัมย์ และตรัง
2. ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย (Thai Rubber Exchange)
3. จัดตั้งระบบตลาดประสาน (Co-ordinated Marketing System) ร่วมกับ ANRPC
4. รักษาเสถียรภาพราคายาง
 - สร้างกลไกเพื่อเก็บสต็อกยาง 220,000 ตัน (ร้อยละ 10 ของปริมาณการผลิตทั้งประเทศ)
 - สร้าง Installation tank เก็บน้ำยางข้น ความจุ 20,000 ตัน

5. ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารงานภาคยาง

5.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนร่วมกับพัฒนาของประเทศไทยอย่างมีระบบ และสอดคล้องซึ่งกันและกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 มาตรการ

มีมาตรการดำเนินการ 4 มาตรการ มี 4 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 2 มาตรการ และระยะปานกลาง 2 มาตรการ คือ

5.2.1 มาตรการระยะสั้น

1. ตั้งคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย
2. ตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย

5.2.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. ตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง
2. ตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง

ระยะเวลาดำเนินการ

ยุทธศาสตร์การพัฒนายางพารามีกำหนดระยะเวลา 5 ปี (2542-2546)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เมื่อสิ้นสุดการดำเนินงานตามมาตรการ และกิจกรรมของยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราที่กำหนดไว้ในภาพรวมแล้ว ประเทศไทยจะมีรายได้จากภาคยางพาราไม่น้อยกว่าปีละ 100,000 ล้านบาท สามารถรักษาสถียรภาพราคายางของประเทศได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรชาวสวนยางจะมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพการทำสวนยาง และมีรายได้ไม่ต่ำกว่าปีละ 85,000 บาท/ครอบครัว ตลอดจนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลสามารถดำเนินการยางพาราเชิงธุรกิจได้และเมื่อพิจารณาในส่วนของการพัฒนายางพาราด้านต่าง ๆ แล้วสามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญผลที่คาดว่าจะได้รับดังนี้

ด้านการผลิตยาง

1. สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางของเกษตรกรชาวสวนยางให้สูงขึ้น โดยได้รับผลผลิตต่อไร่สูงขึ้นและมีต้นทุนการผลิตต่ำลง ตลอดจนมีศักยภาพในการแข่งขันและมีอำนาจในการต่อรองกับพ่อค้าเพิ่มขึ้น
2. เกษตรกรชาวสวนยางมีรายได้จากการทำอาชีพสวนยาง เพียงพอต่อการครองชีพและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
3. ประเทศไทยมีสัดส่วนการผลิตยางชนิดต่างๆ ได้ตรงตามปริมาณและคุณภาพที่ตลาดต้องการ และลดความเสี่ยงจากการผลิตยางชนิดใดชนิดหนึ่งมากเกินไป
4. สถาบันเกษตรกรเป็นองค์การที่มีความเข้มแข็ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านอุตสาหกรรมยาง

1. ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการแปรรูปและส่งออกยางทุกชนิดที่ตลาดโลกต้องการ และเป็นยางที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล
2. มีการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศ เพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ยางมากขึ้น
3. มีการกำหนด ตรวจสอบ และพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางให้ได้มาตรฐานสากล

ด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

1. สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพารา และมีโอกาสในการแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตและส่งออกอื่นมากขึ้น
2. มีการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราภายในประเทศมากขึ้น และสามารถขยายตลาดอุตสาหกรรมไม้ยางพาราให้เพิ่มมากขึ้น

ด้านการตลาดยาง

1. มีระบบซื้อ/ขายผ่านตลาดกลางยางพาราที่เหมาะสม สร้างความเป็นธรรมในการซื้อขายยาง
2. มีระบบและการดำเนินการอนุญาตโคตกลางยางพาราที่เป็นธรรมและสากลยอมรับ
3. มีตลาดแลกเปลี่ยนยางของไทย ซึ่งจะทำให้ไทยเป็นศูนย์กลางซื้อขายยางที่สำคัญ และมีบทบาทที่สำคัญในการขึ้นาราคายางของโลก
4. สามารถขยายตลาดการส่งออกของไทยทั้งยางแปรรูปและผลิตภัณฑ์ยาง
5. สามารถรักษาเสถียรภาพราคายางของประเทศได้ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับยางสามารถลดความเสี่ยงจากการประกอบธุรกิจยางได้

ด้านการบริหารงานภาคยาง

1. มีความเป็นเอกภาพในการกำหนดนโยบายและแผนการพัฒนายางของประเทศตลอดจนตรงตามสถานการณ์ที่เป็นจริง
2. มีการร่วมมือและประสานงานในการพัฒนาอุตสาหกรรมยางของประเทศไทย อย่างเป็นระบบและสอดคล้องกันระหว่างหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรอิสระ และเกษตรกรชาวสวนยาง

2.3 กรอบแผนปฏิบัติการ ยุทธศาสตร์การพัฒนาทางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542-2546)

ตารางที่ 2.17 กรอบแผนปฏิบัติการ ยุทธศาสตร์การพัฒนาทางพาราครบวงจรระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
ด้านการผลิตยาง 1. ให้เกษตรกรชาวสวนยางในแหล่งปลูกยางเดิม และแหล่งปลูกยางใหม่ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม/ทันสมัย เพื่อให้แหล่งเพาะปลูกยางเดิมเปิดได้ภายใน 5 ½ - 6 ปี และแหล่งปลูกยางใหม่ภายใน 7 ½ ปี	1) ใช้วัสดุปลูกที่ได้มาตรฐานจากแปลงเอกชนที่ราชการรับรอง และเลือกใช้เทคโนโลยีการปลูกยาง เช่น พันธุ์ยาง ไร่ พืชคลุมดินและการใช้สารเคมีกำจัดวัชพืช ตามคำแนะนำการปลูกยาง 2) ให้เกษตรกรปลูกยางตามเขตการปลูกยางที่เหมาะสมและปฏิบัติตามคำแนะนำการปลูกยาง	- กรมวิชาการเกษตร - องค์การยางแห่งประเทศไทย - กรมส่งเสริมสหกรณ์	- เกษตรกรชาวสวนยาง - สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล	2542-2543
2. ให้เกษตรกรชาวสวนยางผสมปุ๋ยเคมีให้เองในสวนยาง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุนการผลิตยาง	3) ส่งเสริมให้เกษตรกรชาวสวนยางผสมปุ๋ยให้เองโดยภาครัฐจัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อบริการให้สมาชิก และฝึกอบรมการผสมปุ๋ยให้เองให้กับสถาบันเกษตรกร	- กรมวิชาการเกษตร - องค์การยางแห่งประเทศไทย - กรมส่งเสริมการเกษตร	- เกษตรกรชาวสวนยาง - สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล	2542-2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
2. สนับสนุนปัจจัยการผลิต	4) จัดหาพันธุ์ข้าว วัสดุปลูก ปุ๋ย สารเคมี วัสดุอุปกรณ์ และแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำให้เกษตรกรชาวสวนยาง และสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล	- กรมวิชาการเกษตร - องค์การยางแห่งประเทศไทย	- เกษตรกรไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 - สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล	2542-2543
4. สนับสนุนการพัฒนาแรงงานฝีมือ	5) ฝึกอบรมเพื่อจํานวนแรงงานกรีดยางใหม่และเพิ่มทักษะให้แรงงานกรีดยางเดิม	- องค์การยางแห่งประเทศไทย - กรมวิชาการเกษตร - กรมส่งเสริมการเกษตร	- แรงงานกรีดยางใหม่ ปี ละ 10,000 ราย เพิ่ม ทักษะปีละ 5,000 ราย	2542-2543
5. การพัฒนาการผลิตของเกษตรกร ให้ผลิตยางชนิดอื่น ๆ นอกเหนือจากการผลิตยางแผ่นดิบ และนำยางสด เพื่อรองรับการขายด้วยยางแท่ง ตามความต้องการของตลาดโลก	6) ให้เกษตรกรผลิตวัตถุดิบยางชนิดต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของโรงงานผลิตยางแท่งที่มีการขยายตัวสูงในปัจจุบันและอนาคต โดยเน้นการผลิตยางเครพดิบเป็นหลัก สำหรับเกษตรกรที่ผลิตยางชนิดอื่น ๆ เช่น Cup lump และยางก้อน ต้องผลิตเป็นวัตถุดิบที่มีคุณภาพดีซึ่งภาครัฐต้องจัดระบบตลาดและราคาที่เป็นธรรม	- องค์การยางแห่งประเทศไทย - กรมวิชาการเกษตร - กรมส่งเสริมสหกรณ์ - กรมส่งเสริมการเกษตร	- เกษตรกรไม่น้อยกว่า ร้อยละ 15 - สถาบันเกษตรกรไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 - สหกรณ์กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60	2542-2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
6. รังพัฒนาคุณภาพของเกษตรกรให้ผลิตของคุณภาพดีและมีคุณภาพสม่ำเสมอตรงตามความต้องการตลาดชาย	7) สนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลเป็นศูนย์กลางรวบรวมขงดิบคุณภาพดีและนำมาสดตลอดจนเป็นศูนย์กลางการผลิตของสมาชิกสนับสนุนและส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลตั้งโรงงานแปรรูปยางเบื้องต้น และสามารถดำเนินการเชิงธุรกิจทั้งด้านการผลิต และการเก็บ stock ยางได้ โดยรัฐสนับสนุนงบประมาณ และเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ และเทคโนโลยีการผลิต และให้ค้ำจนถึงถึงแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนผลักดันให้โรงงานแปรรูปข้างต้นมีส่วนสนับสนุนและการผลิตวัตถุดิบคุณภาพดีป้อนโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเอกชน รวมการดึงปริมาณยางเก็บเป็น stock เพื่อรักษาความสมดุลของตลาดยาง ดังนี้	- กรมวิชาการเกษตร - กรมส่งเสริมสหกรณ์	- เกษตรกรที่เข้าร่วม เป็นสมาชิกของสหกรณ์ การแปรรูปยาง 9 สหกรณ์ ประมาณ 19,650 ราย	2542-2543
	8) ตั้งโรงงานผลิตยางแท่ง กำลังผลิต 10,000 - 15,000 ตัน/ปี จำนวน 4 โรงงาน รวมกำลังการผลิต 40,000 - 60,000 ตัน แยกเป็นโรงงานยางแท่ง STR 5L 1 โรง			2542-2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>และโรงงานแห่ง STAR 203 โรง โดยดำเนินการผลิตในรูปแบบสหกรณ์</p> <p>9) ตั้งโรงงานผลิตนํ้ายาล้างและสถานีเก็บนํ้าข้างขึ้นขนาดกำลังการผลิต (12,000 ตัน/ปี) จำนวน 5 โรงงาน รวมกำลังการผลิต 60,000 ตัน โดยจัดการบริหารการผลิตในรูปแบบสหกรณ์</p> <p>10) จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรนำไปเป็นเงินทุนหมุนเวียนรับนํ้ายาล้างและยาง</p> <p>11) จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างโรงเรียน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยาง</p> <p>12) จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างจุดรวบรวมนํ้ายางสด</p>			<p>2543</p> <p>2543</p> <p>2543</p> <p>2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>ด้านอุตสาหกรรมยาง</p> <p>1. พิจารณาปรับลดภาษี สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยางชนิดพิเศษ (Compound Rubber, Masterbatch และอื่น ๆ) และผลิตภัณฑ์ยาง</p>	<p>1) สภาอุตสาหกรรมและสมาคมยางพาราไทยจัดเตรียมรายการสารเคมีและวัสดุอื่นที่เกี่ยวข้องพร้อมอัตราภาษีในปัจจุบัน และอัตราภาษีที่ควรจะเป็น</p> <p>2) พิจารณาปรับลดอัตราภาษีของสารเคมีและวัสดุอื่น ๆ ที่เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางชนิดพิเศษผลิตภัณฑ์ยาง ให้อัตราที่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้</p> <p>3) พิจารณาอัตราภาษีวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ เช่น กรดที่ใช้ในการจับตัวน้ำยาง</p>	<p>- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย</p> <p>- สมาคมยางพาราไทย</p> <p>- สำนักงานเศรษฐกิจการค้า</p> <p>- กรมศุลกากร</p> <p>- สำนักงานเศรษฐกิจการค้า</p> <p>- กรมศุลกากร</p>	<p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p>	<p>2542</p> <p>2542</p> <p>2542</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>2. สนับสนุนการผลิตผลิตภัณฑ์ทั้งเพื่อใช้ในประเทศ และเพื่อการส่งออก</p>	<p>4) การสำรวจ การวิเคราะห์ และการบริการข้อมูลด้านอุตสาหกรรมยาง - ชนิดผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในประเทศและเพื่อส่งออก - แนวโน้มการผลิต การใช้ และการส่งออก - ผลงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีจากสถาบันวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>5) เพิ่มจำนวนบุคลากรและงบประมาณในการวิจัยและพัฒนา (R&D) เป็นการเร่งด่วน</p> <p>6) นำเทคโนโลยีการผลิตภัณฑ์ยางจากต่างประเทศเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในด้านการผลิตของภาคเอกชน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - กระทรวงพาณิชย์ - สถาบันศึกษา - กองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง - สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ - กองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง - สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง - กรมวิชาการเกษตร - มหาวิทยาลัย - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 	<p>2543</p> <p>2543</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>7) ปรับปรุงเงื่อนไขและจุดมุ่งประสงค์การส่งเสริมการลงทุนในประเทศ ให้ถือประโยชน์ต่อการแข่งขันในตลาดโลก</p> <p>8) สนับสนุนส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจให้กับนักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์อย่างจริงจัง</p> <p>9) กำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไขการลงทุนที่นักลงทุนจากต่างประเทศจะเข้ามาลงทุนด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ด้วย</p>	<p>- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน</p> <p>- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน</p> <p>- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน</p>	<p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>- นักลงทุนจากต่างประเทศ</p> <p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>- นักลงทุนจากต่างประเทศ</p> <p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบ</p> <p>- นักลงทุนจากต่างประเทศ</p>	<p>2542-2543</p> <p>2542-2543</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>10) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตกัญชงให้แก่ผู้ประกอบการที่ผลตอบอยู่เดิม และผู้ประกอบการรายใหม่ที่สนใจ</p> <p>11) ให้ความร่วมมือ/ช่วยเหลือให้โรงงานอุตสาหกรรมผลิตกัญชง ได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 อย่างน้อยร้อยละ 30 ของโรงงานทั้งหมด</p>	<p>- สถาบันการศึกษาสาขาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย</p> <p>- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม</p> <p>- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย</p> <p>- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ</p> <p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย</p>	<p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>- นักลงทุนจากต่างประเทศ</p> <p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p>	<p>2542-2543</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม่ยางพารา</p> <p>1. สนับสนุนอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราทุกระดับด้วยการแก้ไขกฎระเบียบโดยอนุญาตให้ผู้ประกอบการซื้อรถยนต์ได้ถูกต้องตามกฎหมาย และแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนย้ายไม้ยางพารา และการให้การสงเคราะห์เกษตรกรที่ประสบภัยคุกคาม เพื่อขยายผลผลิตจากไม้ยาง และไม้ยางพารา</p>	<p>12) ภาครัฐเพิ่มห้องทดสอบเพื่อรองรับการทดสอบยางชนิดใหม่และผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>ปรับปรุงระเบียบ ประกาศ และกฎหมาย ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมไม่ยางพารา</p> <p>1) ให้การบริการการขออนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้โรงอบไม้ โรงงานชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ และโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการส่งออกไม้ยางพารา และผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา</p> <p>2) การขออนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ศูนย์บริการเพื่อการลงทุนกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็น one stop service ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งศูนย์บริการเพื่อการลงทุน พ.ศ. 2525</p> <p>3) พิจารณาปรับลดภาษีนำเข้าสารเคมี/อุปกรณ์ ที่ใช้ในการแปรรูป</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - กรมวิทยาศาสตร์บริการ - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - กระทรวงพาณิชย์ - กระทรวงอุตสาหกรรม - กระทรวงการค้า 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ - ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา - ผู้ประกอบการส่งออกผลิตภัณฑ์จากไม้ยางพารา 	<p>2543</p> <p>2542-2543</p> <p>2542 (ดำเนินการแล้ว)</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>ด้านการตลาด</p> <p>1. การศึกษาเสถียรภาพราคายาง</p> <p>1.1 การแทรกแซงตลาดราคายาง</p>	<p>4) ปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมไม้ยางพารา</p> <p>1) การกำหนดกฎเกณฑ์ กวด ไล และวิธีบริหาร โครงการแทรกแซงตลาดยางพารา ให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรรายย่อยสูงสุด และกระทบต่อกฎเกณฑ์ตลาดน้อยที่สุด</p> <p>2) สนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างไทย กับประเทศผู้ผลิตยางอื่น ในการรักษาเสถียรภาพ ราคายางร่วมกัน</p>	<p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p> <p>- สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p> <p>- สมาคมยางพาราไทย</p> <p>- กรมส่งเสริมสหกรณ์</p> <p>- กรมส่งเสริมการเกษตร</p> <p>- กระทรวงการต่างประเทศ</p>	<p>- เกษตรกรรายย่อย</p> <p>- ผู้ส่งออก</p> <p>- ผู้ใช้ยางในประเทศ</p>	<p>2542-2543</p> <p>2542</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>2. การพัฒนาตลาดส่งออก</p> <p>2.1 รักษาตลาดส่งออกเดิม</p>	<p>เพิ่มศักยภาพการเจรจาทางการค้า การประชาสัมพันธ์ และการให้สินเชื่อแก่ผู้ส่งออก เพื่อสร้างโอกาสการแข่งขันการส่งออก และรักษาสถานะส่งออกหลักของประเทศ</p> <p>3) จัดคณะผู้แทนการค้า (Mission) ภาครัฐร่วมกับภาคเอกชน ไปเยือนตลาดส่งออกหลัก เช่น ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้</p> <p>4) จัดให้มีการประชุมร่วมกับกระทรวงพาณิชย์และภาคเอกชนของไทย และประเทศซึ่งเป็นตลาดส่งออกหลัก เพื่อพิจารณาสนับสนุน และแก้ไขปัญหาทางการค้า</p> <p>5) ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพของ ไทยแก่ผู้ซื้อขายในตลาดส่งออกหลัก</p> <p>6) เสร็จการค้ากับจีนเป็นกรณีพิเศษ โดยเฉพาะปัญหา ด้านสถาบันการเงินและนโยบายการนำเข้า</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมการค้าต่างประเทศ - กรมส่งเสริมการส่งออก - กรมวิชาการเกษตร - สมาคมยางพาราไทย - สมาคมผู้ผลิตและส่งออกน้ำตาลอิน 	<p>- ผู้นำเข้าภายในตลาดส่งออกหลัก ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้</p>	<p>2542</p> <p>2542</p> <p>2542-2543</p> <p>2542</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>2.2 ขยายการส่งออกเพื่อทดแทนตลาดส่งออกของมาเลเซีย</p>	<p>เพิ่มประสิทธิภาพการแข่งขันการส่งออกของประเทศ</p> <p>7) ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพของของไทยแก่ผู้ใช้ภายในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีมาตรฐานเดียวกับประเทศโดยเฉพะเยอรมนี อิตาลี อิตาลี</p> <p>8) จัดสัมมนาทางวารสารครบวงจรมานานาชาติระหว่างผู้ผลิต ผู้ส่งออก ผู้ใช้และผู้ค้าขายทั้งในและต่างประเทศ ทุก ๆ 2 ปีในประเทศไทย</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - กรมส่งเสริมการส่งออก - สถานทูตไทยในต่างประเทศ - สมาคมยางพาราไทย - สมาคมผู้ผลิตและส่งออกนํ้ายางจีน 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้นำเข้าของสหรัฐอเมริกาและยุโรปตะวันตก 	<p>2542-2543</p> <p>2542</p>
<p>2.3 หาดตลาดส่งออกใหม่</p>	<p>9) ให้การศึกษาเพิ่มพูนความรู้ด้านการผลิตคุณภาพยางแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในต่างประเทศ (เน้นเรื่องยางแท่งและนํ้ายางจีน) เพื่อทำหน้าที่ขยายการส่งออกในสหรัฐอเมริกา ยุโรปตะวันตก</p> <p>10) จัดนิทรรศการ และจัดทำโรดโชว์ศักยภาพการผลิตและคุณภาพยางแท่ง ยางแผ่นรมควัน และนํ้ายางจีนรวมทั้งผลิตภัณฑ์ยางของไทย ในกลุ่มตลาดอเมริกา อเมริกาใต้ และยุโรปตะวันออก</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - กรมส่งเสริมการส่งออก - สถานทูตไทยในต่างประเทศ - สมาคมยางพาราไทย - สมาคมผู้ผลิตและส่งออกนํ้ายางจีน 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้นำเข้าของประเทศไทย - ประเทศลาตินอเมริกา - อเมริกาใต้และยุโรปตะวันออก 	<p>2542-2543</p> <p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	11) จัดทำแผนและดำเนินการเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าของ ไทยเผยแพร่ในต่างประเทศ	สำนักงานคณะกรรมการ ยางแห่งประเทศไทย	- ผู้นำเข้ายางในตลาด ส่งออกหลักญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้	2543
2.4 การสร้างกระแสโลกให้ชาว ธรรมชาติเป็น Green Product	12) รมรณรงค์ให้ประเทศผู้ใช้ทราบถึงข้อดีของยางธรรมชาติในด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพลังงานของโลก	- กรมวิชาการเกษตร	- ผู้ใช้ยางในต่างประเทศ	2542-2543
3. การสนับสนุนการพัฒนาการส่งออก 3.1 กำหนดมาตรฐานวิธีการบรรจุ หีบห่อยางดิบ ให้เป็นระบบ สากล	13) ศึกษาวิจัยร่วมกับสกววิจัยและพัฒนาขางระหว่างประเทศ (International Natural Rubber Research and Development Board : IRRDB) การบรรจุหีบห่อที่ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค และสนับสนุนให้ผู้ส่งออกใช้มาตรฐานบรรจุหีบห่อเดียวกัน	- กรมวิชาการเกษตร	- ผู้ส่งออกขางในประเทศ - ผู้ใช้ขางในประเทศ	2543
3.2 การจัดระบบการบริหารการส่งออก One-Stop Service	14) ตั้งศูนย์บริการการส่งออกแบบเบ็ดเสร็จ ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ On-line ในจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางการส่งออกของหลักของประเทศ 5 แห่ง คือ กรุงเทพฯ สงขลา ภูเก็ต ชลบุรี และยะลา	- กรมวิชาการเกษตร - กรมศุลกากร - องค์การยางแห่งประเทศไทย	- ผู้ส่งออกขาง	2542-2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
3.3 ลดต้นทุนการส่งออก	15) เสร็จต่อการเพื่อลดเงินค่าใช้จ่ายการหน้าท่า (Terminal Handling Charges : THC) ทั้งนี้เพื่อลดต้นทุนการส่งออกไม่ให้เสียเปรียบประเทศคู่แข่ง	- กรมการค้าต่างประเทศ - การท่าเรือแห่งประเทศไทย - สถาบันส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศไทย	- ผู้ส่งออก	2543
4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ส่งออกไทยใช้ระบบอนุญาตศุลกากรของประเทศไทยในการแก้ปัญหาการปิดพริ้วศุลกากรที่ท่าเรือกับการค้า	16) ส่งเสริมให้อนุญาตศุลกากรของประเทศไทยมีบทบาทในการเจรจาและยุติข้อพิพาท 17) จัดประชุมสัมมนาให้ความรู้เกี่ยวกับระบบอนุญาตศุลกากรของประเทศไทย 18) จัดทำแผนและดำเนินการประชาสัมพันธ์ระบบอนุญาตศุลกากรของประเทศไทย	- กรมวิชาการเกษตร - สำนักงานอนุญาโตตุลาการ - ขงพาราไทย	- ผู้ส่งออก - ผู้นำเข้าต่าง ประเทศ	2542-2543 2542-2543
5. สร้างโอกาสในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขงพาราให้เท่าเทียมกันในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง	19) ตั้งศูนย์สารสนเทศการคาดและราคาขงพาราที่ตลาดกลางขงพารา หาดใหญ่ เชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	- กรมวิชาการเกษตร	- ผู้เกี่ยวข้อง ทั้งหมด ประเทศ	2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>ด้านการบริหารงานภายใน</p> <p>1. ตั้งคณะกรรมการภายในประเทศไทย</p>	<p>1) ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ตั้งคณะกรรมการของแห่งประเทศไทย เป็น Board บริหารงานช่างเพื่อให้การดำเนินงานด้านของพาราภาครัฐเป็นไปตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของพาราครบวงจร ที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ และครอบคลุม 4 ด้านหลักคือ ด้านการฝึกศึกษา ด้านอุตสาหกรรมช่าง ด้านอุตสาหกรรมไม้ของพารา และด้านการตลาดตลาดค้าขาย โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธาน ให้คณะกรรมการประกอบด้วย</p> <p>1.1 ผู้แทนเกษตรกร 7 คน จากผู้แทนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p> <p>1.2 ผู้แทนเอกชน 7 คน จากผู้ประกอบการ ดังนี้</p> <p>1.2.1 สมาคมช่างพาราไทย 2 คน</p> <p>1.2.2 สมาคมผู้ผลิตและส่งออกไม้ช่างชั้น 1 คน</p> <p>1.2.3 สมาคมธุรกิจไม้ช่างพารา 1 คน</p>	<p>- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์</p> <p>- หน่วยงานภาครัฐ/ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับช่าง</p>		2542-2543

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>1.2.4 สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยด้านผลิตภัณฑ์ชาย 3 คน</p> <p>1.3 ผู้แทนภาครัฐ 7 คน แต่งตั้งจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>1.3.1 ปัตติภะทรวงเกษตรและสหกรณ์ รองประธาน</p> <p>1.3.2 อธิบดีกรมวิชาการเกษตร</p> <p>1.3.3 ผู้อำนวยการองค์การยางแห่งประเทศไทย</p> <p>1.3.4 ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม</p> <p>1.3.5 ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์</p> <p>1.3.6 ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ</p> <p>1.3.7 ผู้แทนสำนักงบประมาณ</p> <p>1.4 นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ 7 คน แต่งตั้งจากหน่วยงานราชการ หน่วยงานเอกชน</p>			

ตารางที่ 2.17 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>และสถาบันศึกษาที่เกี่ยวข้อง</p> <p>1.5 ให้อธิบดีกรมวิชาการเกษตร เป็นกรรมการและเลขานุการ</p> <p>1.6 ให้ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตรเป็นกรรมการและเลขานุการ</p>			
<p>2. ต้ององค์การยางแห่งประเทศไทย</p>	<p>2) ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินการตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย โดยการรวมองค์การสวนยางและสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเข้าด้วยกัน เพื่อดำเนินงานด้านการผลิตยาง ด้านการแปรรูปยาง ด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ด้านธุรกิจยางพารา และการร่วมทุนตลอดจนการสนับสนุนเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p>	<p>- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์</p> <p>- หน่วยงานภาครัฐ/ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับยาง</p>		2542-2543

ตารางที่ 2.18 กรอบแผนปฏิบัติการ ยุทธศาสตร์การพัฒนาทางวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ (พ.ศ. 2542-2546)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>ด้านการผลิตยาง</p> <p>1. ให้เกษตรกรชาวสวนยางเลือกใช้ระบบกรีดยางที่เหมาะสม</p>	<p>1) ให้เกษตรกรเลือกใช้ระบบกรีดยางที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลตอบแทนสูงสุด โดยให้สอดคล้องกับระบบผลงานวิจัย และภูมิปัญญาของเกษตรกรโดยเน้นวิธีการกรีดยางใหม่ ๆ ที่ใช้แรงงานน้อยลง</p>	<p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p>	<p>- เกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>- สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p>	2543-2546
<p>2. การจดทะเบียนเกษตรกรและพัฒนา กลุ่มเกษตรกรชาวสวนยางให้เป็นนิติบุคคล</p>	<p>2) พัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางให้เป็นสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล โดยเน้นควรเป็นสหกรณ์กองทุนสวนยาง สำหรับสหกรณ์ที่จัดตั้งขึ้นนั้นต้องพัฒนาให้เป็นสมาชิกของชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนยางแห่งประเทศไทยในอนาคตต่อไป</p> <p>3) ให้การสนับสนุนและฝึกอบรมผู้บริหารและกรรมการของสหกรณ์กองทุนสวนยางได้เข้าใจระบบสหกรณ์และการติดตามผลการดำเนินงานของสหกรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>- กรมส่งเสริมสหกรณ์</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p> <p>- กรมส่งเสริมสหกรณ์</p>	<p>- เกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>- ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกร</p> <p>- ทุกสหกรณ์</p>	2543-2544 2543-2546

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>4) พัฒนาให้สหกรณ์กองทุนสวนยางสามารถดำเนินการทางธุรกิจได้ด้วยตนเอง และรัฐควรให้การสนับสนุน และช่วยเหลือสหกรณ์ด้วยการจัดหาและพัฒนาศูนย์รวมทั้งระบบจัดการบริหารการสหกรณ์</p> <p>5) พัฒนาศักยภาพของสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลด้วยการไปดูงานและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสมาชิกของสถาบันเกษตรกรในต่างประเทศ โดยภาครัฐให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ</p> <p>6) เมื่อสิ้นปี 2546 สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลได้รับการช่วยเหลือของรัฐ ในระหว่างปี 2542-2546 และยังไม่สามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง ให้รัฐเด็กช่วยเหลือและสนับสนุนสถาบันเกษตรกรข้างต้นอย่างเด็ดขาด</p>	<p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p>	<p>กลุ่มเป้าหมาย</p> <p>- เกษตรกรไม่น้อยกว่าร้อยละ 80</p> <p>- สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p>	<p>2542-2543</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>3. สนับสนุนการเสริมรายได้เจ้าของสวนยางขนาดเล็กทั้งระยะยาวก่อนเปิดกรีด และระหว่างกรีด</p>	<p>กิจกรรม</p> <p>7) สนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชคลุมดิน โดยภาครัฐจัดหามาถึงพืชคลุม</p> <p>8) ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชเศรษฐกิจร่วมกับยาง และเลี้ยงสัตว์ในสวนยางเพื่อเสริมรายได้ให้กับเกษตรกรตามสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเป็นไปตามความต้องการของตลาด ตลอดจนส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกไม้ป่าโตเร็วในสวนยางที่มีอายุต่ำกว่า 2 ปี</p>	<p>หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p>	<p>กลุ่มเป้าหมาย</p> <p>- เกษตรกร</p> <p>- สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p>	<p>ระยะเวลา</p> <p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>
<p>4. จัดทะเบียนเกษตรกรตามเขตปลูกยาง (Zoning) ที่กำหนดไว้</p>	<p>กิจกรรม</p> <p>9) กำหนดเขตปลูกยางที่เหมาะสมกับการทำสวนยางพันธุ์ยาง และกำหนดเขตปลูกพืชอื่นแทนยางได้</p> <p>10) จัดทะเบียนเกษตรกรผู้ปลูกยางตามเขตปลูกยางที่กำหนด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสนับสนุนและช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง รวมทั้งการพัฒนาของประเทศไทย</p>	<p>หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- องค์การยางแห่งประเทศไทย</p> <p>- กรมส่งเสริมการเกษตร</p> <p>- กรมส่งเสริมสหกรณ์</p>	<p>กลุ่มเป้าหมาย</p> <p>- เกษตรกร</p> <p>- สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล</p>	<p>ระยะเวลา</p> <p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>5. ปรับปริมาณการผลิตของประเทศไทยมีอัตราเพิ่มร้อยละ 4 ต่อปี</p>	<p>กิจกรรม</p> <p>11) ภาครัฐปรับแผนการสนับสนุนและส่งเสริมการขยายพื้นที่ปลูกยางทั้งในแหล่งปลูกยางใหม่ ให้ความคุ้มครองพื้นที่ปลูกยางของประเทศให้เท่ากับพื้นที่ปลูกยางที่มีอยู่ในปัจจุบัน (ประมาณ 12.5 ล้านไร่)</p> <p>12) ให้ขยายพื้นที่ปลูกยางในแหล่งปลูกยางใหม่ได้เท่ากับขนาดของพื้นที่ในแหล่งปลูกยางเดิมที่ปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นแทนการปลูกยางประมาณปีละ 90,000 ไร่</p> <p>13) ไม่ควรขยายพื้นที่ปลูกยางในภาคเหนือ</p> <p>14) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกปาล์มน้ำมันแทนยางในพื้นที่ที่ปลูกยางที่ให้ผลผลิตต่ำในพื้นที่ 300,000 ไร่</p>	<p>หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์</p>	<p>กลุ่มเป้าหมาย</p> <p>- เกษตรกร</p> <p>- สถาบันเกษตรกร</p> <p>- ผู้ส่งออกยาง</p> <p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาง</p>	<p>ระยะเวลา</p> <p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>
<p>6. สนับสนุนการศึกษาค้นคว้า วิจัย เพื่อเพิ่มผลผลิตต่อไร่ของเกษตรกรชาวสวนยางจากเดิม 218 กก./ไร่/ปี เป็น 250 กก./ไร่/ปี</p>	<p>15) ส่งศึกษาค้นคว้า วิจัย และพัฒนาพันธุ์ยาง การใช้ปุ๋ยเคมี/อินทรีย์ การเกษตรกรรมยาง การกรีดยาง/ใช้สารเคมีเร่งน้ำยาง รวมทั้งโรค/ศัตรูยาง และปรับปรุงเป็นเทคโนโลยีที่เกษตรกรสามารถเลือกใช้ปฏิบัติได้</p>	<p>หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>- กรมวิชาการเกษตร</p>	<p>กลุ่มเป้าหมาย</p> <p>- เกษตรกรชาวสวนยาง</p>	<p>ระยะเวลา</p> <p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>7. ภาคีรัฐร่วมกับภาคเอกชนร่วมจัดทำโครงการนำร่องการปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานคุณภาพ ISO 14000</p>	<p>16) จัดทำโครงการนำร่อง “การปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานคุณภาพ ISO 14000 ขนาด 50,000-100,000 ไร่”</p>	<p>- กรมส่งเสริมการเกษตร</p>	<p>- ส่วนยางเกษตรกร ขนาด 50,000 – 100,000 ไร่</p>	<p>2543-2544</p>
<p>ด้านอุตสาหกรรมยาง</p> <p>1 การเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชน</p>	<p>1) ศึกษาวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตยางดิบชนิดพิเศษที่เอกชนผลิตในปัจจุบันเพื่อ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การผลิตน้ำยางชั้นให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ - การผลิตยางแผ่นรมควันให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ - การผลิตยางชนิดใหม่ๆ เช่น CV, ยาง Compound ทั้งชนิดแข็งและชนิดเหลว, Materbatch <p>2) สนับสนุน ส่งเสริม และสร้างแรงจูงใจให้เอกชน และพัฒนาทุนจากต่างประเทศ ตั้งโรงงานผลิตยางดิบชนิดพิเศษ เช่น ยาง Compound Rubber,</p>	<p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- สถาบันการศึกษา</p> <p>- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย</p> <p>- สำนักงานคณะกรรมการ</p> <p>ส่งเสริมการลงทุน</p> <p>- กรมวิชาการเกษตร</p>	<p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบ</p> <p>- ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบ</p>	<p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>กิจกรรม</p> <p>Masterbatch เป็นต้น</p> <p>3) สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบและรับรองคุณภาพมาตรฐานยางแท่งภายใต้การควบคุมและการกำกับของสถาบันวิจัยยาง</p> <p>4) ถ่ายทอดเทคโนโลยี และปรับแผนการปรับปรุงชนิดต่าง ๆ ให้เอกชน เพื่อรักษาสัดส่วนการผลิต การส่งออกของประเทศ จนถึงปี 2546 ให้มีการผลิตยางแผ่นรมควัน : ยางแท่ง : นำยางขึ้น และยางชนิดอื่น ในสัดส่วน 45 : 35 : 15 : 5</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - กรมวิชาการเกษตร - สมาคมยางพาราไทย - สมาคมผู้ผลิตและส่งออกนำยางขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบ - ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบ 	<p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>
<p>2. พัฒนาเทคโนโลยีด้านผลิตภัณฑ์ยางเน้นการเพิ่มสัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในผลิตภัณฑ์ยางให้สูงขึ้นทั้งผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในประเทศและเพื่อการส่งออก</p>	<p>5) ศึกษาและวิเคราะห์สัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในผลิตภัณฑ์ยางชนิดต่าง ๆ และข้อกำหนดมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ยางชนิดนั้น ๆ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม - กระทรวงพาณิชย์ - สถาบันการศึกษา 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 	<p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>6) วิจารณ์ปรับปรุงสูตรให้ใช้ข้างธรรมชาติให้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับสัดส่วนการผลิตยาง</p> <p>7) กำหนดให้หน่วยงานของรัฐใช้ผลิตภัณฑ์ยางจากยางธรรมชาติที่ผลิตได้ในประเทศ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - สำนักงานมาตรฐานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ - สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย - สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - คณะรัฐมนตรี 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 	2542-2546

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>8) เร่งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและส่งออกยางรถยนต์รายใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยรัฐต้องสนับสนุนเรื่องเงินทุน ดอกเบี้ยต่ำ</p> <p>9) ศึกษาบริบทตลาดการของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางให้ทราบถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมตลอดจนการบริหาร/การจัดการโรงงาน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง - กรมวิชาการเกษตร - กระทรวงแรงงาน - สถาบันการศึกษา 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 	<p>2543-2546</p> <p>2543-2546</p>
<p>3) กำหนดและปรับมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศให้เป็นสากล</p>	<p>10) จัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม - กรมอุตสาหกรรม - กรมวิชาการเกษตร - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง - สมาคมยางพาราไทย 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 	<p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
4. สนับสนุนให้ผู้ประกอบการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ	11) ดำรงปัญหาการผลิตคุณภาพของผลิตภัณฑ์แยกตามประเภทและที่มีแนวโน้มการส่งออกสูงแล้วศึกษาวิจัยและพัฒนาการผลิตและปรับปรุงคุณภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนให้บริการทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ที่รวดเร็วและเสียค่าใช้จ่ายน้อย	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ชาย - สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ - สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย - สถาบันการศึกษา 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ชาย 	2543-2546
5. เพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชนให้ได้รับรองตามมาตรฐานสากล	12) ให้ความร่วมมือ/ช่วยเหลือให้โรงงานแปรรูปยางดิบของเอกชน ได้รับความคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 อย่างน้อยร้อยละ 30 ของโรงงานทั้งหมด	<ul style="list-style-type: none"> - สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม - กรมวิชาการเกษตร - สถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ชาย - สมาคมยางพาราไทย 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ 	2543-2546

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
<p>มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมไม่ยางพารา</p> <p>1. การปรับปรุงพันธุ์ยาง เพื่อพัฒนาคุณภาพไม่ยาง และปลูกสร้างสวนยาง ทั้งเพื่อผลิตน้ำยางและเนื้อไม้</p>	<p>กิจกรรม</p> <p>1) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย การปรับปรุงพันธุ์ยางและการพัฒนาคุณภาพไม่ยาง เพื่อผลิตทั้งน้ำยางและเนื้อไม้ และการผลิตเนื้อไม้เพียงอย่างเดียว</p>	<p>- กรมวิชาการเกษตร</p> <p>- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ</p>	<p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม่ยางพารา</p>	<p>2543-2546</p>
<p>2. สนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ไม่ยางในประเทศ ด้วยการให้การสนับสนุนและกำหนดมาตรการให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนใช้เครื่องใช้สำนักงานที่ผลิตจากไม่ยาง เพื่อเพิ่มปริมาณ และมูลค่าไม่ยางในประเทศให้สูงขึ้น</p>	<p>2) กำหนดมาตรการให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนใช้วัสดุ วัตถุดิบที่ผลิตจากไม่ยางพาราเป็นครุภัณฑ์สำนักงานและอุปกรณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่</p> <p>3) สนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดต้นทุนการผลิต</p>	<p>- สำนักงานคณะกรรมการชยางแห่งประเทสไทย</p> <p>- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ</p> <p>- สมาคมธุรกิจไม่ยางพาราไทย</p>	<p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ</p> <p>- ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปไม้</p> <p>- ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม่ยางพารา</p> <p>- ผู้ประกอบการส่งออกผลิตภัณฑ์จากไม่ยางพารา</p>	<p>2543</p> <p>2543-2546</p>

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>4) ประสานงานและปรับวิธีการดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมไม่แย่งของกระทรวงอุตสาหกรรม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา - กระทรวงอุตสาหกรรม - สมาคมธุรกิจไม่แย่งพาราไทย 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ - ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา - ผู้ประกอบการส่งออกผลิตภัณฑ์จากไม้ยางพารา 	2543
<p>ด้านการตลาด</p> <p>1 พัฒนาระบบตลาดท้องถิ่น จัดตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาค</p>	<p>1) ตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาคด้วยระบบเครือข่าย (net work) โดยมีตลาดกลางยางพาราขนาดใหญ่เป็นแม่ข่ายเพิ่มอีก 5 แห่ง ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ระยอง หนองคาย บุรีรัมย์ และตรัง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กรมวิชาการเกษตร 	<ul style="list-style-type: none"> - เกษตรกร - สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล 	2543

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
2. จัดตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย (Thai Rubber Exchange)	2) ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางพาราไทย เพื่อซื้อขายยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง นำยางขึ้น ถ่วงหน้าและเน้นการส่งมอบจริง	- กรมวิชาการเกษตร - กรมการค้าภายใน	- ผู้ส่งออก - ผู้ใช้จ่ายในประเทศ - สถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล - นักลงทุนทั่วไป	2544
3. การจัดตั้งระบบตลาดประสาน (Co-ordinated Marketing System)	3) พัฒนาระบบการซื้อขายยางตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย ให้สอดคล้องกับระบบตลาดประสาน (Co-ordinated Marketing System) ของประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC)	- กรมวิชาการเกษตร	- ผู้ส่งออกยาง - ผู้นำเข้ายางในต่างประเทศ	2544-2545
4. โครงการรักษาสถียรภาพราคายาง 4.1 สร้างโกดังเก็บยาง เพื่อสต็อกยางปริมาณ 220,000 ตัน (ร้อยละ 10 ของปริมาณการผลิตของประเทศ)	4) สร้างคลังสินค้าเพื่อเก็บยางของรัฐบาลและเอกชน เพิ่ม 8 แห่ง ใน 5 จังหวัด (รวมจวบวม 134,800 ตัน) ชลบุรี ปี 2543 สงขลา ปี 2543 ตรัง ปี 2544 สุราษฎร์ธานี ปี 2545 มุกดาหาร ปี 2546	- กรมวิชาการเกษตร	- การแทรกแซงตลาด - ข้าราชการของรัฐบาล - ผู้ส่งออกยาง	2543-2544

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
4.2 ตั้ง Installation tank เก็บน้ำข้างขึ้นขนาด 20,000 ตัน	5) สนับสนุนให้สถาบันเกษตรตั้งและบริหาร Installation tank เก็บน้ำข้างขึ้นทั้งหัวไร่ของ กระบี่ และสุราษฎร์ธานี	- กรมส่งเสริมสหกรณ์	- สถาบันเกษตรกร	2543-2544
4.3 เพิ่มบทบาทของประเทศไทยในองค์การระหว่างประเทศ	6) ผลักดันให้ประเทศสมาชิก ANRPC ร่วมดำเนินการแทรกแซงตลาดยาง เพื่อเก็บสต็อกยางตามสัดส่วนปริมาณการผลิตหรือส่งออกของแต่ละประเทศ	- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	- สมาชิก ANRPC	2543-2546
ด้านการบริหารงานภาคยาง				
1. การสนับสนุนและร่วมมือกับกระทรวงอุตสาหกรรม ตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง	1) ให้สำนักงานคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยร่วมมือสนับสนุน และประสานงานการดำเนินงานต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมยาง และการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางของกระทรวงอุตสาหกรรม	- สำนักงานคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทย - กระทรวงอุตสาหกรรม		2543-2546
2. ตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง	2) ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เร่งดำเนินการจัดตั้งและผลักดันการออกพระราชบัญญัติตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีผลบังคับใช้	- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - หน่วยงานภาครัฐ/		2543-2546

ตารางที่ 2.18 (ต่อ)

มาตรการ	กิจกรรม	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	กลุ่มเป้าหมาย	ระยะเวลา
	<p>เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนและช่วยเหลือด้าน การผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง การศึกษาเสถียรภาพ ราคายาง การตลาด และการส่ง</p>	<p>ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับ ยาง</p>		

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2541) ได้ทำการศึกษาโครงสร้างของอุตสาหกรรมและปัจจัยการผลิต รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่อุตสาหกรรมนี้ประสบอยู่ และเสนอแนะแนวทางที่จะส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ แม้ว่าผลิตภัณฑ์ยางพาราที่มุ่งเน้นในการศึกษานี้ คือ ผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าอุตสาหกรรม แต่การศึกษาได้เริ่มตั้งแต่การผลิตยางธรรมชาติและยางพาราที่มีการแปรรูปขึ้นต้น ซึ่งเป็นวัตถุดิบหรือปัจจัยการผลิตที่สำคัญของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง นอกจากนี้ การศึกษานี้ยังมีประเด็นศึกษาเพิ่มเติมคือ (1) การส่งเสริมให้มีการใช้ยางพาราที่เคຍส่งออกในรูปวัตถุดิบมาใช้ประโยชน์ในการผลิตเป็นสินค้าอุตสาหกรรมมากขึ้น และ (2) ความเหมาะสมของการจัดตั้งสถาบันผลิตภัณฑ์ยางและบทบาทของสถาบันในการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมยางต้องให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมยางที่เป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำมากขึ้น การพัฒนาและปรับปรุงเทคโนโลยีมีความสำคัญยิ่ง ทั้งต่อการส่งเสริมกรใช้ยางในประเทศ และการเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน การจัดตั้งสถาบันผลิตภัณฑ์ยางขึ้นเพื่อทำหน้าที่สนับสนุนการวิจัยและพัฒนา และการสร้างบุคลากร ให้บริการทดสอบและรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์รวมทั้งการแก้ปัญหาทางเทคนิค การรวบรวมวิเคราะห์และเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลแก่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมนี้อย่างเป็นระบบ เป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอย่างต่อเนื่องต่อไป การจัดตั้งสถาบันผลิตภัณฑ์ยางจึงควรเป็นกิจการสำคัญในการปรับปรุงโครงสร้างของอุตสาหกรรมนี้

ศิริพร เมฆฉาย (2537) ศึกษาถึงผลกระทบของเศรษฐกิจส่วนรวมที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงความต้องการของยางพารา โดยใช้ระบบสมการอุปสงค์ของยางพารา และตารางปัจจัยการผลิตผลผลิต เป็นเครื่องมือในการศึกษา แล้วศึกษาถึงเสถียรภาพของราคายาง ความเหมาะสมในการลงทุนปลูกยางพารา และช่วงอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทน

ผลการวิจัยทางด้านการประเมินผลกระทบของอุปสงค์ยางทั่วโลก โดยผ่านระบบสมการอุปสงค์ของอุตสาหกรรมยางพาราไทย พบว่าเมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นจะส่งผลกระทบต่อปริมาณยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ ในประเทศมากที่สุด รองลงมาคือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปที่ญี่ปุ่น และอันดับที่ 3 คือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปยังจีน และเมื่อทำการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสาขาการผลิตอื่น ๆ เมื่อให้อุปสงค์สุดท้ายของอุตสาหกรรมยางพาราเพิ่มขึ้นในร้อยละต่าง ๆ พบว่า จะชักนำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม โดยสาขาการผลิตที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ การทำสวนยางพารา รองลงมาคือ การผลิตยางแผ่นเครพและยางก้อน อันดับต่อมา คือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางด้านผลกระทบเชื่อมโยงข้างหน้าและข้างหลัง พบว่า การทำสวนยางพาราจะมีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหน้าสูง ส่วนการผลิตยางแผ่นครพและยางก้อน การผลิตยางนอกและยางในรถยนต์ และการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ จะมีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหลังสูง

ทางด้านเสถียรภาพของราคายาง พบว่า ราคาที่เกษตรกรได้รับมีการเปลี่ยนแปลงรุนแรงกว่าราคาขายส่งและราคาส่งออก ทั้งในรายเดือนและรายปี และราคาเฉลี่ยรายเดือนมีเสถียรภาพมากกว่าราคาเฉลี่ยรายปี

อัตราส่วนผลที่ได้ของทุนที่คำนวณได้ ณ ระดับอัตราดอกเบี้ยละ 9 ของยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยและยางที่ให้ผลผลิตสูงสุดนั้น มีค่าเท่ากับ 1.07 และ 1.21 และค่าอัตราผลตอบแทนภายในของยางที่ให้ผลผลิตสูงสุด เท่ากับ ร้อยละ 14.50 ส่วนยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยนั้นเท่ากับ 10.91 ยางทั้ง 2 ชนิดมีราคาต้นทุนที่แตกต่างกัน คือ ยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุดมีราคาต้นทุนเป็น 14.05 บาท และยางชนิดที่ให้ผลผลิตมีราคาต้นทุนเป็น 15.83 บาท

การวิเคราะห์อายุที่เหมาะสมในการลงทุนปลูกทดแทน โดยนำราคาไม้ยางมาคิดด้วยนั้น พบว่ายางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยมีอายุที่เหมาะสมในการลงทุนปลูกทดแทน คือ 20 ปี สำหรับยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด พบว่า อายุที่เหมาะสม คือ 19 ปี เมื่อให้ราคาไม้ยางพาราเพิ่มขึ้นร้อยละ 300 พบว่า ยางทั้ง 2 ชนิดมีอายุที่เหมาะสม คือ 15 ปีเท่ากัน

มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2537) ศึกษาพบว่า ปัจจุบันไทยมีความได้เปรียบในเรื่องต้นทุนการผลิตสินค้ายางรถยนต์ ยางรัดของ ยางรถจักรยาน ถูมมือยาง และถุงยางอนามัย เทียบกับประเทศคู่แข่งอื่นๆ ตลาดใหญ่ของผลิตภัณฑ์ทั้งหมด ยกเว้นยางรถยนต์ชนิดหนึ่งคือตลาดส่งออก เช่น อเมริกา ญี่ปุ่น ยุโรป ออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่งตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์ 3 ชนิดหลังยังมีการขยายตัวในระดับที่น่าสนใจ

อย่างไรก็ตามการผลิตผลิตภัณฑ์ยางของผู้ประกอบการไทยเกือบทั้งหมด ยังเป็นประเภทที่ใช้แรงงานหนาแน่น และใช้เทคโนโลยีระดับต่ำถึงกลาง ผลิตสินค้าคุณภาพค่อนข้างต่ำและไม่หลากหลาย ส่วนใหญ่ขายใน unbranded market ซึ่งมีการแข่งขันสูง ในอนาคตอันใกล้ 5 - 10 ปี ศรีลังกา อินโดนีเซีย และจีนซึ่งแรงงานถูกกว่าไทย จะกลายเป็นคู่แข่งสำคัญของสินค้าไทย ดังนั้นจึงได้ทำการศึกษาถึงอนาคตและแนวทางการปรับตัวของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ คือ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น และผลิตภัณฑ์ยาง 5 ชนิดคือ ยางรถยนต์ ยางรถจักรยานยนต์ ยางรัดของ ถูมมือยาง และถุงยางอนามัย

วลี พร้อมปัญญา (2535) ศึกษาลักษณะการขาดเสถียรภาพของราคาและปริมาณส่งออกยางพาราของไทย วิเคราะห์ระบบและมาตรการมูลภัณฑ์กันชนเพื่อรักษาเสถียรภาพการส่งออกยางพาราของไทย ตลอดจนผลกระทบของมาตรการมูลภัณฑ์กันชนยางพาราส่งออกที่มีราคาและเอกสารเป็นเอกสารทวงเงินไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับผูกพันไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายได้ของเกษตรกรชาวสวนยาง พบว่าค่าดัชนีความไม่มีเสถียรภาพของราคาส่งออกมากกว่าของปริมาณส่งออก และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมการอุปสงค์ยางพาราเพื่อส่งออกมากกว่าอุปทานยางพาราเพื่อการส่งออก ดังนั้นการขาดเสถียรภาพของราคาส่งออกยางพาราของไทย จึงเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ยางพาราเพื่อการส่งออกมากกว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านอุปทานยางพาราเพื่อการส่งออก

การดำเนินงานตามมาตรการมูลภัณฑ์กันชนยางพาราส่งออก เพื่อให้ราคาส่งออกเคลื่อนไหวอยู่ภายในขอบเขตของราคาเป้าหมายขั้นสูงและราคาเป้าหมายต่ำ คือ 23.89 และ 18.85 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับนั้นจำเป็นต้องรวมรวบยางพาราเข้าสต็อกในช่วงราคาส่งออกยางพาราต่ำจำนวน 27,833 ตัน โดยใช้เงินทุน 524.65 ล้านบาทต่อปี และในช่วงที่ราคาส่งออกยางพาราสูงจำเป็นต้องระบายยางพาราออกจากสต็อกจำนวน 12,479 ตัน คิดเป็นรายได้ 298.12 ล้านบาทต่อปี ซึ่งดำเนินงานตามมาตรการมูลภัณฑ์กันชนนี้จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางมีรายได้เพิ่มขึ้น 44.11 ล้านบาทต่อปีจากกรณีที่ไม่มีการดำเนินงานตามมาตรการมูลภัณฑ์กันชนยางพาราส่งออก

ณัฐจารีกร สรภาคย์ (2541) ศึกษาเสถียรภาพและความสามารถในการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมบางชนิดของไทย เป็นการศึกษาเรื่องของการส่งออกสินค้าเกษตร คือ ข้าวและยาง วิธีการศึกษาทำโดยตัดแปลง Constant-Market-Share Model (CMS) เพื่อประเมินความสามารถในการส่งออกและการวัดดัชนีการขาดเสถียรภาพในการส่งออกโดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนจากเส้น Exponential least-squares trend และได้แบ่งการศึกษาเป็น 2 ช่วง คือ ระหว่าง 2529 - 2533 และ 2534 - 2539 พบว่าข้าวและยางมีความสามารถในการส่งออกเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการเจริญเติบโตในปริมาณการส่งออกในทั้งสองช่วงเวลาศึกษา ในขณะที่การส่งออกยังคงยึดติดอยู่กับตลาดหลักเดิม ซึ่งมีการขยายตัวไม่มากนัก และความสามารถในการแข่งขันกับผู้ส่งออกอื่นในตลาดโลกทั้งข้าวและยางก็ลดลง แม้ว่าผลการประเมินความสามารถในการส่งออกของข้าวและยางในตลาดโลกจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่ดัชนีการขาดเสถียรภาพในการส่งออกของสินค้าสองชนิดนี้เปลี่ยนแปลงต่างกัน คือ การส่งออกข้าวของไทยมีเสถียรภาพเพิ่มขึ้นมากในช่วงเวลาหลัง (2534 - 2538) เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาแรก ในขณะที่การส่งออกยางมีดัชนีเสถียรภาพน้อยลง

จากผลการศึกษาที่ได้พบว่า การส่งออกข้าวของไทยมีเสถียรภาพมากขึ้น มีการเติบโตของปริมาณการส่งออก แต่ตลาดหลักที่ส่งออกไปนั้นมีการเจริญเติบโตน้อย อีกทั้งความสามารถในการแข่งขันก็ยังลดลงอีกด้วย เมื่อนำปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลในการกำหนดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกของสินค้าข้าวของไทยมาพิจารณาโดยเปรียบเทียบกับคู่แข่งสำคัญของไทย คือ สหรัฐอเมริกา และเวียดนาม พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลมากในช่วงแรกคือ ปัจจัยทางด้านอุปสงค์ แต่ในช่วงเวลาหลังเป็นปัจจัยทางด้านอุปทาน เมื่อนำมาพิจารณาร่วมกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดเสถียร

ภาพ สรุปได้ว่า การส่งออกข้าวของไทยมีเสถียรภาพมากขึ้นในช่วงเวลาหลังเนื่องมาจากปัจจัยที่มีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงไปและสาเหตุของการขาดเสถียรภาพมาจากความผันผวนของอุปทาน

ด้วยวิธีการเดียวกัน ในกรณีการส่งออกยางของไทยไปตลาดโลกพบว่า มีการขาดเสถียรภาพของการส่งออกสูงขึ้นจากช่วงเวลาแรก แต่เมื่อพิจารณาพร้อมกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแข่งขัน แสดงให้เห็นว่าการขาดเสถียรภาพของการส่งออกเป็นผลมาจากการเสริมกันของอิทธิพลจากปัจจัยทางด้านอุปสงค์ต่อความสามารถในการแข่งขัน และจากสาเหตุทางด้านอุปทาน

สรุปได้ว่า การส่งออกข้าวและยางของไทยมีปัญหาความสามารถในการแข่งขัน แม้ว่าไทยจะอยู่ในฐานะผู้ส่งออกรายใหญ่ที่สุดของโลกก็ตาม

สุรศักดิ์ จิตอำนาจ (2543) ศึกษาถึงการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กในจังหวัดพังงา โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการศึกษาเพื่อกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนยางพาราและวิเคราะห์ความคุ้มค่าทางการเงินของการลงทุนทำสวนยางพาราของเจ้าของสวนขนาดเล็กในจังหวัดพังงา พบว่า ระยะเวลาที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนยางพารา คือปีที่ 19 เพราะจะทำให้รายได้ปัจจุบันสุทธิเฉลี่ยต่อปีสูงสุด การวิเคราะห์ทางการเงินแสดงให้เห็นว่าการลงทุนทำสวนยางพารา ก่อนและหลังการกู้ยืมเงินของเจ้าของสวนยางพาราขนาดเล็กมีความคุ้มค่าต่อการลงทุน เพราะ NPV มีค่าเป็นบวก BCR มีค่ามากกว่า 1 และ IRR มีค่ามากกว่าต้นทุนค่าเสียโอกาสของการลงทุน (ร้อยละ 10.75 ต่อปี) ยิ่งไปกว่านั้นการวิเคราะห์ความอ่อนไหวซึ่งสมมติว่าการลงทุนของเจ้าของสวนยางเกิดความเสียหายจากสถานการณ์ที่เลวร้าย คือ ต้นยางให้น้ำยางช้าออกไปอีก 3 ปี ผลผลิตยางพาราลดลงร้อยละ 50 ราคาขายแผ่นลดลงจาก 23.69 เป็น 16 บาทต่อกิโลกรัม และค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 50 จากผลการวิเคราะห์ความอ่อนไหวชี้ให้เห็นว่าการลงทุนทำสวนยางพาราของเจ้าของสวนขนาดเล็กมีความเป็นไปได้ภายใต้สถานการณ์ที่เลวร้าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการลงทุนทำสวนยางพาราขนาดเล็กมีความเสี่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก

ชัยวัชร พรรณสมย์ (2543) ศึกษาถึงการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินและระยะเวลาที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนของสวนยางพาราขนาดเล็กในอำเภอแกลง จังหวัดระยอง โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการศึกษาเพื่อหาระยะเวลาการปลูกทดแทนที่เหมาะสมและประเมินผลตอบแทนทางการเงินของการลงทุนปลูกยางพาราของผู้ปลูกที่ได้รับการสงเคราะห์ปลูกทดแทนด้วยยางพันธุ์ดี จาก สกย. พบว่าต้นยางแก่ควรได้รับการตัดและปลูกทดแทนในปีที่ 18 เนื่องจากเกษตรกรเจ้าของสวนยางขนาดเล็กจะได้รับรายได้สุทธิสูงสุดเฉลี่ย 9,532.33 บาทต่อปี เมื่อพิจารณาถึงความคุ้มค่าทางการเงินจากการลงทุนของเจ้าของสวนยางขนาดเล็กที่ได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจาก สกย. ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่ามีความคุ้มค่าในการลงทุน เนื่องจาก NPV ของการลงทุนมีค่าเป็นบวก

BCR มีค่าสูงกว่า 1 และ IRR ของการลงทุนมีค่าสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยที่เกษตรกรกู้ยืม (ร้อยละ 14 ต่อปี) นอกจากนั้นการวิเคราะห์ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง ต้นทุนและรายได้ที่มีต่อความเป็นไปได้ของการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กโดยสมมติมีสถานการณ์ 3 สถานการณ์ คือ ต้นทุนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5 รายได้ลดลงร้อยละ 10 พร้อมกันตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงต้นทุนและรายได้ที่มีต่อความเป็นไปได้ของการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กชี้ให้เห็นว่า การลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กมีความเสี่ยงด้านการเงินต่ำเพราะยังให้ผลตอบแทนทางการเงินคุ้มค่าภายใต้ข้อสมมติของความเสียหายทั้ง 3 สถานการณ์ อย่างไรก็ตามเป็นที่สังเกตว่าการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กในกรณีที่ไม่ได้รับเงินสนับสนุนจาก สกย. จะมีผลให้การทำสวนยางไม่คุ้มค่า ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการอุดหนุนทางการเงินในการลงทุนทำสวนยางโดย สกย. มีความสำคัญมากต่อเจ้าของสวนยางขนาดเล็ก

ศุภรัตน์ แสงอุ้ย (2542) ทำการศึกษาเพื่อหาอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนยางพาราในประเทศไทย โดยทำการศึกษา 3 ภาค คือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งได้ทำการวิเคราะห์ ต้นทุน รายได้ และผลตอบแทนทางการเงิน โดยใช้เกณฑ์การตัดสินใจแบบปรับค่าเวลาเป็นหลัก พบว่า ทั้ง 3 ภาค มีความเหมาะสมในการลงทุน โดยมีอายุการปลูกทดแทนแตกต่างกัน กล่าวคือ ภาคใต้ มีอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทน คือ 22 ปี โดยมีมูลค่าปัจจุบัน (NPV) เท่ากับ 1,209.31 บาท/ไร่ อัตราผลตอบแทนต่อค่าใช้จ่าย (BCR) เท่ากับ 1.07 อัตราผลตอบแทนภายใน (IRR) เท่ากับ 13.46% ภาคตะวันออก มีอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทน คือ 18 ปี โดยมีมูลค่าปัจจุบัน (NPV) เท่ากับ 2,120.45 บาท/ไร่ อัตราผลตอบแทนต่อค่าใช้จ่าย (BCR) เท่ากับ 1.13 อัตราผลตอบแทนภายใน (IRR) เท่ากับ 14.48% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่สามารถหาอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนได้ จึงกำหนดอายุที่เหมาะสม คือ 25 ปี ตามคำแนะนำของสถาบันวิจัยยาง โดยมีมูลค่าปัจจุบัน (NPV) เท่ากับ 249.42 บาท/ไร่ อัตราผลตอบแทนต่อค่าใช้จ่าย (BCR) เท่ากับ 1.02 อัตราผลตอบแทนภายใน (IRR) เท่ากับ 12.33% และการศึกษาความอ่อนไหวอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงในปัจจัยต่าง ๆ ทั้งทางด้านราคาขายแผ่นดิบชั้น 3 ที่เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 5, 10 และ 15 ราคาไม้ยางพาราเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 10 รวมทั้งราคาขายแผ่นดิบชั้น 3 และราคาไม้ยางพาราเพิ่มขึ้นทั้งคู่ในอัตราร้อยละ 5 ปรากฏว่า มีความเหมาะสมในการลงทุนทุกกรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกมีอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนเร็วกว่าอีก 2 ภาค ในทุกกรณี ตามมาด้วยภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ

พรพิมล คงขุนเทียน (2538) ศึกษาผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายเศรษฐกิจระหว่างประเทศต่อการค้าขายของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า กฎหมายเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงไป เช่น การจัดตั้งองค์การค้าโลก การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน ได้เอกลำกรณเป็นเอกลำกรณทสงวนไวสำหรับกรใชงานเพอกรศึกษาแทนน ไม่นอญูถาดให้นไปใชประโยชนด้นกรค้่าไม่ว่ากรณีใดทงทั้งสิ้น อีกรทงห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกลำกรณทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่งผลกระทบต่อในเชิงบวกทำให้การค้าขายของประเทศไทยเป็นไปโดยเสรีมากขึ้น และประเทศไทย
ต้องทำการแก้ไขกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ยางพารา ที่กำหนดให้การส่งออกเป็นเงื่อนไขในการได้รับการส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อให้สอดคล้อง
คลึงกับกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศและการเปลี่ยนแปลงทางการค้าขาย

ในส่วนของข้อตกลงทางธรรมชาติระหว่างประเทศ ที่มีวัตถุประสงค์ในการรักษาเสถียร
ภาพราคายางโดยการใช้อุปถัมภ์กันชน การดำเนินงานขององค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ
สามารถรักษาเสถียรภาพไว้ได้ระดับหนึ่ง และมีผลดีต่อการค้าขายของประเทศไทยในด้านที่ทำให้
ความมั่นคงมากขึ้น สำหรับกฎหมายภายในของประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าขายบางฉบับที่ออกมา
รองรับพันธกรณีตามข้อตกลงระหว่างประเทศในอดีต เช่น พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2481
เมื่อพันธกรณีดังกล่าวสิ้นสุดลง กลับมาได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงประกอบกับนโยบายของรัฐจาก
เดิมที่มุ่งควบคุมได้เปลี่ยนเป็นมุ่งให้การส่งเสริม รวมทั้งภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว
ทำให้กฎหมายดังกล่าวมีความล้าหลัง ควรที่จะได้มีการยกเลิกกฎหมายดังกล่าวไป นอกจากนี้
ในการกำหนดนโยบายของรัฐควรที่จะคำนึงผลในระยะยาวมากกว่ามุ่งเพียงแก้ปัญหาในระยะสั้น
และไม่ปล่อยให้การเมืองเข้ามากำหนดนโยบายเพราะจะเป็นการบดเบือนระบบการค้าของประเทศ
รวมทั้งรัฐ ไม่ควรกำหนดนโยบายในการแทรกแซงราคายาง เพราะจะทำให้กลไกตลาดที่มีอยู่เดิม
บดพร่องไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบตลาดยางของประเทศโดยตรง

นวรรตน์ หนูสังข์ (2539) ได้ศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรชาวสวนยางต่อการดำเนินงาน
ของตลาดกลางยางพารา อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่า ความคิดเห็นของเกษตรกรชาว
สวนยางต่อการดำเนินงานของตลาดกลางยางพาราในด้านราคายางที่เป็นธรรมด้านความเที่ยงตรง
ของเครื่องชั่ง และด้านคุณภาพชีวิตหลังมีตลาดกลางยางพารา พบว่า เกษตรกรชาวสวนยางมีความ
คิดเห็นในระดับสูง ส่วนความคิดเห็นของเกษตรกรต่อการดำเนินงานของตลาดกลางยางพาราใน
ด้านคุณภาพยาง เกษตรกรชาวสวนยางมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

คมกฤษ สุวตติ (2538) ศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า :
ศึกษากรณีข้างและยางพารา ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า
ที่เป็นระบบ นอกจากนี้การซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าที่สำคัญสองประเภทคือ ข้าวและยางพารา
ยังประสบปัญหาความชอบด้วยกฎหมายในการซื้อขายข้าวล่วงหน้า ทั้งนี้ ตามประกาศกระทรวง
เกษตรราธิการ เรื่องห้ามตกข้าวแก่ชาวนา จ.ศ 1239 และพระราชบัญญัติการค้าข้าว พ.ศ. 2489
สำหรับสินค้าข้าว และพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2481 สำหรับสินค้ายางพาราเป็นอุปสรรค
ต่อการพัฒนาการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าทั้งสองประเภท

จากการศึกษาพบว่า การแก้ไขกฎหมายทั้งสามฉบับไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่การพัฒนากระบวนการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า เพราะปัญหาทางกฎหมายในการพัฒนาการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้ามิได้มีเพียงปัญหาความชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแต่เพียงประการเดียว แต่ยังมีปัญหาการนำเข้ามามีบทบาทในระบบการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าขององค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ตลอดจนประเด็นนิติสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีต่าง ๆ ดังนั้น จึงเห็นสมควรให้มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าทั้งระบบ โดยอาจมีโครงสร้างทางกฎหมายที่สำคัญ ดังนี้ คือ การจัดองค์กรที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการซื้อขายสินค้าล่วงหน้า องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายสินค้าล่วงหน้า ตลอดจนการดำเนินงานของตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้า การกระทำที่ไม่เป็นธรรมในการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า เป็นต้น

ณัฐภูมิ ชีวะภัทร์ (2537) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมยางพารา และการโยกย้ายแรงงานในสวนยางพารา : กรณีศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ พบว่าแนวทางการพัฒนาทั้งภาคอุตสาหกรรมยางพาราและภาคเกษตรสวนยางให้สมดุลกัน โดยมีปัจจัยแรงงานเป็นหลัก ต้องมีการพัฒนาทักษะแรงงานในภาคเกษตร เพื่อให้มีการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือเพิ่มผลผลิตทางการผลิตให้สูงขึ้น และการพัฒนาฝีมือแรงงานในภาคอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมยางพาราให้มีการใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้น

วิษญา หนุรอด (2540) ศึกษาผลตอบแทนทางสังคมของการลงทุนโดยภาครัฐ : กรณีศึกษาการสงเคราะห์การปลูกแทนของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พบว่า การกระจายผลตอบแทนทางสังคมที่เกิดขึ้น ปรากฏว่ามีการกระจายไปสู่ผู้บริโภคมากกว่าผู้ผลิตคือผู้บริโภคได้รับร้อยละ 68 และผู้ผลิตได้รับร้อยละ 32 และผลตอบแทนทางสังคมที่เกิดจากการลงทุนของรัฐบาลในการสงเคราะห์การปลูกแทนของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ปรากฏว่า ณ อัตราคิดลดร้อยละ 12 (ตามที่สาขาธนาคารโลกประจำประเทศไทย เคยกำหนดไว้ว่า อัตราส่วนลดสำหรับประเทศไทยควรเท่ากับร้อยละ 12) มูลค่าปัจจุบัน (NPV) มีค่าเท่ากับ 29,866.88 ล้านบาท และอัตราส่วนของผลตอบแทนต่อค่าใช้จ่าย (B-C ratio) มีค่าเท่ากับ 17.25 และแม้จะมีการเพิ่มค่าใช้จ่าย อัตราผลตอบแทนทางสังคมก็เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการดำเนินการสงเคราะห์การปลูกแทนของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง มีความคุ้มค่าในการลงทุน

บทที่ 3

วิธีการศึกษา และการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ผู้ทำการศึกษาได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย จำนวน 315 ราย

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง การออกแบบสุ่มตัวอย่างประชากรในการศึกษานี้ได้แก่ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ของประเทศไทย จำนวน 315 ราย ซึ่งสามารถทราบจำนวนประชากรทั้งหมดได้ จึงกำหนดขนาดตัวอย่างจากการคำนวณได้ดังนี้ การคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากประชากร โดยใช้สูตร Yamane (1967)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N คือ จำนวนประชากรทั้งหมด

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 0.05 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ดังนั้น จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

$$\begin{aligned} n &= \frac{315}{1 + (315)(0.05)^2} \\ &= 176.22 \end{aligned}$$

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบที่ต้องทำการเก็บข้อมูล

เท่ากับ 176 ราย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. วิธีการสุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบจากแบบสอบถาม 176 ชุด และกระจายไปยังแต่ละจังหวัดในเขตภาคใต้ตามสัดส่วนของจำนวนผู้ประกอบการในแต่ละจังหวัดและประเภทของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยาง โดยใช้วิธีแจกแบบสอบถามแบบวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้จำแนกตามผู้ประกอบการในแต่ละจังหวัดและประเภทของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

จังหวัด	ประชากร (ราย)			กลุ่มตัวอย่าง (ราย)		
	บริษัท	สหกรณ์	รวม	บริษัท	สหกรณ์	รวม
1. สงขลา	50	30	80	28	17	45
2. สตูล	2	0	2	1	0	1
3. ตรัง	21	0	21	12	0	12
4. พัทลุง	1	14	15	1	8	9
5. ปัตตานี	3	18	21	2	10	12
6. ยะลา	25	18	43	14	10	24
7. นราธิวาส	9	0	9	5	0	5
8. นครศรีธรรมราช	26	40	66	14	22	36
9. กระบี่	8	0	8	4	0	4
10. ชุมพร	10	2	12	5	1	6
11. พังงา	4	3	7	2	2	4
12. ภูเก็ต	7	0	7	4	0	4
13. สุราษฎร์ธานี	23	0	23	13	0	13
14. ระนอง	1	0	1	1	0	1
รวม	190	125	315	106	70	176

หมายเหตุ : บริษัท หมายถึง สถานประกอบการในรูปแบบบริษัท จำกัด, ห้างหุ้นส่วน และอื่นๆ

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 คือ แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scales) ที่ผู้ทำการศึกษาสร้างขึ้น โดยมีกระบวนการดังนี้

1) ศึกษาถึงความเป็นมา โครงสร้างทั่วไป และสถานการณ์ของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในประเทศไทย และหลักการในรายละเอียดของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร

2) สร้างแบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่า โดยในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านการผลิต

ตอนที่ 4 ข้อมูลปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 5 ข้อมูลความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 โดยในแต่ละกิจกรรมของกรอบแผนปฏิบัติการนั้น จะแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ

3) ตรวจสอบแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น โดยการปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมสาระนิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นคณะผู้จัดทำกรอบแผนปฏิบัติการ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของโครงสร้าง เนื้อหา และความเที่ยงตรง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาจะทำการจัดส่งเอกสารไปยังกลุ่มตัวอย่างแต่ละบุคคลทางไปรษณีย์ โดยเอกสารจะประกอบด้วย แบบสอบถาม 1 ฉบับ ของแบบสอบถามที่จำหน่ายซองถึงผู้ศึกษา และปิดแสตมป์เรียบร้อยแล้ว หนังสือราชการจากบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 1 ฉบับ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และส่งแบบสอบถามที่ตอบแล้ว กลับคืนถึงผู้ศึกษาโดยทางไปรษณีย์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา ที่ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Science Personnel Computer Plus) Version 10.0 for Windows โดยใช้เกณฑ์และสถิติวิเคราะห์ ดังนี้

3.4.1 สถิติเชิงพรรณนา

3.4.1.1 ค่าความถี่และค่าร้อยละ ใช้ในการบรรยายข้อมูลในตอนต้นที่ 1 ถึงตอนที่ 4 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.4.1.2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ใช้ในการบรรยายค่าคะแนนเฉลี่ยความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 ในตอนที่ 5 โดยแยกประเมินในแต่ละกิจกรรม เฉพาะด้าน และรวมทุกด้านของกรอบแผนปฏิบัติการ

ซึ่งในแต่ละกิจกรรมของกรอบแผนปฏิบัติการนั้น จะแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	=	5	คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	=	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	=	3	คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างน้อย	=	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	=	1	คะแนน

ในการวิเคราะห์ข้างต้นนี้ถือว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการสอบถามแต่ละกิจกรรมของแผนปฏิบัติการสามารถวัดระดับความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน โดยเกณฑ์ที่ตัดสิน คือ ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 ซึ่งใช้เกณฑ์ดังนี้ (John W. Best : 1981)

ค่าเฉลี่ยของคะแนน

4.51 - 5.00	หมายถึง	ระดับความเหมาะสมมาก
3.51 - 4.50	หมายถึง	ระดับความเหมาะสมค่อนข้างมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	ระดับความเหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	ระดับความเหมาะสมค่อนข้างน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง	ระดับความเหมาะสมน้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัมประสิทธิ์การกระจายของข้อมูล จะใช้บรรยายลักษณะการกระจายของข้อมูล ซึ่งจะทำให้ทราบว่าคุณลักษณะนั้นจะยอมรับได้หรือไม่ ซึ่งสัมประสิทธิ์การกระจายของข้อมูลจะมีการแปลความหมายได้ดังนี้ (ประคอง กรรณสูตร. 2539)

ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย

0.00 - 0.19	หมายถึง	ข้อมูลมีการกระจายน้อยที่สุด
0.20 - 0.39	หมายถึง	ข้อมูลมีการกระจายน้อย
0.40 - 0.59	หมายถึง	ข้อมูลมีการกระจายปานกลาง
0.60 - 0.79	หมายถึง	ข้อมูลมีการกระจายมาก
0.80 ขึ้นไป	หมายถึง	ข้อมูลมีการกระจายมากที่สุด

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณได้จากสูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

X คือ คะแนนแต่ละตัวอย่าง

n คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

X คือ คะแนนแต่ละตัวอย่าง

n คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3. ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (Coefficient of Variation , C.V.)

$$C.V. = \frac{S.D.}{\bar{x}}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการ \bar{X} ษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 เป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้โดยการส่งแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการทั้งหมดจำนวน 176 ราย ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ผลิตยางแปรรูปในทำเนียบรายชื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของกระทรวงอุตสาหกรรม ที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตภาคใต้ของประเทศไทยโดยใช้ข้อมูลรายชื่อโรงงานทั้งหมดจากทำเนียบรายชื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของกระทรวงอุตสาหกรรม และข้อมูลรวบรวมสิ้นสุดเมื่อ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2544 จากแบบสอบถามที่ส่งไป 176 ชุด ได้กลับคืนจากผู้ประกอบการเป็นจำนวน 112 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.64 ซึ่งสามารถแสดงรายละเอียดจากแบบสอบถามได้ดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลในส่วนนี้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม การดำเนินงานของสถานประกอบการ และข้อมูลด้านการผลิต ได้แก่

4.1.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1) อายุ

จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 112 ราย ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุน้อยกว่า 35 ปี มีจำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.14 ผู้ที่มีอายุระหว่าง 35 - 45 ปี มีจำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.93 ผู้ที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป มีจำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.93

2) ระดับการศึกษา

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาค่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 58 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.79 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.86 จบการศึกษากว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.36

3) ประสิทธิภาพการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสิทธิภาพการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบต่ำกว่า 5 ปี มีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.21 ผู้ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานอยู่ระหว่าง 5 - 10 ปี มีจำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.43 และผู้ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากกว่า 10 ปี มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.36

สรุปข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามแสดงในตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูล	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. อายุ		
น้อยกว่า 35 ปี	36	32.14
35 - 45 ปี	38	33.93
มากกว่า 45 ปี	38	33.93
รวม	112	100.00
2. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	58	51.79
ปริญญาตรี	48	42.86
สูงกว่าปริญญาตรี	6	5.36
รวม	112	100.00
3. ประสิทธิภาพในการทำงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	26	23.21
5 - 10 ปี	52	46.43
มากกว่า 10 ปี	34	30.36
รวม	112	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถานประกอบการ

1) รูปแบบการดำเนินงาน

จากการสอบถามผู้ประกอบการ 112 ราย พบว่า สถานประกอบการดำเนินงานในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัดทั้งหมด 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.79 ในรูปแบบบริษัทจำกัดทั้งหมด 68 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.17 และสหกรณ์กองทุนสวนยางทั้งหมด 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50

2) แหล่งเงินทุนที่กิจการใช้ในการดำเนินงาน

แหล่งเงินทุนที่กิจการใช้ในการดำเนินงานมากที่สุด ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์มีจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาได้แก่ การใช้เงินกลุ่มสหกรณ์ มีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50 การใช้เงินทุนส่วนตัว มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.14 การใช้แหล่งเงินทุนจากบริษัทเงินทุนในประเทศ มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.36 และอื่นๆ ซึ่งเป็นการใช้เงินจากบริษัทสำนักงานใหญ่นั้นๆ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.36

3) เงินลงทุนเริ่มต้นในการประกอบกิจการ

สถานประกอบการที่มีเงินลงทุนเริ่มต้นไม่เกิน 10 ล้านบาท มีจำนวน 48 รายคิดเป็นร้อยละ 42.86 Tunจดทะเบียน 10 ล้านบาทขึ้นไป แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท มีจำนวน 52 ราย คิดเป็น ร้อยละ 46.43 Tunจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท มีจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.71

4) จำนวนแรงงานในโรงงาน

สถานประกอบการที่แรงงานไม่เกิน 50 คน มีจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.86 สถานประกอบการที่มีแรงงานมากกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน มีจำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.36 สถานประกอบการที่มีแรงงานมากกว่า 200 คน มีจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.76

5) ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการจนถึงปัจจุบัน

สถานประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการจนถึงปัจจุบัน น้อยกว่า 5 ปี มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 ระยะเวลาดำเนินกิจการระหว่าง 5-10 ปี มีจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.71 ระยะเวลาดำเนินกิจการมากกว่า 10 ปี มีจำนวน 58 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.79

6) สถานภาพของกิจการ

สถานภาพของกิจการที่เป็นบริษัทของคนไทย มีจำนวน 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.57 บริษัทที่เป็นเครือของคนต่างชาติ มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.57 บริษัทร่วมทุนมีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.36 และรูปแบบอื่นๆ ซึ่งเป็นสหกรณ์กองทุนสวนยางมีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50

สรุปรายละเอียดเกี่ยวกับสถานประกอบการแสดงในตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

ข้อมูล	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. รูปแบบการดำเนินธุรกิจ		
บริษัทจำกัด	68	60.71
สหกรณ์กองทุนสวนยาง	42	37.50
ห้างหุ้นส่วน	2	1.79
รวม	112	100
2. แหล่งเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินงาน		
ธนาคารพาณิชย์	48	42.86
กลุ่มสหกรณ์	42	37.50
เงินทุนส่วนตัว	8	7.14
บริษัทเงินทุนในประเทศ	6	5.36
บริษัทสำนักงานใหญ่ (อื่นๆ)	6	5.36
บริษัทเงินทุนต่างประเทศ	2	1.79
รวม	112	100
3. เงินลงทุนเริ่มต้นในการประกอบกิจการ		
น้อยกว่า 10 ล้านบาท	48	42.86
10 – 100 ล้านบาท	52	46.43
มากกว่า 100 ล้านบาท	12	10.71
รวม	112	100
4. จำนวนแรงงาน		
น้อยกว่า 50 คน	48	42.86
50 – 200 คน	34	30.36
มากกว่า 200 คน	30	26.79
รวม	112	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
5. ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการถึงปัจจุบัน		
น้อยกว่า 5 ปี	14	12.50
5 – 10 ปี	40	35.71
มากกว่า 10 ปี	58	51.79
รวม	112	100
6. สถานภาพของกิจการ		
บริษัทของคนไทย	60	53.57
บริษัทที่เป็นเครือของคนต่างชาติ	4	3.57
บริษัทร่วมทุน	6	5.36
อื่นๆ	42	37.50
รวม	112	100

4.1.3 ข้อมูลด้านการผลิต

1) ผลิตภัณฑ์ที่ผลิต

จากผู้ประกอบการจำนวน 112 ราย ที่ตอบแบบสอบถามพบว่า ชนิดยางแปรรูปที่ผู้ผลิตผลิตมากที่สุดได้แก่ ยางแผ่นรมควัน มีจำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.36 ผู้ผลิตน้ำยางข้น มีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.26 ผู้ผลิตยางแท่ง มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 และ ผู้ผลิตยางแผ่นผึ่งแห้ง มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.93

2) วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

วัตถุดิบที่ผู้ผลิตใช้มากที่สุดได้แก่ น้ำยางสด มีผู้ผลิตใช้วัตถุดิบนี้มีจำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.50 ใช้วัตถุดิบเป็นยางแผ่นดิบ มีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.50

3) ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมากที่สุด ได้แก่ เกษตรกรหรือชาวสวนยาง มีจำนวน 68 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.71 พ่อค้าในเมืองมีจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.86 กลุ่มสหกรณ์มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.07 พ่อค้าหมู่บ้านมีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.36

สรุปรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลด้านการผลิตแสดงในตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลด้านการผลิต

ข้อมูล	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. ชนิดของยางแปรรูปที่ผลิต		
ยางแผ่นรมควัน	62	55.36
น้ำยางข้น	26	23.21
ยางแท่ง	14	12.50
ยางแผ่นฟุ้งแห้ง	10	8.93
รวม	112	100
2. วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิต		
น้ำยางสด	70	62.50
ยางแผ่นดิบ	42	37.50
รวม	112	100
3. ผู้จัดจำหน่ายวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิต		
เกษตรกรหรือชาวสวนยาง	68	60.71
พ่อค้าในเมือง	20	17.86
กลุ่มสหกรณ์	18	16.07
พ่อค้าหมู่บ้าน	6	5.36
รวม	112	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

การสอบถามข้อมูลปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของผู้ประกอบการในแบบสอบถาม นั้นเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับด้านวัตถุดิบ ด้านการผลิต ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลากร เครื่องจักร การจัดการด้านการผลิต รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อต้นทุนในการผลิตและด้านการตลาด ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของยางแปรรูปไทยในตลาดโลก จากจำนวนผู้ประกอบการทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถาม สามารถระบุปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบโดยจำแนกเป็น 3 ด้านได้ดังนี้

1. ปัญหาทางด้านวัตถุดิบ มีผู้ประกอบการที่ระบุว่ากำลังประสบปัญหาด้านนี้มีจำนวน 110 ราย คิดเป็นร้อยละ 98.21 โดยสภาพปัญหาที่พบจำแนกได้ดังนี้ ปริมาณขาดแคลนในช่วงฤดูฝนถึงเดือน เมษายนจนถึงเดือนพฤษภาคมและช่วงที่ยางพลัดใบทำให้ชาวสวนยางหยุดกรีดยาง มีผู้ประกอบการที่ระบุว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคจำนวน 98 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.09 คุณภาพของยางไม่สม่ำเสมอ และมีสิ่งสกปรกเจือปน มีผู้ประกอบการที่ระบุว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคจำนวน 74 ราย คิดเป็น ร้อยละ 67.27 มีความหลากหลายของคุณภาพน้ำยางสดที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตน้ำ ยางชั้นในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.09 มีความลำบากในการ เก็บรวบรวมยางพาราไปสู่วางงานแปรรูปทำให้มีต้นทุนในการรวบรวมค่อนข้างสูง จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.45 การขาดแคลนแรงงานกรีดยาง มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.64

2. ปัญหาด้านการผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ มีผู้ประกอบการที่ระบุว่ากำลังประสบ ปัญหาด้านนี้มีจำนวน 102 ราย คิดเป็นร้อยละ 91.07 โดยสภาพปัญหาที่พบจำแนกได้ดังนี้ คุณภาพ ต่ำและความไม่สม่ำเสมอของน้ำยางสดหรือแผ่นยางดิบจากสวนยาง ทำให้การปรับให้ยางแปรรูปมี คุณภาพยอมทำได้ยาก และเสียต้นทุนเพิ่มขึ้นซึ่งมีผลต่อการแข่งขันด้านคุณภาพและราคากับ ประเทศคู่แข่งในที่สุด มีจำนวน 78 ราย คิดเป็นร้อยละ 76.47 อัตราค่าจ้างแรงงานมีแนวโน้มสูงขึ้น มีจำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.98 การขาดแคลนปัจจัยการผลิตอื่น ๆ อาทิเช่น สารเคมีในการ ผสม ไม้ฟืนและไม้ราวพาดยาง มีจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.76 การขาดแคลนเงินทุนในการ ปรับปรุงหรือขยายกิจการ มีจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.14 ต้องนำเข้าเทคโนโลยีที่ใช้ใน กระบวนการผลิตมาจากต่างประเทศ มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.88 ขาดการพัฒนาเทคโนโลยี ที่ใช้ในกระบวนการผลิต มีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.18 ขาดหน่วยงานหรือการดำเนินการ เกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ มีจำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.29 ขาดการกระจาย ปริมาณการผลิตยางแปรรูปขั้นต้นให้ตรงตามแนวโน้มของความต้องการในตลาดโลก มีจำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.29 ไม่มีการนำระบบการจัดการมาตรฐานเพื่อพัฒนาเป็นโรงงานระดับสากล อาทิเช่น ISO 9000, ISO 14000 มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.65

3. ปัญหาทางการตลาด มีผู้ประกอบการที่ระบุว่ากำลังประสบปัญหาด้านนี้ มีจำนวน 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 96.43 โดยสภาพปัญหาที่พบจำแนกได้ดังนี้ ตลาดที่มีการประมูลยางในท้องถิ่น ไม่มีการแข่งขันอย่างแท้จริง มีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.89 ขาดข้อมูลข่าวสารเรื่องตลาด และราคาขาย มีจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.22 ไม่มีตลาดซื้อขายล่วงหน้า มีจำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.59 ค่าใช้จ่ายในการส่งออกสูง มีจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.04 มีผู้ซื้อน้อย ราย ตลาดส่งออกแคบ มีจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.63 มีการแข่งขันด้านราคาระหว่างผู้ขาย ทั้งในและต่างประเทศมาก มีจำนวน 66 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.11

สรุปรายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน แสดงในตารางที่ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานเฉพาะด้าน

ปัญหาและอุปสรรค	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. ปัญหาทางด้านวัตถุดิบ	110	98.21
- ปริมาณขาดแคลนเป็นบางช่วง	98	89.09
- คุณภาพของยางไม่สม่ำเสมอและมีสิ่งสกปรกเจือปน	74	67.27
- มีความหลากหลายของคุณภาพน้ำยางสด	32	29.09
- มีความลำบากในการเก็บรวบรวมยางพาราไปสู่โรงงานแปรรูป	28	25.45
- การขาดแคลนแรงงานกรีดยาง	4	3.64
ไม่มีปัญหา	2	1.79
รวม	112	100.00

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ปัญหาและอุปสรรค	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
2. ปัญหาทางด้านการผลิต	102	91.07
- คุณภาพต่ำและความไม่สม่ำเสมอของน้ำยางสดหรือแผ่นยางดิบจากสวนยาง	78	76.47
- อัตราค่าจ้างแรงงานมีแนวโน้มสูงขึ้น	52	50.98
- การขาดแคลนปัจจัยการผลิตอื่น ๆ	12	11.76
- การขาดแคลนเงินทุนในการปรับปรุงหรือขยายกิจการ	44	43.14
- ต้องนำเข้าเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิตมาจากต่างประเทศ	6	5.88
- ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิต	42	41.18
- ขาดหน่วยงานหรือการดำเนินการเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่	36	35.29
- ขาดการกระจายปริมาณการผลิตยางแปรรูปขั้นต้น	36	35.29
- ไม่มีหรือนำระบบการจัดการมาตรฐานเพื่อพัฒนาเป็นโรงงานระดับสากล	18	17.65
ไม่มีปัญหา	10	8.93
รวม	112	100.00
3. ปัญหาทางด้านการตลาด	108	96.43
- ตลาดที่มีการประมูลยางในท้องถิ่นไม่มีการแข่งขันอย่างแท้จริง	42	38.89
- ขาดข้อมูล ข่าวสารเรื่องตลาดและราคาราย	24	22.22
- ไม่มีตลาดซื้อขายล่วงหน้า	46	42.59
- ค่าใช้จ่ายในการส่งออกสูง	40	37.04
- มีผู้ซื้อน้อยราย ตลาดส่งออกแคบ	32	29.63
- มีการแข่งขันด้านราคาระหว่างผู้ขายทั้งในและต่างประเทศมาก	66	61.11
ไม่มีปัญหา	4	3.57
รวม	112	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ ต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ในแผนการพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546

ตารางที่ 4.5 ความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (\bar{X}) ค่า S.D และค่า C.V. ในด้านต่าง ๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

ความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.
1. ด้านการผลิตยางในมาตรการระยะสั้น	3.13	0.80	0.26
2. ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น	3.23	0.96	0.30
3. ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น	3.16	1.12	0.35
4. ด้านการตลาดยางในมาตรการระยะสั้น	3.43	0.95	0.28
5. ด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการระยะสั้น	3.55	1.04	0.29
6. ด้านการผลิตยางในมาตรการระยะปานกลาง	3.44	0.68	0.20
7. ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง	3.63	0.83	0.23
8. ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง	3.51	0.99	0.28
9. ด้านการตลาดยางในมาตรการระยะปานกลาง	3.47	0.93	0.27
10. ด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการระยะปานกลาง	3.86	1.00	0.26
ค่าเฉลี่ยรวม	3.45	0.73	0.21

จากตารางที่ 4.5 จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.45 โดยระดับความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการ มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ พบว่ามีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันโดยสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

1. ด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการระยะปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และระดับความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการ มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.6 แสดงคะแนนเฉลี่ยของระดับความเหมาะสมต่อกิจกรรมของแผนปฏิบัติการ (\bar{X})

ค่า S.D. ค่า C.V. และลำดับการให้ความสำคัญเป็นรายกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ของกรอบแผนปฏิบัติการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
ด้านการผลิตยางในมาตรการระยะสั้น				
1. ใช้วัสดุปลูกที่ได้มาตรฐานจากแปลงเอกชนที่ราชการรับ และเลือกใช้เทคโนโลยีการปลูกยาง	3.18	1.04	0.33	6
2. ให้เกษตรกรปลูกยางตามเขตปลูกยางที่เหมาะสมและปฏิบัติตามคำแนะนำการปลูกยาง	3.59	0.91	0.25	1
3. ส่งเสริมให้เกษตรกรชาวสวนยางผสมปุ๋ยใช้เองโดยภาครัฐจัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อบริการให้สมาชิก และฝึกอบรมการผสมปุ๋ยใช้เองให้กับสถาบันเกษตรกร	3.43	1.15	0.34	3
4. จัดหาพันธุ์ยาง วัสดุปลูก ปุ๋ย สารเคมี วัสดุอุปกรณ์ และแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้กับเกษตรกรชาวสวนยาง และสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล	3.48	1.27	0.37	2
5. ฝึกอบรมเพื่อเพิ่มจำนวนแรงงานกรีดยางใหม่และเพิ่มทักษะให้แรงงานกรีดยางเดิม	3.13	1.22	0.39	7
6. ให้เกษตรกรผลิตวัตถุดิบยางชนิดต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของโรงงานผลิตในปัจจุบัน	3.34	1.33	0.40	4
7. สนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรเป็นนิติบุคคลเป็นศูนย์กลางการรวบรวมยางดิบคุณภาพดี และน้ำยางสด ตลอดจนเป็นศูนย์กลางการผลิตยางเครพของสมาชิก	3.32	1.16	0.35	5
8. ตั้งโรงงานผลิตยางแท่ง โดยดำเนินการในรูปสหกรณ์ มีกำลังผลิต 10,000-15,000 ตัน/ปี จำนวน 4 โรงงาน (รวม 40,000-60,000 ตัน)	2.41	1.21	0.50	12
9. ตั้งโรงงานผลิตน้ำยางข้นและสถานีเก็บน้ำยางข้น โดยจัดการบริหารการผลิตในรูปสหกรณ์ มีกำลังผลิต 12,000 ตัน/ปี จำนวน 5 โรงงาน (รวม 60,000 ตัน)	2.48	1.12	0.45	11
10. จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรนำไปเป็นเงินทุนหมุนเวียนรับซื้อน้ำยางและยางแผ่นดิบ	3.02	1.35	0.45	10
11. จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างโรงเรือน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตยาง	3.09	1.32	0.43	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
12. จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างจตุรบรวม น้ายางสด	3.07	1.33	0.43	9
ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น				
1. สภาอุตสาหกรรมและสมาคมยางพาราไทยจัดเตรียมรายการสารเคมีที่เกี่ยวข้องพร้อมอัตราภาษีในปัจจุบัน และอัตราภาษีที่ควรเป็น	3.07	1.07	0.35	7
2. พิจารณาปรับลดอัตราภาษีของสารเคมีและวัสดุอื่นๆ ที่เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางคิพชนิดพิเศษ ผลิตภัณฑ์ยาง	3.29	1.27	0.39	3
3. พิจารณาปรับลดอัตราภาษีวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมแปรรูปยางคิพ	3.29	1.24	0.38	3
4. มีการสำรวจ การวิเคราะห์ และการบริการข้อมูลด้านอุตสาหกรรมยาง	3.16	1.26	0.40	5
5. เพิ่มจำนวนบุคลากรและงบประมาณในการวิจัยและพัฒนา (R&D) เป็นการเร่งด่วน	3.29	1.30	0.39	3
6. นำเข้าเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางจากต่างประเทศ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตของภาคเอกชน	3.09	1.22	0.39	6
7. ปรับเงื่อนไขและจูงใจการส่งเสริมการลงทุนในประเทศ	3.32	1.14	0.34	2
8. สนับสนุนส่งเสริมแรงจูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอย่างจริงจัง	3.32	1.17	0.35	2
9. กำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไขการลงทุนเพื่อให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยางคิพ	2.95	1.19	0.40	8
10. ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางให้แก่ผู้ประกอบการที่ผลิตอยู่เดิม และผู้ประกอบการรายใหม่ที่สนใจ	3.39	1.20	0.35	1
11. ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือให้โรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000	3.39	1.28	0.38	1
12. เพิ่มห้องทดสอบเพื่อรองรับการทดสอบมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.20	1.28	0.40	4
ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น				
1. ให้การบริการการขออนุญาตตั้งโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราตลอดจนการส่งออกไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา	3.20	1.13	0.35	1
2. การขออนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ศูนย์บริการเพื่อการลงทุนกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็น one stop service	3.09	1.13	0.36	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
3. พิจารณาปรับลดอัตราภาษีนำเข้าสารเคมี/อุปกรณ์ที่ใช้ในการแปรรูปไม้ยางและผลิตภัณฑ์จากไม้ยาง	3.16	1.28	0.41	2
4. ปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมไม้ยางพารา	3.20	1.27	0.40	1
ด้านการตลาดภายในมาตรการระยะสั้น				
1. กำหนดกฎเกณฑ์ กลไกและวิธีการบริหาร โครงการแทรกแซงตลาดยางพาราเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง	3.66	1.10	0.30	3
2. สนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือระหว่าง ไทยกับประเทศ ผู้ผลิตยางอื่น ในการรักษาเสถียรภาพ ราคาขาย	3.75	1.09	0.29	2
3. จัดคณะผู้แทนการค้า (Mission) ภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนไปเยือน ตลาดส่งออกหลัก เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้	3.16	1.37	0.43	13
4. จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนของไทย และประเทศซึ่งเป็นตลาดส่งออกหลัก เพื่อพิจารณาสนับสนุน และแก้ไข ปัญหาทางด้านการค้า	3.41	1.27	0.37	8
5. ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพยางของไทยแก่ ผู้ใช้ยางในตลาดส่งออกหลักและตลาดใหม่	3.57	1.18	0.33	4
6. เจรจการค้ากับจีนเป็นกรณีพิเศษ โดยเฉพาะปัญหาด้านสถาบันการเงิน และนโยบายการนำเข้ายางของจีน	3.57	1.10	0.31	4
7. ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพยางของไทยแก่ ผู้ใช้ยางในต่างประเทศ โดยเฉพาะยางแท่งว่ามีมาตรฐานเดียวกับยางแท่งของมาเลเซียและอินโดนีเซีย	3.66	1.14	0.31	3
8. จัดสัมมนาทางพาราศรบรรจวนาชาติระหว่างผู้ผลิต ผู้ส่งออก ผู้ใช้ และผู้ค้ายางทั้งในและต่างประเทศ ทุก ๆ 2 ปีในประเทศไทย	3.45	1.06	0.31	7
9. ให้การศึกษาเพิ่มพูนความรู้ด้านการผลิตและคุณภาพยางแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในต่างประเทศ (เน้นเรื่องยางแท่งและน้ำยางข้น) เพื่อขยายการส่งออกในสหรัฐอเมริกา ยุโรปตะวันตก	3.46	1.11	0.32	6
10. จัดนิทรรศการ และจัดทำวีดิทัศน์ศักยภาพการผลิตและคุณภาพยางแท่ง ยางแผ่นรมควัน และน้ำยางข้น รวมทั้งผลิตภัณฑ์ยางของไทย ในกลุ่มลาตินอเมริกา อเมริกาใต้ และยุโรปตะวันออก	3.18	1.32	0.41	14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
11. จัดทำแผนและดำเนินการเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าของไทยเผยแพร่ในต่างประเทศ	3.48	1.26	0.36	5
12. รณรงค์ให้ประเทศผู้ใช้ทราบถึงข้อดีของยางธรรมชาติในด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพลังงานของโลก	3.41	1.17	0.34	8
13. ศึกษาวิจัยในด้านการบรรจุหีบห่อ ที่ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคและสนับสนุนให้ผู้ส่งออกใช้มาตรฐานบรรจุหีบห่อเดียวกัน	3.25	1.11	0.34	10
14. ตั้งศูนย์บริการส่งออกแบบเบ็ดเสร็จด้วยระบบคอมพิวเตอร์ On-line ในจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางการส่งออกของหลักของประเทศ 5 แห่ง คือ กรุงเทพฯ สงขลา ภูเก็ต ชลบุรี และยะลา	3.27	1.16	0.36	9
15. เปรียบเทียบเพื่อลดเงินค่าใช้จ่ายภาระหน้าทำในการส่งออกยางต่างประเทศ	3.48	1.17	0.34	5
16. ส่งเสริมให้ระบบอนุญาตอุตสาหกรรมยางพาราของไทยมีบทบาทในการเจรจาและยุติข้อพิพาทในการค้ายาง	3.21	1.18	0.37	12
17. จัดประชุมสัมมนาให้ความรู้เกี่ยวกับระบบอนุญาตอุตสาหกรรมยางพาราของไทย	3.23	1.23	0.38	11
18. จัดทำแผนและดำเนินการประชาสัมพันธ์ระบบอนุญาตอุตสาหกรรมยางพาราของไทย	3.16	1.23	0.39	13
19. ตั้งศูนย์สนเทศการตลาดและราคาขงที่ตลาดกลางยางพาราขนาดใหญ่เชื่อมโยงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	3.79	0.98	0.26	1
ด้านการบริหารงานภายในมาตรการระยะสั้น				
1. จัดตั้งคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนเกษตรกร และภาคเอกชนในอุตสาหกรรมยาง	3.52	1.14	0.32	2
2. จัดตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย โดยการรวมขององค์การสวนยางและสำนักงานกองทุนสงเคราะห์ชาวสวนยาง เพื่อดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราครบทุกด้าน	3.59	1.07	0.30	1
ด้านการผลิตภายในมาตรการระยะปานกลาง				
1. ให้เกษตรกรเลือกใช้ระบบกรีดยางที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลตอบแทนสูงสุด	3.75	0.97	0.26	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
2. พัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางให้เป็นสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลในรูปสหกรณ์กองทุนสวนยาง และสหกรณ์ที่จัดตั้งอยู่เดิม ต้องพัฒนาให้เป็นสมาชิกของชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนยางแห่งประเทศไทยในอนาคต	3.57	1.05	0.30	5
3. จัดการฝึกอบรมผู้บริหารและกรรมการของสหกรณ์กองทุนสวนยางให้เข้าใจในระบบสหกรณ์และการติดตามผลการดำเนินงานของสหกรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.45	1.04	0.30	7
4. พัฒนาให้สหกรณ์กองทุนสวนยางสามารถดำเนินธุรกิจด้วยตนเอง และรัฐมีการสนับสนุน โดยการจัดหาและพัฒนาบุคลากรรวมทั้งระบบการจัดการบริหารการสหกรณ์	3.52	1.02	0.29	6
5. พัฒนาศักยภาพของสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลด้วยการไปศึกษาดูงานต่างประเทศโดยรัฐสนับสนุนด้านงบประมาณ	2.93	1.27	0.43	14
6. รัฐต้องเลิกสนับสนุนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลที่ไม่สามารถดำเนินธุรกิจได้ด้วยตนเองเมื่อสิ้นปี 2546	3.16	1.21	0.38	12
7. สนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชคลุมดิน โดยภาครัฐจัดหาเมล็ดพืชคลุม	3.23	1.04	0.32	10
8. ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชเศรษฐกิจร่วมกับยาง และเลี้ยงสัตว์ในสวนยางเพื่อเสริมรายได้ให้แก่เกษตรกร	3.75	1.06	0.28	2
9. กำหนดเขตปลูกยางที่เหมาะสมกับการทำสวนยาง พันธุ์ยาง และการกำหนดเขตปลูกพืชอื่นแทนยาง	3.71	0.98	0.26	3
10. การจดทะเบียนเกษตรกรผู้ปลูกยางตามเขตยางที่กำหนด	3.61	1.12	0.31	4
11. ภาครัฐปรับแผนการสนับสนุนและส่งเสริมการขยายพื้นที่ปลูกยางโดยควบคุมพื้นที่ปลูกยางของประเทศให้เท่ากับพื้นที่ปลูกยางที่มีอยู่ในปัจจุบัน	3.61	1.05	0.29	4
12. มีการขยายพื้นที่ปลูกยางในแหล่งปลูกยางใหม่เท่ากับขนาดพื้นที่ปลูกยางในแหล่งปลูกยางเดิมที่ปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นแทนการปลูกยางประมาณปีละ 90,000 ไร่	3.21	1.05	0.33	11
13. ไม่ควรขยายพืชที่ปลูกยางในภาคเหนือ	3.41	1.21	0.36	8
14. ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกปาล์มน้ำมันแทนยางในพื้นที่ปลูกยางที่ให้ผลผลิตต่ำในพื้นที่ 300,000 ไร่	3.05	1.08	0.35	13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
15. เร่งศึกษาค้นคว้า วิจัย และพัฒนาพันธุ์ยาง การใช้ปุ๋ยเคมี/อินทรีย์ การเขตกรรมยาง การกรีดยาง/ใช้สารเคมีเร่งน้ำยาง รวมทั้งโรค/ศัตรูยาง และปรับเป็นเทคโนโลยีที่เกษตรกรสามารถเลือกใช้ปฏิบัติได้	3.80	1.05	0.28	1
16. จัดทำโครงการนำร่อง "การปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานคุณภาพ ISO 14000 ในสวนยางของเกษตรกร ขนาดพื้นที่ 50,000 - 100,000 ไร่"	3.29	1.20	0.36	9
ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง				
1. ศึกษาวิจัย พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตยางดิบชนิดที่เอกชนผลิตในปัจจุบัน	3.54	0.93	0.26	8
2. สนับสนุน ส่งเสริม และสร้างแรงจูงใจให้เอกชนและพัฒนาทุนจากต่างประเทศ ตั้งโรงงานผลิตยางดิบชนิดพิเศษ	3.25	1.04	0.32	12
3. สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบและรับรองคุณภาพมาตรฐานยางแห่งประเทศไทยได้การควบคุมและกำกับของสถาบันวิจัยยาง	3.46	1.07	0.31	11
4. ถ่ายทอดเทคโนโลยี และปรับแผนการแปรรูปชนิดต่าง ๆ ให้เอกชนเพื่อรักษาสัดส่วนการผลิต การส่งออกของประเทศ จนถึงปี 2546 ให้มีการผลิตยางแผ่นรมควัน :ยางแท่ง :น้ำยางข้น และยางชนิดอื่น ในสัดส่วน 45:35:15:5	3.50	1.06	0.30	9
5. ศึกษาและวิเคราะห์สัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติ ในผลิตภัณฑ์ยางชนิดต่าง ๆ และข้อกำหนดมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ยางชนิดนั้น ๆ	3.57	1.07	0.30	7
6. วิจัยการปรับปรุงสูตรให้ใช้ยางธรรมชาติให้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับสัดส่วนการผลิตยางของประเทศ	3.64	1.08	0.30	6
7. กำหนดให้หน่วยงานของรัฐใช้ผลิตภัณฑ์ยางจากยางธรรมชาติที่ผลิตได้ในประเทศ	3.79	1.09	0.29	4
8. เร่งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและส่งออกยางรถยนต์รายใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยรัฐต้องสนับสนุนเรื่องเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ	3.82	1.17	0.31	3
9. ฝึกอบรมบุคลากรของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางให้ทราบถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมตลอดจนการบริหาร / การจัดการ โรงงาน	3.77	1.17	0.31	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
10. จัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ	3.91	0.97	0.25	1
11. สำรวจปัญหาการผลิต/คุณภาพของผลิตภัณฑ์แยกตามประเภทและที่มีแนวโน้มการส่งออกสูงแล้ว ศึกษา วิจัยและพัฒนาการผลิตและปรับปรุงคุณภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนให้การบริการการทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ที่รวดเร็วและเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด	3.87	0.95	0.25	2
12. ให้ความร่วมมือ/ช่วยเหลือให้โรงงานแปรรูปยางดิบของเอกชนได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 อย่างน้อยร้อยละ 30 ของโรงงานทั้งหมด	3.48	1.22	0.35	10
ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง				
1. ศึกษา ค้นคว้า วิจัย การปรับปรุงพันธุ์ยางและการพัฒนาคุณภาพไม้ยางเพื่อผลิตทั้งน้ำยางและเนื้อไม้ และการผลิต เนื้อไม้เพียงอย่างเดียว	3.52	1.14	0.32	2
2. กำหนดมาตรการให้หน่วยงานของรัฐและเอกชน ใช้วัสดุ ครุภัณฑ์ที่ผลิตจากไม้ยางพารา เป็นครุภัณฑ์สำนักงานและอุปกรณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับไม้	3.43	1.12	0.33	3
3. สนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดต้นทุนการผลิต	3.68	1.17	0.32	1
4. ประสานงานและปรับวิธีการดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมไม้ยางพาราของกระทรวงอุตสาหกรรม	3.41	1.09	0.32	4
ด้านการตลาดยางในมาตรการระยะปานกลาง				
1. ตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาคด้วยระบบเครือข่าย (net work)	3.66	1.14	0.31	2
2. ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย เพื่อซื้อขายยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ล้วนหน้าและเน้นการส่งมอบจริง	3.79	1.26	0.33	1
3. พัฒนาระบบการซื้อขายยางตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย ให้สอดคล้องกับระบบตลาดประสานของประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ	3.64	1.15	0.31	3
4. สร้างคลังสินค้าเพื่อบริการเก็บยางของรัฐบาลและของเอกชนเพิ่ม มีความจุรวม 134,800 ตัน	3.54	1.21	0.34	4
5. สนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรตั้งและบริหาร Installation Tank เก็บน้ำยางชั้นที่จังหวัดระยอง กระบี่ และสุราษฎร์ธานี	2.89	1.18	0.41	6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความเหมาะสมต่อกิจกรรมแผนปฏิบัติการ	\bar{X}	S.D.	C.V.	ลำดับ
6. ผลักดันให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC) ร่วมดำเนินการแทรกแซงตลาดยาง เพื่อเก็บสต็อกยางตามสัดส่วนปริมาณการผลิตหรือส่งออกของแต่ละประเทศ	3.30	1.04	0.31	5
ด้านการบริหารงานภายในมาตรการระยะปานกลาง				
1. ให้สำนักงานคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยร่วมมือสนับสนุน และประสานงานการดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมยาง และการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางของกระทรวงอุตสาหกรรม	3.77	1.06	0.28	2
2. ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เร่งการดำเนินการจัดตั้ง และผลักดันการออกพระราชบัญญัติตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีผลบังคับใช้ เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนและช่วยเหลือด้านการผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง การรักษาเสถียรภาพราคายาง การตลาด และการส่งออก	3.95	1.05	0.27	1

จากผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบในเขตภาคใต้ของประเทศไทยในแต่ละด้าน แสดงในตารางที่ 4.6 มีดังนี้

ด้านการผลิตยางในมาตรการระยะสั้น พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 1 ข้อ คือ ให้เกษตรกรปลูกยางตามเขตปลูกยางที่เหมาะสมและปฏิบัติตามคำแนะนำการปลูกยาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 9 ข้อ และระดับความเหมาะสมค่อนข้างน้อย จำนวน 2 ข้อ คือ ตั้งโรงงานผลิตยางแท่งโดยดำเนินการในรูปแบบสหกรณ์ มีกำลังผลิต 10,000 - 15,000 ตัน/ปี จำนวน 4 โรงงาน (รวม 40,000 - 60,000 ตัน) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.41 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และตั้งโรงงานผลิตน้ำยางข้นและสถานีเก็บน้ำยางข้น โดยจัดการบริหารการผลิตในรูปแบบสหกรณ์ มีกำลังผลิต 12,000 ตัน/ปี จำนวน 5 โรงงาน (รวม 60,000 ตัน) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 12 ข้อ และสามารถเรียงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางให้แก่ผู้ประกอบการที่ผลิตอยู่เดิม และผู้ประกอบการรายใหม่ที่สนใจ และให้ความร่วมมือและช่วยเหลือให้โรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 คือ ปรับเงื่อนไขและจุดใจการส่งเสริมการลงทุนในประเทศ และสนับสนุนส่งเสริมแรงจูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอย่างจริงจัง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 คือ พิจารณาปรับลดอัตราภาษีของสารเคมีและวัสดุอื่นๆ ที่เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางชนิดพิเศษ ผลิตภัณฑ์ยาง พิจารณาปรับลดอัตราภาษีวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ และเพิ่มจำนวนบุคลากรและงบประมาณในการวิจัยและพัฒนา (R&D) เป็นการเร่งด่วน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 4 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ ให้การบริการการขออนุญาตตั้งโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราตลอดจนการส่งออกไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมไม้ยางพารา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 แต่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง ลำดับที่ 2 คือ พิจารณาปรับลดอัตราภาษีนำเข้าสารเคมี/อุปกรณ์ที่ใช้ในการแปรรูปไม้ยางและผลิตภัณฑ์จากไม้ยาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง ลำดับที่ 3 คือ การขออนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ศูนย์บริการเพื่อการลงทุนกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็น one stop service ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านการตลาดภายในมาตรการระยะสั้น พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 6 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ ตั้งศูนย์สารสนเทศการตลาดและราคาขายที่ตลาดกลางยางพาราขนาดใหญ่ เชื่อมโยงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 คือ สนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างไทยกับประเทศ ผู้ผลิตยางอื่นในการรักษาเสถียรภาพ ราคาขาย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 คือ กำหนดกฎเกณฑ์ กลไกและวิธีการบริหารโครงการแทรกแซงตลาดยางพาราเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพยางของไทยแก่ ผู้ใช้ยางในต่างประเทศโดยเฉพาะยางแท่งว่ามีมาตรฐานเดียวกับยางแท่งของมาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 13 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ จัดทำแผน

และดำเนินการเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าของไทยเผยแพร่ในต่างประเทศ และเจรจาต่อรองเพื่อลดเงินค่าใช้จ่ายภาระหน้าท่าในการส่งออกต่างประเทศ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 คือ ให้การศึกษาเพิ่มพูนความรู้ด้านการผลิตและคุณภาพช่างแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในต่างประเทศ (เน้นเรื่องช่างแท่งและน้ำช่างขึ้น) เพื่อขยายการส่งออกในสหรัฐอเมริกา ยุโรปตะวันตก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 คือ จัดสัมมนาช่างพาราครบวงจรรานาชาติระหว่างผู้ผลิตผู้ส่งออก ผู้ใช้และผู้ค้าช่างทั้งในและต่างประเทศ ทุก ๆ 2 ปีในประเทศไทยซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะสั้น พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 2 ข้อ คือ จัดตั้งองค์การช่างแห่งประเทศไทย โดยการรวมขององค์การสวนยางและสำนักงานกองทุนสงเคราะห์ทำสวนยาง เพื่อดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราครบทุกด้าน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และจัดตั้งคณะกรรมการช่างแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนเกษตรกร และภาคเอกชนในอุตสาหกรรมยางซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านการผลิตภายในมาตรการระยะปานกลาง พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 8 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ เร่งศึกษาค้นคว้า วิจัย และพัฒนาพันธุ์ยาง การใช้ปุ๋ยเคมี/อินทรีย์ การเกษตรกรรมยาง การกรีดยาง/ใช้สารเคมีเร่งน้ำยาง รวมทั้งโรค/ศัตรูยาง และปรับเป็นเทคโนโลยีที่เกษตรกรสามารถเลือกใช้ปฏิบัติได้ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 คือ ให้เกษตรกรเลือกใช้ระบบกรีดยางที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลตอบแทนสูงสุดและส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชเศรษฐกิจร่วมกับยางและเลี้ยงสัตว์ในสวนยางเพื่อเสริมรายได้ให้แก่เกษตรกร ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 คือ กำหนดเขตปลูกยางที่เหมาะสมกับการทำสวนยาง พันธุ์ยาง และการกำหนดเขตปลูกพืชอื่นแทนยาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 8 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ จัดการฝึกอบรมผู้บริหารและกรรมการของสหกรณ์กองทุนสวนยางให้เข้าใจในระบบสหกรณ์และการติดตามผลการดำเนินงานของสหกรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 ไม่ควรขยายพืชที่ปลูกยางในภาคเหนือ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 จัดทำโครงการนำร่อง "การปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานคุณภาพ ISO 14000 ในสวนยางของเกษตรกร

ขนาดพื้นที่ 50,000 - 100,000 ไร่ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 8 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ จัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 คือ ดำรงปัญหาการผลิต/คุณภาพของผลิตภัณฑ์แยกตามประเภทและที่มีแนวโน้มการส่งออกสูงแล้ว ศึกษา วิจัยและพัฒนาการผลิตและปรับปรุงคุณภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนให้การบริการการทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ที่รวดเร็วและเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 คือ เร่งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและส่งออกยางรถยนต์รายใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยรัฐต้องสนับสนุนเรื่องเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 4 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ ถ่ายทอดเทคโนโลยี และปรับแผนการแปรรูปชนิดต่าง ๆ ให้เอกชนเพื่อรักษาสัดส่วนการผลิต การส่งออกของประเทศ จนถึงปี 2546 ให้มีการผลิตยางแผ่นรมควัน :ยางแท่ง :น้ำยางข้น และยางชนิดอื่น ในสัดส่วน 45:35:15:5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 ให้ความร่วมมือ/ช่วยเหลือให้โรงงานแปรรูปยางดิบของเอกชนได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 อย่างน้อยร้อยละ 30 ของโรงงานทั้งหมด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบและรับรองคุณภาพมาตรฐานยางแท่งภายใต้การควบคุมและกำกับของสถาบันวิจัยยาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 2 ข้อ คือ สนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และศึกษา ค้นคว้า วิจัย การปรับปรุงพันธุ์ยางและการพัฒนาคุณภาพไม้ยาง เพื่อผลิตทั้งน้ำยางและเนื้อไม้ และการผลิต เนื้อไม้เพียงอย่างเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 2 ข้อ คือ กำหนดมาตรการให้หน่วยงานของรัฐและเอกชน ใ้ใช้วัสดุ ครุภัณฑ์ที่ผลิตจากไม้ยางพารา เป็นครุภัณฑ์สำนักงานและอุปกรณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับไม้ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และประสานงานและปรับวิธีการดำเนินงานให้สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คล้องกับแผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมไม้ยางพาราของกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

ด้านการตลาดภายในมาตรการระยะปานกลาง พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 4 ข้อ และสามารถเรียงลำดับได้ ลำดับที่ 1 คือ ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย เพื่อซื้อขายยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ถ่วงหน้าและเน้นการส่งมอบจริง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 2 ตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาคด้วยระบบเครือข่าย (net work) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ลำดับที่ 3 พัฒนาระบบการซื้อขายยางตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย ให้สอดคล้องกับระบบตลาดประธานของประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย ระดับเหมาะสมปานกลาง จำนวน 2 ข้อ คือ ผลักดันให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC) ร่วมดำเนินการแทรกแซงตลาดยาง เพื่อเก็บสต็อกยางตามสัดส่วนปริมาณการผลิตหรือส่งออกของแต่ละประเทศ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และสนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรตั้งและบริหาร Installation Tank เก็บน้ำยางขึ้นที่จังหวัดระยอง กระบี่ และสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะปานกลาง พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของกิจกรรมแผนปฏิบัติการอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 2 ข้อ คือ ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เร่งการดำเนินการจัดตั้ง และผลักดันการออกพระราชบัญญัติตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีผลบังคับใช้ เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนและช่วยเหลือด้านการผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง การรักษาเสถียรภาพราคายาง การตลาด และการส่งออกซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย และให้สำนักงานคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยร่วมมือสนับสนุน และประสานงานการดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมยาง และการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางของกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับน้อย

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

จากการวิจัยเรื่องศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. เป้าหมายในการสร้างกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจร คือ เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินงานและกิจกรรมของหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบัน เกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล สามารถนำไปใช้เป็นแผนปฏิบัติงานในส่วนที่เกี่ยวข้องได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลให้การพัฒนายางพาราของประเทศไทยมีความชัดเจน เป็นเอกภาพและเกิดประโยชน์ต่อ ทุกฝ่ายบนพื้นฐานของความเป็นธรรม

2. กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนา ยางพาราครบวงจร ซึ่งกำหนดไว้ 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย มาตรการระยะสั้น (ปี 2542 - 2543) จำนวน 14 มาตรการ 49 กิจกรรม และมาตรการ ระยะปานกลาง (ปี 2542 - 2546) จำนวน 20 มาตรการ 40 กิจกรรม รวม 34 มาตรการ 89 กิจกรรม โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1. ยุทธศาสตร์ด้านการผลิตยาง กำหนดมาตรการผลิตยาง 13 มาตรการ มี 28 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 6 มาตรการ และระยะปานกลาง 7 มาตรการ คือ

1.1 มาตรการระยะสั้น

1. ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสม เพื่อให้แหล่งปลูกยางเดิมเปิดได้ภายใน 5.5 - 6 ปี และแหล่งปลูกยางใหม่ภายใน 7.5 ปี
2. ให้เกษตรกรผสมปุ๋ยใช้เอง โดยภาครัฐเป็นผู้จัดหาอุปกรณ์และบริการฝึกอบรม
3. สนับสนุนปัจจัยการผลิต โดยจัดหาพันธุ์ยาง ปุ๋ย สารเคมี วัสดุอุปกรณ์และ แหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำให้เกษตรกร
4. สนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงาน
5. พัฒนาการผลิตยางให้รองรับความต้องการของโลก
6. พัฒนาคุณภาพยางให้มีความสม่ำเสมอ และตรงตามความต้องการของตลาดโลก

1.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. ใช้ระบบกริดยางที่เหมาะสมและมีผลตอบแทนสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของสำนักงานวิจัยและพัฒนายางพารา มีอายุจำกัดให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรรมใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. จัดทะเบียนเกษตรกร เพื่อพัฒนากลุ่มเกษตรกรให้เป็นสถาบันนิติบุคคล
3. สร้างอาชีพเสริมให้เกษตรกร กำหนดพื้นที่ปลูกยาง
4. จัดทะเบียนเกษตรกรตามเขตปลูกยางที่กำหนด
5. กำหนดอัตราการผลิตยางร้อยละ 4 ต่อปี
6. เพิ่มผลผลิตจาก 218 เป็น 250 กิโลกรัมต่อไร่ต่อปี
7. จัดทำโครงการปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม ตามมาตรฐาน ISO 14000

2. ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมยาง กำหนดมาตรการด้านอุตสาหกรรมยาง 7 มาตรการ มี 24 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 2 มาตรการ และระยะปานกลาง 5 มาตรการ คือ

2.1 มาตรการระยะสั้น

1. ปรับลดภาษีสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาง
2. ส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออก

2.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. เพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชน
2. พัฒนาเทคโนโลยีด้านการผลิตภัณฑ์ยาง โดยเน้นการใช้ยางธรรมชาติ
3. กำหนดและปรับมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางให้เป็นระบบสากล
4. สนับสนุนผู้ประกอบการให้พัฒนาเทคโนโลยี
5. เพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชนให้ได้มาตรฐานสากล

3. ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา กำหนดมาตรการด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพารา 3 มาตรการ มี 8 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 1 มาตรการ และระยะปานกลาง 2 มาตรการ คือ

3.1 มาตรการระยะสั้น

1. แก้ไขกฎระเบียบ กฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่ออุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

3.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. ปรับปรุงพันธุ์ยาง เพื่อพัฒนาคุณภาพไม้ยาง
2. สนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ยางภายในประเทศ

4. ยุทธศาสตร์ด้านการตลาดยาง มีมาตรการดำเนินการ 7 มาตรการ มี 25 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 3 มาตรการ และระยะปานกลาง 4 มาตรการ คือ

4.1 มาตรการระยะสั้น

1. รักษาเสถียรภาพราคายาง
2. พัฒนาคาดส่งออกเดิมและขยายตลาดส่งออกใหม่ เพื่อทดแทนตลาดส่งออกหลักของมาเลเซียและอินโดนีเซีย

3. สนับสนุนการพัฒนาการส่งออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. พัฒนาระบบตลาดท้องถิ่นและจัดตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาค
2. ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย (Thai Rubber Exchange)
3. จัดตั้งระบบตลาดประสาน (Co-ordinated Marketing System) ร่วมกับ ANRPC
4. รักษาเสถียรภาพราคายาง

5. ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารงานภาคยาง มีมาตรการดำเนินการ 4 มาตรการ มี 4 กิจกรรม แยกเป็นมาตรการระยะสั้น 2 มาตรการ และระยะปานกลาง 2 มาตรการ คือ

5.1 มาตรการระยะสั้น

1. ตั้งคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย
2. ตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย

5.2 มาตรการระยะปานกลาง

1. ตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง
2. ตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง

3. โครงสร้างอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

การผลิตยางแปรรูปของประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นการนำน้ำยางสดไปแปรรูปเพื่อให้เหมาะกับการใช้งานได้ 2 ลักษณะ คือ เป็นยางแท่งชนิดต่าง ๆ ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางแผ่นสังเคราะห์ และยางเครพ เป็นต้น และเป็นน้ำยางข้นเกิดจากการเพิ่มความเข้มข้นของน้ำยางสด อุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบมีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่องซึ่งพบว่าในช่วงปี 2525 - 2535 มีสถานประกอบการแปรรูปยางเพิ่มขึ้นจาก 109 โรงงานเป็น 294 โรงงาน และปี พ.ศ. 2542 มีจำนวน 315 โรงงาน โดยการผลิตมีทั้งที่ใช้เทคโนโลยีระดับต่ำอาศัยแรงงานจากคน ซึ่งมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ และใช้เครื่องจักรส่วนใหญ่มีต้นแบบมาจากต่างประเทศขึ้นอยู่กับชนิดของยางแปรรูปนั้น ๆ โครงสร้างของปัจจัยการผลิตมาจากวัตถุดิบคือน้ำยางสดหรือแผ่นยางดิบประมาณร้อยละ 80 - 95 ของต้นทุนทั้งหมด และกำลังการผลิตในปัจจุบันมีเพียงร้อยละ 70 - 80 ของกำลังการผลิตทั้งหมด เนื่องจากอุปสงค์น้อย ความไม่สม่ำเสมอของปริมาณวัตถุดิบและกำลังแรงงาน โดยการเปลี่ยนแปลงปริมาณของการผลิตยางดิบนั้นมิได้เป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดข้อจำกัดด้านกำลังความสามารถในการผลิต ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการพบว่า ปริมาณการผลิตในแต่ละประเภทจะเปลี่ยนแปลงตามความต้องการของตลาดหรือผู้ซื้อหรือปริมาณการส่งออกเป็นสำคัญ โดยผู้ผลิตแต่ละรายสามารถปรับปริมาณการผลิตยางแปรรูปขึ้นต้นแต่ละประเภทได้ เนื่องจากเทคโนโลยีในการผลิตยางแปรรูปส่วนใหญ่ไม่มีความซับซ้อนหรือยุ่งยาก

4. โครงสร้างการตลาดในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

ระบบตลาดยางแปรรูปจำแนกเป็น 2 ส่วน คือ ตลาดในประเทศกับตลาดต่างประเทศ โดยประเทศไทยมีการส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศถึงร้อยละ 90 และมีการใช้ในประเทศประมาณร้อยละ 10 ของผลผลิตยางแปรรูปที่ผลิตได้ ซึ่งภาวะการค้าขายของประเทศไทยขึ้นอยู่กับภาวะการค้าขายในต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่

ตลาดในประเทศมีสัดส่วนค่อนข้างน้อย พบว่า ประเภทของยางแปรรูปที่สำคัญ คือ ยางแท่ง (STR) มีปริมาณการใช้มากที่สุด รองลงมาคือยางแผ่นรมควันและน้ำยางข้น

ตลาดต่างประเทศมีสัดส่วนสูงมาก พบว่า ประเทศไทยเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางแปรรูปขึ้นต้นอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ ญี่ปุ่น จีน สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป มาเลเซีย และเกาหลีใต้ ประเภทของยางแปรรูปส่งออกหลักที่สำคัญ คือ ยางแผ่นรมควันเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือยางแท่งและน้ำยางข้น แต่แนวโน้มในอนาคตพบว่าปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันมีอัตราการลดลง ส่วนปริมาณส่งออกของยางแท่งและน้ำยางข้นมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น

5. ข้อมูลทั่วไปในแบบสอบถาม

5.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถาม มีอายุระหว่าง 35 - 45 ปีและมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 33.39 โดยมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.79 และมีประสบการณ์ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบระหว่าง 5 - 10 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.43

5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ดำเนินกิจการในรูปแบบของบริษัทจำกัด คิดเป็นร้อยละ 60.71 รองลงมาเป็นสหกรณ์กองทุนสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 37.50 โดยมีแหล่งเงินทุนที่มีผู้ประกอบการใช้มากที่สุด ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ คิดเป็นร้อยละ 42.86 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนเริ่มต้นในการประกอบกิจการมากกว่า 10 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 46.43 สถานประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนแรงงานไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 และมีระยะเวลาที่ดำเนินกิจการจนถึงปัจจุบันมากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.79 สถานภาพส่วนใหญ่เป็นบริษัทของคนไทย คิดเป็นร้อยละ 53.37

5.3 ข้อมูลด้านการผลิต

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ผลิตผลิตภัณฑ์ยางแปรรูปจำนวนมากที่สุดในรูปของยางแผ่นรมควัน คิดเป็นร้อยละ 55.36 โดยวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมากที่สุด ได้แก่ น้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 62.50 และมีผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมากที่สุดเป็น เกษตรกรหรือชาวสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 60.71

6. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

จากการสอบถามผู้ประกอบการ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ผู้ประกอบการประสบอยู่โดยจำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านวัตถุดิบมีผู้ประกอบการประสบปัญหาในด้านนี้ คิดเป็นร้อยละ 98.21 ซึ่งเป็นปัญหาจากปริมาณยางดิบขาดแคลนเป็นบางช่วง คิดเป็นร้อยละ 89.09 ด้านการผลิตมีผู้ประกอบการประสบปัญหาในด้านนี้ คิดเป็นร้อยละ 91.02 ซึ่งเป็นปัญหาจากคุณภาพต่ำและความไม่สม่ำเสมอของน้ำยางสดหรือแผ่นยางดิบจากสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 76.47 และด้านการตลาดมีผู้ประกอบการประสบปัญหาในด้านนี้ คิดเป็นร้อยละ 96.43 ซึ่งเป็นปัญหาจากมีการแข่งขันด้านราคาระหว่างผู้ขายทั้งในและต่างประเทศมาก คิดเป็นร้อยละ 61.11

7. ความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบที่มีต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ การพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546 คือ กรอบแผนปฏิบัติการได้จำแนกออกเป็น 10 ด้าน ตามระยะเวลาการดำเนินงาน และด้านต่าง ๆ ของแผนปฏิบัติการ พบว่า แผนปฏิบัติการโดยรวมนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะปานกลาง ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง ด้านบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะสั้น ด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง และมีความเหมาะสมปานกลาง จำนวน 6 ด้าน คือ ด้านการตลาดภายในมาตรการระยะปานกลาง ด้านการผลิตภายในมาตรการระยะปานกลาง ด้านการตลาดภายในมาตรการระยะสั้น ด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น ด้านการผลิตภายในมาตรการระยะสั้น โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นที่มีต่อกรอบแผนปฏิบัติการโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.45 อยู่ในระดับมีความเหมาะสมปานกลาง และกรอบแผนปฏิบัติการเฉพาะด้านที่ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นในระดับความเหมาะสมสูงสุด คือ คือ ด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 แสดงว่ามีความเหมาะสมค่อนข้างมาก และที่ระดับความเหมาะสมต่ำสุด คือ คือ ด้านการผลิตภายในมาตรการระยะสั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 แสดงว่ามีความเหมาะสมปานกลาง

5.2 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546 พบว่า ผู้ประกอบการแปรรูปยางดิบมีความคิดเห็นต่อกรอบแผนปฏิบัติการในแต่ละด้านที่ระดับความเหมาะสมแตกต่างกัน คือ มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก จำนวน 4 ด้าน และมีความเหมาะสมปานกลาง จำนวน 6 ด้าน ซึ่งระดับความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการในแต่ละด้านที่แตกต่างกัน ผู้ศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างของการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการของผู้ประกอบการในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1) กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจรด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะสั้นและระยะปานกลาง มีกิจกรรมของกรอบแผนปฏิบัติการ คือ จัดตั้งคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยโดยประกอบด้วยบุคคลจากส่วนต่าง ๆ ทั้งผู้แทนจากเกษตรกรเอกชน ภาครัฐ นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ อธิบดีกรมวิชาการเกษตร ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยยาง เพื่อร่วมมือและประสานงานการดำเนินงานกิจการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับโครงสร้างอุตสาหกรรมยางและการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางของกระทรวงอุตสาหกรรม และจัดตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย โดยรวบรวมองค์การต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อดำเนินงานด้านการผลิตยาง ด้านการแปรรูปยาง ด้านอุตสาหกรรมยางผลิตภัณฑ์ยาง ด้านธุรกิจยางพารา และการร่วมทุน ตลอดจนการให้การสนับสนุนเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล มีการตั้งกองทุนพัฒนayangและผลิตภัณฑ์ยางเพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนและช่วยเหลือด้านการผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง การรักษาเสถียรภาพราคาขาย และการส่งออกยาง ทำให้ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อด้านนี้ของกรอบแผนปฏิบัติการในระดับความเหมาะสมค่อนข้างสูงเพื่อต้องการให้เกิดความเป็นเอกภาพของการกำหนดนโยบายและแผนการพัฒนayangของประเทศไทยตามสถานการณ์ที่เป็นจริง และมีการร่วมมือกันทุกฝ่ายอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกัน

2) กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจรด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง จากการวิจัยพบว่า ความเหมาะสมของด้านนี้ สอดคล้องในแนวเดียวกับ อัญชนา วรณโกเมศ (2541) พบว่า การฝึกอบรมบุคลากรให้มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักร สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีให้เหมาะสม มีความเหมาะสมมาก และเมื่อพิจารณาในกรอบแผนปฏิบัติการด้านนี้มีกิจกรรมแผนปฏิบัติการ คือ ศึกษาวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการในปัจจุบันและส่งเสริมบุคลากรของโรงงานให้มีความรู้ด้านเทคโนโลยีที่เหมาะสม และกิจกรรมอื่น ๆ ที่มุ่งถึงการศึกษาค้นคว้า วิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยี และระบบการจัดการอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อด้านนี้ของกรอบแผนปฏิบัติการในระดับความเหมาะสมค่อนข้างสูงเพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้ตามมาตรฐานสากล เพิ่มผลผลิตยางเพิ่มขึ้นจนกระทั่งเป็นศูนย์กลางการแปรรูปและส่งออกยาง
ทุกชนิดที่ตลาดโลกต้องการ

3) กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้
ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง จากการวิจัยพบว่า ความเหมาะสมของด้านนี้อยู่ในระดับความ
เหมาะสมค่อนข้างสูง เนื่องจาก กิจกรรมแผนปฏิบัติการในด้านนี้ส่งผลเกี่ยวเนื่องโดยตรงต่อผู้ผลิต
ยางและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมในด้านนี้ซึ่งเพิ่มมูลค่าของยางพาราสูงขึ้นมาก

4) กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรด้านการผลิตยางในมาตร
การระยะสั้นและระยะปานกลาง จากการวิจัยพบว่า มีความเหมาะสมปานกลางในขณะที่ผู้ประกอบการ
การประสบปัญหาและอุปสรรคการดำเนินงานทางด้านวัตถุดิบถึงร้อยละ 98.21 ซึ่งแสดงว่าผู้
ประกอบมีความคิดเห็นต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรด้านการ
ผลิตยางเพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาด้านวัตถุดิบได้ระดับปานกลาง ซึ่งในกิจกรรมของกรอบนั้นไม่
สามารถแก้ไขในส่วนของการขาดแคลนปริมาณของยางในช่วงฤดูฝน ควบคุมมาตรฐานของคุณ
ภาพน้ำยาง และปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานกรีดยางอย่างชัดเจน

5.3 ข้อเสนอแนะ

การกำหนดกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546 เพื่อให้การพัฒนายางพาราของประเทศมีทิศทางที่ชัดเจน
เป็นเอกภาพ มีความต่อเนื่องตลอดจนมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบบนพื้นฐานของความเป็นธรรม
และความเสมอภาค ซึ่งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมนี้จะเป็นปัญหาที่เกิดจากภาค
รัฐ เอกชน และปัญหาภายในของผู้ประกอบการเอง จากการศึกษาพบว่ากรอบแผนปฏิบัติการยุทธ
ศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรที่เกิดขึ้นนั้น ผลที่ได้รับสู่สถานประกอบการในระยะยาว
แต่สภาพการแข่งขันในตลาดโลกเปลี่ยนแปลงและรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นปัญหาและอุปสรรคที่มีผล
กระทบต่ออุตสาหกรรมยางที่ทางรัฐบาลและผู้ประกอบการควรให้ความสนใจและหาแนวทางแก้
ไขในเบื้องต้น เพื่อให้อุตสาหกรรมยางของประเทศไทยสามารถแข่งขันและเป็นผู้นำตลาดได้ ดังนี้

นโยบายที่จำเป็นต่อการพัฒนาศักยภาพการเติบโตของอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์

นโยบาย เพิ่มปริมาณการใช้ยางดิบในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศโดยเน้นผลิตภัณฑ์
ยางในประเทศ

กลยุทธ์ ส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางที่มีศักยภาพการแข่งขันเพื่อการส่งออกโดยเฉพาะผลิต
ภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง และการวิจัยและพัฒนา

มาตรการ เพื่อบรรณนโยบายข้างต้น ดังต่อไปนี้

1. กำจัดอุปสรรคในการประกอบการ และสร้างบรรยากาศการลงทุน โดย
 - 1.1 ปรับปรุงสาธารณูปโภค โดยเฉพาะปัญหาไฟฟ้าดับและไฟตกในจังหวัดที่มีอุตสาหกรรม ยางมากเนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่มีการใช้พลังงานสูงในกระบวนการผลิต
 - 1.2 ปรับปรุงระบบภาษี
 - ให้บริษัทที่ลงทุนวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์หักภาษีเงินได้ในอัตราพิเศษ
 - ปรับปรุงระบบและระยะเวลาการคืนเงินภาษีให้รวดเร็วยิ่งขึ้น
 - ลดภาษีนำเข้าวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมให้เหลือ 0-5%
 - 1.3 ปรับปรุงขั้นตอนและกฎเกณฑ์ของหน่วยงานราชการให้มีระยะเวลาสั้นลง เพื่อสอดคล้อง กับการดำเนินธุรกิจที่ต้องแข่งขันกับเวลา และแก้ไขให้เป็นไปในทางส่งเสริมให้ธุรกิจมี ความคล่องตัว แทนที่จะเป็นการควบคุมและมีขั้นตอนที่ไม่จำเป็น ทำให้เกิดคอร์รัปชันได้ ง่าย
 - 1.4 กำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อมให้ชัดเจน
 - รัฐควรจัดแบ่งพื้นที่เป็น โซนที่อยู่อาศัย และอุตสาหกรรมให้เด่นชัด
 - กำหนดมาตรฐานน้ำเสียให้ชัดเจน
2. เลือกผลิตภัณฑ์เป้าหมายที่จะส่งเสริม โดย
 - 2.1 เลือกผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง และใช้ยางแปรรูปขั้นต้นเป็นวัตถุดิบในสัดส่วนที่สูง
 - 2.2 พิจารณาจากช่องทางตลาดส่งออก เลือกส่งเสริมสินค้าที่เป็นที่ต้องการในตลาดต่างประเทศ โดยขอความร่วมมือจากทูตพาณิชย์ที่ประจำอยู่ในประเทศต่าง ๆ
3. ลงทุนทำการวิจัยและพัฒนาทุกด้าน โดยเฉพาะเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ โดย
 - 3.1 ปรับปรุงสถาบันวิจัยยาง โดยเปลี่ยนให้มีการบริหารงานแบบเอกชน หรือก่อตั้งสถาบันวิจัย ใหม่ประสานงานระหว่างภาคเอกชน ภาครัฐบาล กลุ่มนักวิชาการในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย เทคนิค เพื่อทำการวางแผนส่งเสริมอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางทั้งระบบระยะยาว จัดหาและจัดสรรเงินให้แก่การดำเนินการตามโครงการ
 - 3.2 ทำงานวิจัยด้านการปรับปรุงคุณสมบัติของยางธรรมชาติ เพื่อการนำไปใช้ในอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์โดยตรง
 - 3.3 วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ผู้ผลิตไทยมีศักยภาพในการผลิตเพื่อขายในตลาดต่างประเทศ
 - 3.4 ให้การอบรม ฝึกฝนด้านอุตสาหกรรมยาง และจัดหาเครื่องมือสำหรับการทดลอง ทดสอบ คุณภาพของผลิตภัณฑ์
 - 3.5 เป็นศูนย์ข้อมูลและแลกเปลี่ยนความรู้เรื่องยางในทุก ๆ ด้าน เผยแพร่ข่าวสารความเคลื่อนไหวของตลาดผลิตภัณฑ์ยางทั่วโลก
 - 3.6 สำรวจช่องทางตลาดใหม่ ๆ และแลกเปลี่ยนแปลงความต้องการสินค้าใหม่ ๆ

4. พัฒนาบุคลากร

4.1 ช้างนักวิชาการด้านยางจากต่างประเทศมาทำวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ

4.2 ให้มหาวิทยาลัยขยายการสอนและการทำการวิจัยด้านเคมียางให้มากขึ้น ขณะนี้

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยมหิดลน่าจะมีศักยภาพมากที่สุด

4.3 ขยายการเปิดสอนเคมียางลงไปในระดับช่างเทคนิค โดยอาศัยผู้ชำนาญในบริษัทเอกชนเป็นผู้สอนบางส่วน

4.4 สนับสนุนการจัดฝึกอบรมในภาคเอกชนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาในกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546 ต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและอุตสาหกรรมไม้ยางพาราซึ่งเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำเป็นอุตสาหกรรมที่เพิ่มมูลค่าให้สูงสุดสุด ทำให้ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มสูงขึ้นมาก และเพื่อให้ผลการศึกษาครอบคลุมมากยิ่งขึ้น อันอาจจะนำมาซึ่งการปรับปรุงจัดทำกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงอุตสาหกรรม. “ทำเนียบรายชื่อโรงงานอุตสาหกรรม.” [online]. Available :

<http://www.industry.go.th>. 2001.

คณะกรรมการนโยบายทางธรรมชาติ. 2542. กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพารา
ครบวงจร (2542 - 2546). กรุงเทพฯ

คณะกรรมการนโยบายทางธรรมชาติ. 2542. ยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร
(2542 - 2546). กรุงเทพฯ

คมกฤษ สุวัตถ์. 2538. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า : ศึกษากรณีข้าว
และยางพารา.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยวัชร พรรณสมัย. 2543. “การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กใน
จังหวัดพังงา.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร , มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

ณัฐจาริกา สรภาคย์. 2541. “เสถียรภาพและความสามารถในการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมบาง
ชนิดของไทย.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่าง
ประเทศ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐวดี ชีวะภักดิ์. 2531. “การวิเคราะห์ปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมยางพารา และการโยกย้าย
แรงงานในสวนยางพารา : กรณีศึกษาจังหวัดตรัง.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
เศรษฐศาสตร์ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา. 2538. “ยางพารา : เร่งพัฒนาให้เหนือคู่แข่ง.” ปราสาทสังข์. 13(7) : 19-25

นันทวรรณ ช่างคิด. 2533. “การศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนายางธรรมชาติในประเทศไทย.” วิทยา
นิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นวรรรัตน์ หนูสังข์. 2539. “ความคิดเห็นของเกษตรกรชาวสวนยางต่อการดำเนินงานของตลาดกลาง
ยางพารา อำเภอบางใหญ่ จังหวัดสงขลา.” วิทยานิพนธ์เกษตรศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
เสริมการเกษตร , มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บุญธรรม นิธิอุทัย. 2541. “กระบวนการแปรรูปยาง.” วารสารยางและพอลิเมอร์. 2(1) : 1-19

ประคอง วรรณสูตร. 2541. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (ฉบับปรับปรุงแก้ไข).

กรุงเทพฯ

พรพิมล คงขุนเทียน. 2538. “ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงกฎหมายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
ต่อการค้ายางของประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ , จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม (ต่อ)

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7.

กรุงเทพฯ

มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2537. โครงสร้างเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรายสาขา ปี

2536. กรุงเทพฯ

วิชา นนุรอต. 2540. “ผลตอบแทนทางสังคมของการลงทุนโดยภาครัฐ : กรณีศึกษาการ
สงเคราะห์การปลูกแทนของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง.” วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วราเทพ วาสาทุทธิกุล. 2541. “บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเท็กซ์คอร์ปอเรชั่น(ประเทศไทย) จำกัด
(มหาชน) ผู้ผลิตน้ำยางข้นรายใหญ่.” วารสารยางพาราไทย. ฉบับที่ เมษายน-มิถุนายน : 10-15

วลี พร้อมปัญญา. 2535. “การวิเคราะห์เสถียรภาพการส่งออกยางพาราของไทย.” วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริพร เมฆฉาย. 2537. “การวิเคราะห์ระบบอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันวิจัยยาง. 2542. ข้อมูลทางวิชาการยางพารา. กรุงเทพฯ

สถาบันวิจัยและสถิติแห่งชาติ. “หัวข้อวิทยานิพนธ์.” [online]. Available :

<http://www.riclib.nrct.go.th>. 1999.

สุดารัตน์ แซ่ฮ้อย. 2542. “การวิเคราะห์อายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนยางพาราในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

สุรศักดิ์ จิตอำนาจ. 2543. “การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการลงทุนทำสวนยางขนาดเล็กใน
จังหวัดพังงา.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. 2541. “โครงสร้างปัจจัยการผลิตเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการ
แข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา.” ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐ
ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัญญา วรรณโกเมศ. 2542. “การศึกษาความเหมาะสมของการกำหนดแผนปฏิบัติการปรับโครงสร้าง
อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกของกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2541 - 2545.”

สารนิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบัน

เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

อภิชาติ สมบุญตนนท์. 2543. “ทิศทางขงพาราไทย...หลังไว้ INRO.” รายงานเศรษฐกิจรายเดือน.

40(3) : 32-48

Best, J.W. 1981. **Research in Education.** New Jersey : Prentice-Hall.

Yamane, T. 1967. **Statistics : An Introduction Analysis.** New York : Harper and Row.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก.

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ในการตรวจสอบแบบสอบถาม ของการศึกษาความเหมาะสมของ
กรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ
ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542-2546

1). นายจิรากร โกศัยเสวี

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการเศรษฐกิจยาง นักวิชาการเกษตร 8

สถานที่ติดต่อ

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2). นางวราภรณ์ ขจรไชยกูล

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการส่วนอุตสาหกรรมยาง นักวิทยาศาสตร์ 8

สถานที่ติดต่อ

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

3). นางสุภาพร บัวแก้ว

ตำแหน่ง นักเศรษฐกร 7ว

สถานที่ติดต่อ

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

ที่ ทม 1504/ 3070

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

16 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณจิรากร โกศัยเสวี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการ
จัดการอุตสาหกรรม จะทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ
การยุทธศาสตร์การพัฒนายาพารา กรบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ ของกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์พ.ศ. 2542 – 2546 ”

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบ
มาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใดซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วย
ให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199, 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
แม้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3070

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

16 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณวราภรณ์ ขจรไชยกูล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการ
จัดการอุตสาหกรรม จะทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ
การยุทธศาสตร์การพัฒนายาพารา ครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ ของกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์พ.ศ. 2542 – 2546 ”

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดียิ่ง จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบ
มาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใดซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วย
ให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199, 737-3000 ต่อ 3692

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
โทรสาร 3269040
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3070

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณสุภาพร บัวแก้ว

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการ
จัดการอุดมศึกษา จะทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการ
การยุทธศาสตร์การพัฒนายาพารา กรบวงจรต่ออุดมศึกษาแปรูปยงคิบ ของกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์พ.ศ. 2542 – 2546 ”

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบ
มาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใดซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วย
ให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะ ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199, 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร 3269040

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การ
พัฒนาองคกรบวงจรรองกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. 2542 - 2546

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

ชื่อโครงการ : การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพารา
ครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
พ.ศ. 2542 - 2546

ผู้ทำการศึกษา : นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ

เป็นการทำวิจัยประกอบการจัดทำสาระนิพนธ์ เพื่อความสมบูรณ์ตามหลักสูตร
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้เป็นการสอบถามข้อมูลจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยาง
ดิบในเขตภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประกอบการพิจารณา
การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพารา
ครบวงจรต่ออุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
พ.ศ. 2542 - 2546

โปรดตอบแบบสอบถามอย่างครบถ้วนตามข้อเท็จจริงในกิจการของท่านและขอ
ความกรุณาท่าน ส่งแบบสอบถามกลับคืนมายังผู้ทำการศึกษาทางไปรษณีย์ภายในวันที่ 17 สิงหาคม
พ.ศ. 2544 โดยผู้ศึกษาใคร่ขอยืนยันว่าข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะเก็บเป็นความลับ และจะนำไปใช้
ประโยชน์ในทางวิชาการที่อาจนำมาซึ่งข้อเสนอแนะในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการของรัฐ
เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบให้เหมาะสมและมีประ
สิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกที่ตรงกับความเป็นจริงและโปรดตอบคำถามในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม

1. อายุ
 ต่ำกว่า 35 ปี 35 - 45 ปี 45 ปีขึ้นไป
2. ระดับการศึกษา
 ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
3. ประสบการณ์การทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ
 ต่ำกว่า 5 ปี 5 - 10 ปี 10 ปีขึ้นไป
4. ตำแหน่ง

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

1. รูปแบบการดำเนินธุรกิจ
 เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัด
 สหกรณ์กองทุนสวนยาง อื่น ๆ (โปรดระบุ)
2. แหล่งเงินทุนที่กิจการของท่านใช้อยู่ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับจากแหล่งเงินทุนที่ใช้มากที่สุดไปยังน้อยที่สุด 1=แหล่งที่ใช้มากที่สุด 2,3,4,...=แหล่งเงินทุนที่มีความสำคัญรองลงมาตามลำดับ)
 เงินทุนส่วนตัว ธนาคารพาณิชย์
 บริษัทเงินทุนในประเทศ บริษัทเงินทุนต่างประเทศ
 กลุ่มสหกรณ์ อื่น ๆ (โปรดระบุ)
3. สถานประกอบการของท่านมีเงินลงทุนเริ่มต้นในการประกอบกิจการเท่าใด
 ไม่เกิน 10 ล้านบาท
 มากกว่า 10 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท
 มากกว่า 100 ล้านบาท
4. จำนวนแรงงานทั้งหมดในโรงงาน
 ไม่เกิน 50 คน มากกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน
 มากกว่า 200 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการจนถึงปัจจุบัน
 ต่ำกว่า 5 ปี 5-10 ปี 10 ปีขึ้นไป
6. สถานภาพของกิจการ
 บริษัทของคนไทย บริษัทที่เป็นเครือของคนต่างชาติ
 บริษัทร่วมทุน (Joint Venture)
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านการผลิต

1. ดำเนินธุรกิจแปรรูปยางดิบ ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ, ถ้าผลิตมากกว่า 1 ประเภท โปรดระบุลำดับผลิตมากที่สุด ไปยังลำดับผลิตน้อยที่สุด 1 = ยางดิบแปรรูปที่ผลิตมากที่สุด 2,3, ... = ยางดิบแปรรูปที่ผลิตลำดับรองลงมา)
 ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
 ยางแผ่นผึ่งแห้ง ยางเครพ
 น้ำยางข้น ยางสกิม
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
2. วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ, ถ้าใช้ในการผลิตมากกว่า 1 ประเภท โปรดระบุลำดับวัตถุดิบที่ใช้ผลิตมากที่สุด ไปยังลำดับที่ใช้ผลิตน้อยที่สุด 1 = วัตถุดิบใช้ในผลิตมากที่สุด 2,3, ... = วัตถุดิบใช้ในการผลิตลำดับรองลงมา)
 ยางแผ่นดิบ ยางแผ่นรมควัน
 น้ำยางสด เศษยางและขี้ยาง
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
3. ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ, ถ้าผู้จัดจำหน่ายมากกว่า 1 ประเภท โปรดระบุลำดับผู้จัดจำหน่ายมากที่สุด ไปยังลำดับผู้จัดจำหน่ายน้อยที่สุด 1 = ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมากที่สุด 2,3, ... = ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ลำดับรองลงมา)
 เกษตรกรหรือชาวสวนยาง กลุ่มสหกรณ์
 พ่อค้าเร่ พ่อค้าหมู่บ้าน
 พ่อค้าในเมือง
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 4 ข้อมูลปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกที่เป็นปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ ตัวเลือกใดไม่เป็นปัญหาและอุปสรรคที่เกิดในการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบของท่าน โปรดเว้นว่างไว้ ถ้ามีความคิดเห็นเพิ่มเติมโปรดตอบคำถามในช่องว่างที่กำหนดให้

ท่านคิดว่าสถานประกอบการของท่านประสบกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบด้านต่างๆ จากตัวเลือกที่กำหนดให้

1. ปัญหาทางด้านวัตถุดิบ

- () ปริมาณขาดแคลนเป็นบางช่วง โปรดระบุเวลา
- () คุณภาพของยางไม่สม่ำเสมอและมีสิ่งสกปรกเจือปน
- () มีความหลากหลายของคุณภาพน้ำยางสดที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตน้ำยางขึ้นในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ
- () มีความลำบากในการเก็บรวบรวมยางพาราไปสู่โรงงานแปรรูปทำให้มีต้นทุนในการรวบรวมค่อนข้างสูง
- () การขาดแคลนแรงงานกรีดยาง

2. ปัญหาทางการผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ

- () คุณภาพต่ำและความไม่สม่ำเสมอของน้ำยางสดหรือแผ่นยางดิบจากสวนยาง ทำให้การปรับให้ยางแปรรูปมีคุณภาพยอมทำได้ยาก และเสียต้นทุนเพิ่มขึ้นซึ่งมีผลต่อการแข่งขันด้านคุณภาพและราคากับประเทศคู่แข่งในที่สุด
- () อัตราค่าจ้างแรงงานมีแนวโน้มสูงขึ้น
- () การขาดแคลนปัจจัยการผลิตอื่นๆ อาทิเช่น สารเคมีในการผสม ไม้ฟืนและไม้รวกพาดยาง
- () การขาดแคลนเงินทุนในการปรับปรุงหรือขยายกิจการ
- () ต้องนำเข้าเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิตมาจากต่างประเทศ
- () ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิต
- () ขาดหน่วยงานหรือการดำเนินการเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่
- () ขาดการกระจายปริมาณการผลิตยางแปรรูปขึ้นคั้นให้ตรงตามแนวโน้มของความต้องการในตลาดโลก
- () ไม่มีการนำระบบการจัดการมาตรฐานเพื่อพัฒนาเป็น โรงงานระดับสากล อาทิเช่น ISO 9000, ISO 14000

ตอนที่ 5 ข้อมูลความต้องการของกิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542-2546) จากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง

คำชี้แจง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ขออธิบายถึงแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์พัฒนายางพาราครบวงจรจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง โดยในแบบสอบถามนี้จะกำหนดแนวทางของกิจกรรมแผนปฏิบัติการใน 10 หัวข้อ ได้แก่

1. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการผลิตยางในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)
2. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)
3. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)
4. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการตลาดยางในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)
5. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)
6. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการผลิตยางในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546)
7. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546)
8. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546)
9. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการตลาดยางในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546)
10. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542-2546)

วิธีตอบแบบสำรวจ โปรดพิจารณาและเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกซึ่งตรงกับความคิดเห็นของท่านในข้อความแต่ละข้อที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดกับกิจกรรมแผนปฏิบัติการของหน่วยงานราชการ

ท่านคิดว่าหากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการของท่าน ดำเนินนโยบายตามกิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนาทางพาราครบวงจรที่กำหนดในแบบสอบถามแล้ว กิจกรรมแผนปฏิบัติการดังกล่าวจะสามารถแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจการของท่านรวมถึงช่วยพัฒนาศักยภาพในการดำเนินงานของท่านได้หรือไม่

1. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนาทางพาราด้านการผลิตยางในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542-2543)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
1	ใช้วัสดุปลูกที่ได้มาตรฐานจากแปลงเอกชนที่ราชการรับและเลือกให้เทคโนโลยีการปลูกยาง						☐
2	ให้เกษตรกรปลูกยางตามเขตปลูกยางที่เหมาะสมและปฏิบัติตามคำแนะนำการปลูกยาง						☐
3	ส่งเสริมให้เกษตรกรชาวสวนยางผสมปุ๋ยใช้เอง โดยภาครัฐจัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อบริการให้สมาชิก และฝึกอบรมการผสมปุ๋ยใช้เองให้กับสถาบันเกษตรกร						☐
4	จัดหาพันธุ์ยาง วัสดุปลูก ปุ๋ย สารเคมี วัสดุอุปกรณ์ และแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้กับเกษตรกรชาวสวนยาง และสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล						☐
5	ฝึกอบรมเพื่อเพิ่มจำนวนแรงงานกรีดยางใหม่และเพิ่มทักษะให้แรงงานกรีดยางเดิม						☐
6	ให้เกษตรกรผลิตวัตถุดิบยางชนิดต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของโรงงานผลิตในปัจจุบัน						☐
7	สนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรเป็นนิติบุคคลเป็นศูนย์กลางการรวบรวมยางดิบคุณภาพดี และน้ำยางสด ตลอดจนเป็นศูนย์กลางการผลิตยางเครพของสมาชิก						☐
8	ตั้งโรงงานผลิตยางแท่งโดยดำเนินการในรูปสหกรณ์ มีกำลังผลิต 10,000-15,000 ตัน/ปี จำนวน 4 โรงงาน (รวม 40,000-60,000 ตัน)						☐
9	ตั้งโรงงานผลิตน้ำยางข้นและสถานีเก็บน้ำยางข้น โดยจัดการบริหารการผลิตในรูปสหกรณ์ มีกำลังผลิต 12,000 ตัน/ปี จำนวน 5 โรงงาน (รวม 60,000 ตัน)						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารราชการสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
10	จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรนำไปเป็นเงินทุนหมุนเวียนรับซื้อน้ำยางและยางแผ่นดิบ						☐
11	จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างโรงเรือนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตยาง						☐
12	จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้สถาบันเกษตรกรสร้างจุกรวบรวมน้ำยางสด						☐

2. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะสั้น
(พ.ศ. 2542- 2543)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
1	สภาอุตสาหกรรมและสมาคมยางพาราไทยจัดเตรียมรายการสารเคมีที่เกี่ยวข้องพร้อมอัตราภาษีในปัจจุบัน และอัตราภาษีที่ควรเป็น						☐
2	พิจารณาปรับลดอัตราภาษีของสารเคมีและวัสดุอื่นๆ ที่เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางดิบชนิดพิเศษ ผลิตภัณฑ์ยาง						☐
3	พิจารณาปรับลดอัตราภาษีวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ						☐
4	มีการสำรวจ การวิเคราะห์ และการบริการข้อมูลด้านอุตสาหกรรมยาง						☐
5	เพิ่มจำนวนบุคลากรและงบประมาณในการวิจัยและพัฒนา (R&D) เป็นการเร่งด่วน						☐
6	นำเข้าเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางจากต่างประเทศ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตของภาคเอกชน						☐
7	ปรับเงื่อนไขและจูงใจการลงทุนในประเทศ						☐
8	สนับสนุนส่งเสริมแรงจูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอย่างจริงจัง						☐
9	กำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไขการลงทุนเพื่อให้นักลงทุนจากต่างประเทศมาลงทุนด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ						☐
10	ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางให้แก่ผู้ประกอบการที่ผลิตอยู่เดิม และผู้ประกอบการรายใหม่ที่สนใจ						☐

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
11	ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือให้โรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000						☐
12	เพิ่มห้องทดสอบเพื่อรองรับการทดสอบมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยาง						☐

3. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา ในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542- 2543)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
1	ให้การบริการการขออนุญาตตั้งโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา ตลอดจนการส่งออกไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา						☐
2	การขออนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ศูนย์บริการเพื่อการลงทุนกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็น one stop service						☐
3	พิจารณาปรับลดอัตราภาษีนำเข้าสารเคมี/อุปกรณ์ที่ใช้ในการแปรรูปไม้ยางและผลิตภัณฑ์จากไม้ยาง						☐
4	ปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมไม้ยางพารา						☐

4. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการตลาดภายในมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542- 2543)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับนักศึกษา
1	กำหนดกฎเกณฑ์ กลไกและวิธีการบริหาร โครงการแทรกแซงตลาดยางพาราเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง						☐
2	สนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างไทยกับประเทศ ผู้ผลิตยางอื่น ในการรักษาเสถียรภาพ ราคาขาย						☐
3	จัดคณะผู้แทนการค้า (Mission) ภาครัฐร่วมกับภาคเอกชน ไปเยือนตลาดส่งออกหลัก เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้						☐
4	จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนของไทย และประเทศซึ่งเป็นตลาดส่งออกหลัก เพื่อพิจารณาสนับสนุน และแก้ไขปัญหาทางการค้า						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์อื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
5	ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพยางของไทยแก่ผู้ใช้อย่างในตลาดส่งออกหลักและตลาดใหม่						☐
6	เจรจាកู้กับเงินเป็นกรณีพิเศษโดยเฉพาะปัญหาด้านสถาบันการเงินและนโยบายการนำเข้ายางของจีน						☐
7	ประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพยางของไทยแก่ผู้ใช้อย่างในต่างประเทศโดยเฉพาะยางแท่งว่ามีมาตรฐานเดียวกับยางแท่งของมาเลเซียและอินโดนีเซีย						☐
8	จัดสัมมนาทางพารากรบวงจรรานาชาติระหว่างผู้ผลิต ผู้ส่งออก ผู้ใช้และผู้ค้ายางทั้งในและต่างประเทศ ทุก ๆ 2 ปีในประเทศไทย						☐
9	ให้การศึกษาเพิ่มพูนความรู้ด้านการผลิตและคุณภาพยางแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในต่างประเทศ (เน้นเรื่องยางแท่งและน้ำยางข้น) เพื่อขยายการส่งออกในสหรัฐอเมริกา ยุโรป ตะวันออก						☐
10	จัดนิทรรศการ และจัดทำโรดโชว์ศักยภาพการผลิตและคุณภาพยางแท่ง ยางแผ่นรมควัน และน้ำยางข้น รวมทั้งผลิตภัณฑ์ยางของไทย ในกลุ่มลาตินอเมริกา อเมริกาใต้ และยุโรปตะวันออก						☐
11	จัดทำแผนและดำเนินการเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้ายางของไทย เผยแพร่ในต่างประเทศ						☐
12	รณรงค์ให้ประเทศผู้ใช้ทราบถึงข้อดีของยางธรรมชาติในด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพลังงานของโลก						☐
13	ศึกษาวิจัยในด้านการบรรจุหีบห่อ ที่ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคและสนับสนุนให้ผู้ส่งออกใช้มาตรฐานบรรจุหีบห่อเดียวกัน						☐
14	ตั้งศูนย์บริการส่งออกแบบเบ็ดเสร็จด้วยระบบคอมพิวเตอร์ On-line ในจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางการส่งออกยางหลักของประเทศ 5 แห่ง คือ กรุงเทพฯ สงขลา ภูเก็ต ชลบุรี และยะลา						☐
15	เจรจาด່อรองเพื่อลดเงินค่าใช้จ่ายภาระหน้าทำในการส่งออกยางต่างประเทศ						☐
16	ส่งเสริมให้ระบบอนุญาตดูแลการยางพาราของไทยมีบทบาทในการเจรจาและยุติข้อพิพาทในการค้ายาง						☐
17	จัดประชุมสัมมนาให้ความรู้เกี่ยวกับระบบอนุญาตดูแลการยางพาราของไทย						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ไปยังเว็บไซต์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
18	จัดทำแผนและดำเนินการประชาสัมพันธ์ระบบอนุญาตตุลาการ ยงพาราของไทย						☐
19	ตั้งศูนย์สนเทศการตลาดและราคาของที่ตลาดกลางยงพาราหาค ใหญ่ เชื่อมโยงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง						☐

5. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายงพาราด้านการบริหารงานภาคภายในมาตรการระยะ
สั้น (พ.ศ. 2542- 2543)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	จัดตั้งคณะกรรมการยงแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการ ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนเกษตรกร และ ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมยง						☐
2	จัดตั้งองค์การยงแห่งประเทศไทย โดยการรวมขององค์การสวน ยงและสำนักงานกองทุนสงเคราะห์ทำสวนยง เพื่อดำเนินงาน ด้านต่าง ๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมยงพาราครบทุกด้าน						☐

6. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายงพาราด้านการผลิตยงในมาตรการระยะปานกลาง
(พ.ศ. 2542- 2546)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	ให้เกษตรกรเลือกใช้ระบบกรีดยงที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลตอบ แทนสูงสุด						☐
2	พัฒนาเกษตรกรชาวสวนยงให้เป็นสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่ เป็นนิติบุคคลในรูปสหกรณ์กองทุนสวนยง และสหกรณ์ที่จัดตั้ง อยู่เดิมต้องพัฒนาให้เป็นสมาชิกของชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนยง แห่งประเทศไทยในอนาคต						☐
3	จัดการฝึกอบรมผู้บริหารและกรรมการของสหกรณ์กองทุนสวน ยงให้เข้าใจในระบบสหกรณ์และการติดตามผลการดำเนินงาน ของสหกรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ						☐
4	พัฒนาให้สหกรณ์กองทุนสวนยงสามารถดำเนินธุรกิจด้วยตนเอง และรัฐมีการสนับสนุน โดยการจัดหาและพัฒนาบุคลากรรวมทั้ง ระบบการจัดการบริหารการสหกรณ์						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารราชการสงวนลิขสิทธิ์ การนำเอกสารไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตให้ถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
5	พัฒนาศักยภาพของสมาชิกของสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล ด้วยการไปศึกษาดูงานต่างประเทศโดยรัฐสนับสนุนค้ำบประมาณ						☐
6	รัฐต้องเลิกสนับสนุนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลที่ไม่สามารถดำเนินธุรกิจได้ด้วยตนเองเมื่อสิ้นปี 2546						☐
7	สนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชคลุมดิน โดยภาครัฐจัดหาเมล็ดพืชคลุม						☐
8	ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชเศรษฐกิจร่วมกับยาง และเลี้ยงสัตว์ในสวนยางเพื่อเสริมรายได้ให้แก่เกษตรกร						☐
9	กำหนดเขตปลูกยางที่เหมาะสมกับการทำสวนยาง พันธุ์ยาง และการกำหนดเขตปลูกพืชอื่นแทนยาง						☐
10	การจดทะเบียนเกษตรกรผู้ปลูกยางตามเขตยางที่กำหนด						☐
11	ภาครัฐปรับแผนการสนับสนุนและส่งเสริมการขยายพื้นที่ปลูกยางโดยควบคุมพื้นที่ปลูกยางของประเทศให้เท่ากับพื้นที่ปลูกยางที่มีอยู่ในปัจจุบัน						☐
12	มีการขยายพื้นที่ปลูกยางในแหล่งปลูกยางใหม่เท่ากับขนาดพื้นที่ปลูกยางในแหล่งปลูกยางเดิมที่ปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นแทนการปลูกยางประมาณปีละ 90,000 ไร่						☐
13	ไม่ควรขยายพืชที่ปลูกยางในภาคเหนือ						☐
14	ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกปาล์มน้ำมันแทนยางในพื้นที่ปลูกยางที่ให้ผลผลิตต่ำในพื้นที่ 300,000 ไร่						☐
15	เร่งศึกษาค้นคว้า วิจัย และพัฒนาพันธุ์ยาง การใช้ปุ๋ยเคมี/อินทรีย์ การเขตกรรมยาง การกรีดยาง/ใช้สารเคมีเร่งน้ำยาง รวมทั้งโรค/ศัตรูยาง และปรับเป็นเทคโนโลยีที่เกษตรกรสามารถเลือกใช้ปฏิบัติได้						☐
16	จัดทำโครงการนำร่อง "การปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานคุณภาพ ISO 14000 ในสวนยางของเกษตรกร ขนาดพื้นที่ 50,000 –100,000 ไร่						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราต้านอุตสาหกรรมยางในมาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542- 2546)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	ศึกษาวิจัย พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตยางคิบชนิดที่เอกชนผลิตในปัจจุบัน						☐
2	สนับสนุน ส่งเสริม และสร้างแรงจูงใจให้เอกชนและพัฒนาทุนจากต่างประเทศ ตั้งโรงงานผลิตยางคิบชนิดพิเศษ						☐
3	สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบและรับรองคุณภาพมาตรฐานยางแท่งภายใต้การควบคุมและกำกับของสถาบันวิจัยยาง						☐
4	ถ่ายทอดเทคโนโลยี และปรับแผนการแปรรูปชนิดต่าง ๆ ให้เอกชนเพื่อรักษาสัดส่วนการผลิต การส่งออกของประเทศ จนถึงปี 2546 ให้มีการผลิตยางแผ่นรมควัน :ยางแท่ง :น้ำยางข้น และยางชนิดอื่น ในสัดส่วน 45:35:15:5						☐
5	ศึกษาและวิเคราะห์สัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติ ในผลิตภัณฑ์ยางชนิดต่าง ๆ และข้อกำหนดมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ยางชนิดนั้น ๆ						☐
6	วิจัยการปรับปรุงสูตรให้ใช้ยางธรรมชาติให้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับสัดส่วนการผลิตยางของประเทศ						☐
7	กำหนดให้หน่วยงานของรัฐใช้ผลิตภัณฑ์ยางจากยางธรรมชาติที่ผลิตได้ในประเทศ						☐
8	เร่งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและส่งออกยางรถยนต์รายใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยรัฐต้องสนับสนุนเรื่องเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ						☐
9	ฝึกอบรมบุคลากรของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางให้ทราบถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมตลอดจนการบริหาร / การจัดการโรงงาน						☐
10	จัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ						☐
11	สำรวจปัญหาการผลิต/คุณภาพของผลิตภัณฑ์แยกตามประเภท และที่มีแนวโน้มการส่งออกสูงแล้ว ศึกษา วิจัยและพัฒนาการผลิตและปรับปรุงคุณภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนให้การบริการทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ที่รวดเร็วและเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษานี้เท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
12	ให้ความร่วมมือ/ช่วยเหลือให้โรงงานแปรรูปยางดิบของเอกชน ได้รับมาตรฐานคุณภาพ ISO 9000 และ/หรือ ISO 14000 อย่างน้อย ร้อยละ 30 ของโรงงานทั้งหมด						☐

8. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราใน
มาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542- 2546)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	ศึกษา ค้นคว้า วิจัย การปรับปรุงพันธุ์ยางและการพัฒนาคุณภาพ ไม้ยาง เพื่อผลิตทั้งน้ำยางและเนื้อ ไม้ และการผลิต เนื้อ ไม้เพียง อย่างเดียว						☐
2	กำหนดมาตรการให้หน่วยงานของรัฐและเอกชน ใช้วัสดุ ครุภัณฑ์ ที่ผลิตจากไม้ยางพารา เป็นครุภัณฑ์สำนักงานและอุปกรณ์อื่นๆ ที่ เกี่ยวกับ ไม้						☐
3	สนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดต้นทุนการผลิต						☐
4	ประสานงานและปรับวิธีการดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผน ปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม ไม้ยางพาราของกระทรวงอุตสาหกรรม						☐

9. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการตลาดในมาตรการระยะปานกลาง
(พ.ศ. 2542- 2546)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	ตั้งตลาดกลางยางพาราระดับภูมิภาคด้วยระบบเครือข่าย (net work)						☐
2	ตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยาง ไทย เพื่อซื้อขายยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ล่วงหน้าและเน้นการส่งมอบจริง						☐
3	พัฒนาระบบการซื้อขายยางตลาดแลกเปลี่ยนยาง ไทย ให้สอดคล้องกับระบบตลาดประธานของประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ						☐
4	สร้างคลังสินค้าเพื่อบริการเก็บยางของรัฐบาลและของเอกชนเพิ่ม มีความจุรวม 134,800 ตัน						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารทสวจนไวสำหรับกรใช้งานเพอการศึกษาเท่านั้น เอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
5	สนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรตั้งและบริหาร Installation Tank เก็บน้ำข้างขึ้นที่จังหวัดระยอง กระบี่ และสุราษฎร์ธานี						☐
6	ผลักดันให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC) ร่วมดำเนินการแทรกแซงตลาดยาง เพื่อเก็บสต็อกยาง ตามสัดส่วนปริมาณการผลิตหรือส่งออกของแต่ละประเทศ						☐

10. กิจกรรมแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราด้านการบริหารงานภาคยางในมาตรการ ระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542- 2546)

ข้อ	กิจกรรมแผนปฏิบัติการ	มาก	ก่อน ข้างมาก	ปาน กลาง	ก่อน ข้างน้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ศึกษา
1	ให้สำนักงานคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยร่วมมือสนับสนุน และประสานงานการดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการ ปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมยาง และการจัดตั้งสถาบันวิจัยและ พัฒนาผลิตภัณฑ์ยางของกระทรวงอุตสาหกรรม						☐
2	ให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เร่งการดำเนินการจัดตั้ง และผลักดันการออกพระราชบัญญัติตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ ยางให้มีผลบังคับใช้ เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนและช่วย เหลือด้านการผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง การรักษาเสถียรภาพราคา ยาง การตลาด และการส่งออก						☐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 2845

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

27 มิถุนายน 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน กรรมการผู้จัดการ

ด้วย นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์
 อุดมศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุดมศึกษา กำลังทำ
 การวิจัยเพื่อเรียบเรียงสารนิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการพุทธศาสตร์
 การพัฒนาทางพาราครบวงจรต่ออุดมศึกษาแปรรูปร่างคิของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ” ในการ
 ทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยใช้แบบสอบถามในสถานประกอบการ
 ของท่าน คณะครุศาสตร์อุดมศึกษาจึงขอความอนุเคราะห์ท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษา ทำการ
 เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานประกอบการของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
 โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199, 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 2845

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๔

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการฝ่ายทั่วไป

ด้วย นางสาวศิวาภรณ์ ศฤงคารกุลกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์
 อุดมศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุดมศึกษา กำลังทำ
 การวิจัยเพื่อเรียบเรียงสารนิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาความเหมาะสมของกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์
 การพัฒนาทางพาราครบวงจรต่ออุดมศึกษาแปรรูปยางดินของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ” ในการ
 ทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามในสถานประกอบการ
 ของท่าน คณะครุศาสตร์อุดมศึกษาจึงขอความอนุเคราะห์ท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา ทำการ
 เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานประกอบการของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
 โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199, 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก.

ตำราหนังสือความเห็นต่อกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบ

วงจร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด่วนที่สุด
ที่ นร 0205/ 14110

14223
..... 2542
..... 11.30.00
30000
15000
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กท 10300

๑ ธันวาคม 2542

ห้อง รมว.กษ. วันที่ 23/12/2542 วันที่ ..

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ด่วนที่สุด ที่ กษ 0917/24914 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2542

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค 0302/27272 ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2542
 2. สำเนาหนังสือกระทรวงพาณิชย์ ด่วนที่สุด ที่ พณ 0305/4892 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2542
 3. สำเนาหนังสือกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ที่ วว 5201/18731 ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2542
 4. สำเนาหนังสือกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ อก 0210/3617 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2542
 5. สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่ นร 1003/4706 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2542
 6. สำเนาหนังสือสำนักงานประมง ด่วนมาก ที่ นร 0412/01641 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2542

ตามที่ได้อำนาจให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาเห็นชอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (พ.ศ. 2542 - 2546) ประกอบด้วยมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542 - 2543) 14 มาตรการ 50 กิจกรรม มาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542 - 2546) 20 มาตรการ 40 กิจกรรม ตามมติคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการคลัง กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานประมง ได้เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีด้วย ความละเอียดครบถ้วนตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยนี้ เอกสารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสาร/คณะรัฐมนตรีนำไปใช้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2542 ลงมติเห็นชอบในหลักการ
 กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - 2546) ตามที่
 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ และให้ดำเนินการต่อไปได้ โดยให้กระทรวงเกษตร ฯ รับความเห็น
 และข้อสังเกตของกระทรวงการคลัง กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวง
 อุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานประมา
 ธิพิจารณาดำเนินการด้วย โดยคณะรัฐมนตรีมีข้อสังเกตว่า ปัจจุบันคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง
 ยางพารามีอยู่หลายคณะ การจัดสรรงบประมาณจึงต้องกระจายไปตามคณะกรรมการต่าง ๆ การดำเนินงาน
 ขาดเอกภาพ กระทรวงเกษตร ฯ ควรพิจารณาทบทวนเพื่อให้การดำเนินงานในการแก้ไขปัญหายางพารา
 มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มีความชัดเจน โดยอาจศึกษาแนวทางจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย
 เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไป

จึงเรียนยืนยันมา ได้แจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องตามบัญชีแนบท้ายทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายกำธร จันทรวงศ์)

รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักบริหารการประชุมคณะรัฐมนตรี

โทร. 2822706

โทรสาร 2810627

<LS08>

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

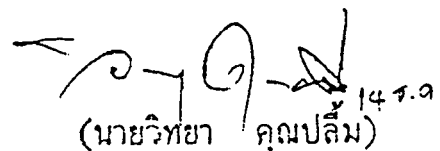
วันที่ ๑๕/๑๒/๔๒

๒๖๑๕๕

๒๖๒

เรียน ปลัดกระทรวงฯ

เพื่อโปรดดำเนินการ

(นายวิชา คุณปลื้ม)

เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ด่วนมาก

ที่ กค 0302/ ๕๖๖๖๒

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กท. 10400

15 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนารัฐบาลนคร

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี คำวนมาก ที่ นร 0205/ว(ก) 13677 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้กระทรวงการคลังเสนอความเห็นเรื่องแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนารัฐบาลนคร ในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นด้วยกับกรอบแผนปฏิบัติการตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาปรับลดอัตราอากรขาเข้าของปัจจัยการผลิตในอุตสาหกรรมยาง นั้น กระทรวงการคลังขอเรียน ดังนี้

1. กระทรวงการคลังได้จัดการประชุมเรื่องการปรับปรุงพิกัดอัตราศุลกากรร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นทั้งในภาครัฐและเอกชนเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542 ซึ่งในการประชุมดังกล่าวได้พิจารณาเรื่องเคมีภัณฑ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมยางด้วย ซึ่งผลการประชุมในส่วนของอุตสาหกรรมยางสรุปได้ ดังนี้

1.1 ปัจจัยการผลิตที่ใช้ในอุตสาหกรรมยางประกอบด้วยของจาก 11 คอนพิคัด ได้แก่ คอนที่ 15 ไขมันและน้ำมันที่ได้จากพืช คอนที่ 27 เชื้อเพลิงที่ได้จากแร่ คอนที่ 28 เคมีภัณฑ์อินทรีย์ คอนที่ 29 เคมีภัณฑ์อินทรีย์ คอนที่ 34 สบู่ สารอินทรีย์ที่เป็นตัวลดแรงตึงผิว คอนที่ 38 เคมีภัณฑ์เบ็ดเตล็ด คอนที่ 39 พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก คอนที่ 40 ยางและของทำด้วยยาง คอนที่ 59 ผ้าสิ่งทอ คอนที่ 70 แก้วและเครื่องแก้ว และคอนที่ 73 ของทำด้วยเหล็กหรือเหล็กกล้า ซึ่งครอบคลุมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องหลายอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 การจะปรับลดอัตราอากรขาเข้าป้จจัยการผลิตเหล่านี้ลง จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงผู้ผลิตป้จจัยการผลิตเหล่านี้ในประเทศด้วย เพราะหากมีการลดอัตราอากรขาเข้าของป้จจัยการผลิตที่มีการผลิตในประเทศแล้ว จะทำให้ผู้ผลิตในประเทศได้รับความกระทบกระเทือน

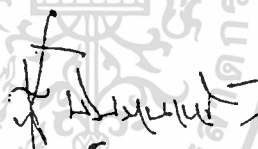
2. กระทรวงการคลังจึงขอรับเรื่องการปรับลดอัตราอากรขาเข้าของป้จจัยการผลิตที่ใช้ในอุตสาหกรรมยางมาหือร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นในภาครัฐและเอกชนอีกครั้งหนึ่ง โดยจะจัดทำรายการป้จจัยการผลิตในอุตสาหกรรมยาง แยกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 รายการป้จจัยการผลิตที่ไม่สามารถผลิตได้ในประเทศ ซึ่งป้จจัยการผลิตเหล่านี้ จะอยู่ในข่ายที่จะสามารถพิจารณาปรับลดอัตราอากรขาเข้าลงได้ก่อน

2.2 รายการป้จจัยการผลิตที่มีการผลิตในประเทศ จะกำหนดอัตราอากรขาเข้าตามโครงสร้างพิกัดอัตราศุลกากรที่กระทรวงการคลังกำลังพิจารณาปรับปรุงอยู่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอกณะรัฐมนตรีเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

กองนโยบายภาษี

โทร. 273-9020 ต่อ 3505

โทรสาร 273-9168

ด่วนที่สุด

ที่ ทณ 0305/ 4892

กระทรวงพาณิชย์

4 ถนนสนามไชย เขตพระนคร

กทม. 10200

20 ตุลาคม 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพารำครบวงจร

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร.0205/ว (ล) 13677

ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอเรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพารำครบวงจร มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา และขอให้กระทรวงพาณิชย์พิจารณาเสนอความเห็นประกอบการศึกษาในคณะรัฐมนตรี นั้น

กระทรวงพาณิชย์พิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพารำครบวงจรที่กำหนดไว้ เนื่องจากแผนดังกล่าวครอบคลุมด้านการผลิต การตลาด อุตสาหกรรมยาง การพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา และการบริหารงานการยาง จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุภชัย พานิชภักดิ์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

กองการค้าสินค้าข้อตกลง

กรมการค้าต่างประเทศ

โทร. 5474735

โทรสาร 5474736

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ว 5201/ 18731

กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี
และสิ่งแวดล้อม
ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

๑๘ พฤศจิกายน 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร
เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ค่วนมาก ที่ นร 0205/ว(ล) 13677 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542
สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นต่อกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร
ของกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ได้ส่งเรื่องกรอบแผนปฏิบัติการตาม
ยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร มาเพื่อกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเสนอความเห็น
ในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับกรอบแผนปฏิบัติการดังกล่าวและขอเพิ่มเติม
ข้อความในกรอบแผนปฏิบัติการฯ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเสนอมาเพื่อ โปรดนำเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.ร.ม. ต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอาทิตย์ อุไรรัตน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ

สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ

โทร. 248-8276-8 ต่อ 64

โทรสาร 248-8270

กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร DOC

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อก. 0210/ ๖๖1๗

กระทรวงอุตสาหกรรม
75/6 ถนนพระรามที่ 6
เขตราชเทวี
กรุงเทพฯ ๑ 10400

๒๗ ตุลาคม 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง 1.หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว(ล) 13677 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542
2.หนังสือกระทรวงอุตสาหกรรม ด่วนที่สุด ที่ อก 1105/3086 ลงวันที่ 10 กันยายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึงหมายเลข 1 แจ้งว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอเรื่องกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร เพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา จึงขอให้กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอความเห็นที่เกี่ยวข้อง ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้ว เห็นควรให้ความเห็นชอบในหลักการของกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ และโดยที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้เคยแจ้งความเห็นในเรื่องการแก้ปัญหายางพาราที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเสนอ (รายละเอียดปรากฏในหนังสือที่อ้างถึงหมายเลข 2) ว่า ควรให้สามกระทรวง ได้แก่ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ร่วมกันพิจารณารูปแบบในการจัดตั้งสถาบันผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสม จึงขอยืนยันเพื่อให้มีการนำความเห็นดังกล่าว มาประกอบการพิจารณาเพิ่มเติมในรายละเอียดของกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ด้านการบริหารงานการยางที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุวิจน์ ลิปตพัลลภ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

กองแผนและประสานราชการ

เอกสารที่ 2023157 รหัสสารที่ 2023158 ข้างานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

13 ตุลาคม 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ส่วนมาก ที่ นร 0205/ว(ล)13677
ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ได้ส่งเรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มาให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พิจารณาเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

สำนักงานฯ ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็น ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้ภาพรวมของกรอบแผนปฏิบัติการ เป็นการพัฒนายางพาราครบวงจรในระยะยาวอย่างแท้จริง จึงขอเสนอให้มีการปรับปรุงให้กรอบแผนปฏิบัติการ ประกอบด้วย 5 ด้าน ตามลำดับ ดังนี้

- 1.1 การตลาด ควรให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในด้านตลาดส่งออก และตลาดภายในประเทศ เพื่อให้การตลาดเป็นเป้าหมายของการพัฒนาการผลิต
- 1.2 การผลิตและการแปรรูป ให้มีความเชื่อมโยงกับแนวทางด้านการตลาดที่กำหนด
- 1.3 การสนับสนุนของภาครัฐทั้งหมด ในด้านการตลาดและการผลิต
- 1.4 การมีส่วนร่วมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เพื่อกำหนดบทบาทของเกษตรกรในการมีส่วนร่วมในด้านการผลิต
- 1.5 การมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจเอกชน กำหนดบทบาทและการมีส่วนร่วมในการพัฒนายางและอุตสาหกรรมยาง

2. การจัดทำรายละเอียดของแผนปฏิบัติการ ควรประกอบด้วยรายละเอียดของแผนงานโครงการและมาตรการรองรับยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้แล้วให้ชัดเจน โดยแผนปฏิบัติการที่สมบูรณ์จะต้องประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

- 2.1 ส่วนที่หนึ่ง ประกอบด้วย หลักการและเหตุผลในการจัดทำแผนปฏิบัติการวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่ต้องการ ภารกิจหลักโดยสรุปของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแผนปฏิบัติการที่สนับสนุนยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ส่วนที่สอง รายละเอียดของแผนปฏิบัติการซึ่งประกอบด้วย แผนงาน โครงการและมาตรการ จะต้องสอดคล้องหรือตอบสนองต่อบุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ในแต่ละด้านที่กำหนด และมีส่วนช่วยสนับสนุนเป้าหมายของยุทธศาสตร์นั้นๆ การจำแนกให้เห็นถึง ที่มาและสัดส่วนของการใช้ทรัพยากร เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามแผนงาน โครงการและ มาตรการที่ชัดเจน เพื่อชี้ให้เห็นภาพการใช้ทรัพยากรด้านการเงินทั้งหมดที่ชัดเจน ตลอดจนองค์กร หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการติดตามประเมิน ผลของแผนปฏิบัติการ

2.3 ส่วนที่สาม การติดตามและประเมินผล แผนปฏิบัติการการนำเสนอแนวทาง และระบบการติดตามประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและข้อจำกัดของการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ รวมทั้งมีการกำหนดตัวชี้วัดเป็นการล่วงหน้า ซึ่งอาจมีได้ใน 2 ลักษณะ คือ ตัวชี้วัดผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนปฏิบัติการ และตัวชี้วัดผลกระทบของการ ดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ ทั้งในด้านเศรษฐกิจส่วนรวม ด้านสังคมและสภาพแวดล้อม เป็นต้น

3. สำหรับรายละเอียดของแนวทางที่กำหนดในแผนปฏิบัติการ สำนักงานฯ เห็นว่าบางแนวทางไม่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ เช่น การสนับสนุน บัณฑิตจบใหม่ให้ไปล่าแม่มด เป็นต้น รวมทั้งยังมีบางประเด็นที่จำเป็นต้องหารือให้เกิด ความชัดเจนก่อนดำเนินการ เช่น การจัดตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ และการจัดตั้งสถาบัน วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง และบทบาทที่ชัดเจน หากมีผู้ดำเนินการหลายหน่วยงาน เป็นต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย จักขอขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายสรรเสริญ วงศ์ชะอุ่ม)

เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ด่วนที่สุด

ที่ นร 0412/ 01641

สำนักงบประมาณ

ถนนพระรามที่ 6 กรุงเทพฯ 10400

27 ตุลาคม 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ต่วนมาก ที่ นร 0205/ว (ล) 13677 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีขอให้สำนักงบประมาณเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐมนตรี เรื่องกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ขอความเห็นชอบกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - พ.ศ. 2546) ซึ่งได้ดำเนินการเพิ่มเติมต่อเนื่องจากยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - พ.ศ. 2546) ตามความเห็นของคณะกรรมการรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2542 เพื่อให้เกิดผลในการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงบประมาณพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - พ.ศ. 2546) ได้กำหนดเป็นแผนไว้ทั้งมาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542 - พ.ศ. 2543) และระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542 - พ.ศ. 2546) ครอบคลุมทุกด้านครบวงจรตั้งแต่ด้านการผลิตยาง อุตสาหกรรมยาง และไม้ยางพารา การตลาดยางและการบริหารภาคยาง โดยจำแนกกิจกรรมในแต่ละด้านไว้ค่อนข้างจะสมบูรณ์ ตลอดจนหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งภาครัฐและภาคเอกชน กลุ่มเป้าหมาย และระยะเวลาไว้อย่างชัดเจน

ดังนั้น ในภาพรวมจึงเห็นว่ากรอบแผนปฏิบัติการฯ ดังกล่าว เป็นแนวทางการดำเนินงานที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับยางพาราสามารถนำไปใช้เป็นแผนปฏิบัติงานได้ ซึ่งจะทำให้การพัฒนายางพาราของประเทศมีความชัดเจน เป็นเอกภาพและเกิดประโยชน์ทุกฝ่าย จึงเห็นควรที่คณะกรรมการรัฐมนตรีจะให้ความเห็นชอบกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจรดังกล่าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เพื่อให้การดำเนินการภายใต้กรอบแผนปฏิบัติการดังกล่าวให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น ควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งพิจารณาดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีภายใต้กรอบแผนดังกล่าวจนสิ้นแผน ปรับปรุงปีเริ่มต้นและปีสิ้นสุดของแผนให้เป็นปัจจุบัน (พ.ศ. 2543 - พ.ศ. 2547) พร้อมทั้งปรับปรุงแผนการปฏิบัติงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2543 ของส่วนราชการต่าง ๆ ที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณไปแล้ว ให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการที่จะจัดทำขึ้นด้วย ซึ่งควรจะให้ความสำคัญกับมาตรการด้านการตลาดเป็นอันดับแรก เพื่อบรรเทาปัญหาการค้าขาดดุลในขณะนี้

3. สำหรับการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางขึ้นเป็นหน่วยงานอิสระ และกองทุนสนับสนุนการวิจัยดังกล่าวตามกรอบแผนนั้น สำนักงบประมาณเห็นว่า สถาบันวิจัยดังกล่าวควรเป็นหน่วยงานหนึ่งขององค์การยางแห่งประเทศไทย เพื่อให้การกำหนดนโยบาย การดำเนินงาน การวิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและการตลาดยางและผลิตภัณฑ์ยาง เป็นต้น สามารถดำเนินการได้ในลักษณะครบวงจร โดยแท้จริง ส่วนการจัดตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางเพื่อสนับสนุนการวิจัยดังกล่าว น่าจะไม่มี ความจำเป็น เพราะสามารถพิจารณาใช้จากเงินกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการใช้จ่ายทางด้านวิจัยอยู่แล้ว ได้ ดังนั้น ในทางปฏิบัติกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ควรพิจารณาทบทวนแก้ไขหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินสงเคราะห์ให้ครอบคลุมการใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง ดังกล่าวได้โดยไม่ต้องตั้งกองทุนขึ้นใหม่ และหากเงินวิจัยไม่เพียงพอ สำนักงบประมาณ ก็พร้อมที่จะให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณ อีกทั้งตามกรอบแผนระยะสั้นนั้น กระทรวงเกษตร และสหกรณ์จะดำเนินการจัดตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย โดยบูรณาการหน่วยงานสองหน่วย เข้าด้วยกัน คือ องค์การสวนยาง และสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งจำเป็นจะต้อง ดำเนินการแก้ไขพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเพื่อการดังกล่าวอยู่แล้ว ก็ควร ปรับปรุงวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางให้ครอบคลุม ถึงกิจกรรมดังกล่าวด้วย

/4. ปัญหา...

4. ปัญหาการขาดอาหารซึ่งตกต่ำอยู่เสมอ สมควรจะมีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน ในการปรับปรุงคุณภาพและการพัฒนาการแปรรูป รวมทั้งการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่าง โดยคำนึงถึง ประสิทธิภาพอย่างแท้จริง เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของอาหารอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

5. รายละเอียดของแผนปฏิบัติการบางกิจกรรม เช่น การสร้างโรงงานแปรรูปยาง และคลังสินค้า นั้น เพื่อเป็นการลดบทบาทภาครัฐตามนโยบายรัฐบาลและตามแผนปฏิรูประบบ ราชการ รวมทั้งเพื่อลดภาระงบประมาณแผ่นดินในงานที่รัฐไม่จำเป็นและไม่สมควรทำ จึงเห็นควร ให้เอกชน และ/หรือสหกรณ์ดำเนินการกิจกรรมดังกล่าวแทน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป.

ขอแสดงความนับถือ

(นายจุลทรัพย์ ปิยะอนันต์)

ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ

สำนักวิเคราะห์งบประมาณด้านเศรษฐกิจ

โทรศัพท์ 273-9027 ต่อ 1457

โทรสาร 273-9932

ด่วนที่สุด

ที่ กษ 0917/ 2491๕

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ถนนราชดำเนินนอก กรุงเทพฯ 10200

๔ ตุลาคม 2542

เรื่อง กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ด้วยคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติได้ประชุมกรรมการ ครั้งที่ 25 (2/2542) เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2542 โดยมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายอาคม เองฉ้วน) เป็นประธานที่ประชุมได้พิจารณากรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - 2546) ตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 36 หน่วยงานจากภาครัฐ ภาคเอกชน และตัวแทนเกษตรกรชาวสวนยาง โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. เรื่องเดิม

- 1.1 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2542 อนุมัติในหลักการของยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ซึ่งคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติพิจารณาแล้ว ตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ และการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ต้องพิจารณากำหนดแผนปฏิบัติการวิธิดำเนินงาน และกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติเป็นรูปธรรมโดยให้เน้นที่เกษตรกรรายย่อยเป็นหลัก
- 1.2 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้ประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2542 ณ โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ กรุงเทพฯ เพื่อจัดทำกรอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร โดยมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายเนวิน ชิดชอบ) เป็นประธานกลุ่มการบริหารงานภาคยาง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ (นายประวิศ รัตนเพียร) เป็นประธานกลุ่มการตลาดและการส่งออกยาง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายสุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ) เป็นประธานกลุ่มอุตสาหกรรมยาง และไม้ยางพารา และอธิบดีกรมวิชาการเกษตร (นายอนันต์ ดาไลตม) เป็นประธานกลุ่มการผลิตยาง
- 1.3 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดย ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายเนวิน ชิดชอบ) เป็นประธานประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณากรอบแผนปฏิบัติการฯ เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2542

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ข้อเท็จจริง

2.1 สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ ได้ส่งกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจรที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายพิจารณาแก้ไข เพื่อนำเสนอคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติพิจารณาต่อไป เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2542 และมีหน่วยงานที่เสนอข้อคิดเห็น คือสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และกรมการค้าต่างประเทศ ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

2.1.1 กำหนดบทบาทของคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทยให้ชัดเจน และรูปแบบขององค์การยางแห่งประเทศไทยในอนาคต

2.1.2 ควรพิจารณาการปรับภารกิจของรัฐให้สอดคล้องกับภาคเอกชน และการจัดตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางให้ครอบคลุมเชื่อมโยงกัน และเกิดผลเป็นรูปธรรมต่ออุตสาหกรรมยางทั้งระบบ.

2.1.3 มาตรการปรับปริมาณการผลิตยางด้านการลดพื้นที่ปลูกยาง และปลูกทดแทนด้วยต้นปาล์มเพื่อผลิตน้ำมันปาล์ม ควรพิจารณาให้ครอบคลุม และอาจมีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ยางพาราได้

2.1.4 มาตรการการขยายตลาดส่งออกเพื่อทดแทนตลาดส่งออกหลักของมาเลเซีย และอินโดนีเซีย ควรมีผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมพิจารณาดำเนินการ

2.2 ในการประชุมคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ ครั้งที่ 25 (2/2542) เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2542 ได้พิจารณารอบแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การพัฒนayangพาราครบวงจร (ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี พ.ศ. 2542 - 2546) ที่กำหนดไว้ 34 มาตรการ และ 90 กิจกรรม โดยแบ่งออกเป็นระยะสั้น (พ.ศ. 2542 - 2543) 14 มาตรการ 50 กิจกรรม และระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542 - 2546) 20 มาตรการ 40 กิจกรรม โดยมีสาระสำคัญดังนี้

2.2.1 มาตรการระยะสั้น (พ.ศ. 2542 - 2543) 14 มาตรการ 50 กิจกรรม

ด้านการผลิตยาง (6 มาตรการ 12 กิจกรรม) โดยการเน้นให้

- 1) เกษตรกรใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมเปิดกรีดต้นยางได้ภายใน 5 ½ - 6 ปี ในแหล่งปลูกยางเดิม และ 7 ½ ปี ในแหล่งปลูกยางใหม่
- 2) เกษตรกรผสมปุ๋ยเคมีใช้เองในสวนยาง เพื่อลดต้นทุนการผลิตยาง
- 3) การสนับสนุนและจัดหาปัจจัยการผลิตที่เหมาะสมให้เกษตรกร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยาง
- 4) การสนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงานให้เกษตรกร เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานกรีดยาง

- 5) พัฒนาการผลิตยางชนิดใหม่ให้เกษตรกรนอกเหนือจากการผลิต เฉพาะยางแผ่นดิบและน้ำยางสดเพื่อเพิ่มทางเลือกให้กับเกษตรกรสวนยาง และลดความเสี่ยงจากการผลิตยาง
- 6) พัฒนาคุณภาพยางของเกษตรกรให้ผลิตยางคุณภาพดีตรงกับความต้องการของตลาด

ด้านอุตสาหกรรมยาง (2 มาตรการ 12 กิจกรรม) โดยการเน้นให้

- 1) ปรับลดภาษีศุลกากรเคมีที่ใช้ในการผสมยางดิบชนิดพิเศษและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อสนับสนุนการส่งออกและเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของไทย
- 2) สนับสนุนการผลิตผลิตภัณฑ์ยางทั้งใช้ในประเทศและการส่งออก เพื่อเพิ่มปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศให้สูงขึ้น

ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา (1 มาตรการ 4 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เพื่อลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

ด้านการตลาดยาง (3 มาตรการ 12 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การรักษาเสถียรภาพราคายาง เพื่อให้เกษตรกรชาวสวนยางได้รับราคาที่เป็นธรรม และลดความเสี่ยงจากความผันผวนของราคายาง
- 2) การพัฒนาตลาดส่งออกโดยรักษาตลาดส่งออกเดิม และขยายตลาดส่งออกใหม่ เพื่อเพิ่มปริมาณการส่งออกยาง และลดความเสี่ยงจากการส่งออก
- 3) การสนับสนุนการพัฒนาการส่งออก เพื่อกำหนดมาตรฐานการบรรจุหีบห่อ การจัดระบบส่งออกแบบ One-stop service การลดต้นทุนการส่งออก การส่งเสริมระบบอนุญาตตลาดการ และการสร้างโอกาสการรับรู้ข้อมูลส่งออกยาง

ด้านการบริหารงานการยาง (2 มาตรการ 2 กิจกรรม) ด้านการ

- 1) ตั้งคณะกรรมการยางแห่งประเทศไทย เพื่อบริหารและดำเนินงานของประเทศไทยเป็นไปอย่างมีระบบตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราที่กำหนดไว้
- 2) ตั้งองค์การยางแห่งประเทศไทย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานของภาครัฐ

2.2.2 มาตรการระยะปานกลาง (พ.ศ. 2542 – 2546) 20 มาตรการ 40 กิจกรรม

ด้านการผลิต (7 มาตรการ 16 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) ให้เกษตรกรเลือกใช้ระบบกรีดยางที่เหมาะสมกับต้นยาง เพื่อเพิ่มผลผลิตและยืดระยะเวลาการให้ผลผลิตต่อไป
- 2) การจดทะเบียนเกษตรกรและการพัฒนากลุ่มเกษตรกรชาวสวนยางให้เป็นสถาบันนิติบุคคล เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร
- 3) สนับสนุนการเสริมรายได้ของสวนยางขนาดเล็กกับยางก่อนเปิดกรีต และหลังเปิดกรีต เพื่อเพิ่มรายได้ และลดความเสี่ยงจากการปลูกยางเป็นพืชเดี่ยว
- 4) การจดทะเบียนเกษตรกรตามเขตปลูกยาง (Zoning) ที่กำหนดไว้ เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดนโยบายและงานการพัฒนาของประเทศไทย
- 5) การปรับปริมาณการผลิตยางของประเทศให้มีอัตราเพิ่มร้อยละ 4 ต่อปี เพื่อศึกษาเสถียรภาพราคายาง และผลิตยางให้มีปริมาณที่เหมาะสมกับความต้องการใช้ยางของโลก
- 6) การสนับสนุนการศึกษา วิจัย และการพัฒนายางเพื่อเพิ่มผลผลิตยางพาราเกษตรกรจากเดิม 218 กก./ไร่/ปี เป็น 250 กก./ไร่/ปี เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของเกษตรกร
- 7) ภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนช่วยจัดทำโครงการนำร่องปลูกยางเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม ISO 14000

ด้านอุตสาหกรรมยาง (5 มาตรการ 12 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชน เพื่อให้ไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตยางที่หลากหลายชนิด และมีมาตรฐานตามสากลกำหนด
- 2) การพัฒนาเทคโนโลยีด้านผลิตภัณฑ์ยางเน้นการเพิ่มสัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในผลิตภัณฑ์ยางให้สูงขึ้น ทั้งใช้ในประเทศและเพื่อส่งออก
- 3) การกำหนดและการปรับมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศให้เป็นสากล
- 4) การสนับสนุนให้ผู้ประกอบการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ
- 5) การเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปยางดิบของเอกชน (ISO 9000, ISO 14000)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้เพื่อเข้าสู่ระบบมาตรฐานสากลเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพารา (2 มาตรการ 4 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การปรับปรุงพันธุ์ยาง เพื่อพัฒนาคุณภาพไม้ยาง และการปลูกสร้างสวนยาง ทั้งเพื่อการผลิตน้ำยางและเนื้อไม้
- 2) สนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ยางในประเทศ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรมไม้ยางพาราของประเทศ

ด้านการผลิต (4 มาตรการ 6 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การพัฒนาระบบตลาดยางท้องถิ่น จัดตั้งตลาดกลางยางระดับภูมิภาค 5 แห่ง ได้แก่ นครศรีธรรมราช ระยอง หนองคาย บุรีรัมย์ และตรัง เพื่อสร้างความ เป็นธรรมให้กับเกษตรกร
- 2) การจัดตั้งตลาดแลกเปลี่ยนยางไทย เพื่อซื้อขายยางล่วงหน้า
- 3) การจัดตั้งระบบตลาดประสาน (Co-ordinated marketing system) ร่วมกับ สมาชิกประเทศผู้ผลิตยางของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC)
- 4) การรักษาเสถียรภาพราคายาง โดยสร้างโกดังเก็บยาง 8 แห่ง ตั้ง Installation tank ขนาดจุ 20,000 ตัน และการเพิ่มบทบาทของไทยในองค์การยางระหว่าง ประเทศที่ไทยเป็นสมาชิก

ด้านการบริหารงานการยาง (2 มาตรการ 2 กิจกรรม) โดยเน้น

- 1) การสนับสนุนและร่วมมือกับกระทรวงอุตสาหกรรม ตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนา ผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อเป็นศูนย์กลางในการประสานงานวิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางอย่างมีระบบ
- 2) การตั้งกองทุนพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อการพัฒนายางและผลิตภัณฑ์ยางอย่างมีระบบและเป็นธรรม

2.3 ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราฉบับ วงจร (พ.ศ. 2542 – 2546) ทั้ง 34 มาตรการ และ 90 กิจกรรม และเห็นควรเสนอคณะ รัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

3. ความเห็นของคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ

3.1 กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ตามข้อ 2.2 เป็นแนวทางการดำเนินงานที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับยางพาราสามารถนำไปใช้เป็นแผนปฏิบัติงาน ซึ่งจะทำการพัฒนายางพาราของประเทศมีความชัดเจน เป็นเอกภาพ และเกิดประโยชน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ต่อทุกฝ่าย
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เพื่อให้ยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร มีผลในทางปฏิบัติ จึงเห็นควรเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ กรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร ตามข้อ 2.2

4. ประเด็นเสนอคณะรัฐมนตรี

4.1 เห็นชอบกรอบแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนายางพาราครบวงจร (พ.ศ. 2542 - 2546) ตามคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติตามข้อ 3.2

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายปองพล อดิเรกสาร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
รองประธานคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ

สถาบันวิจัยยาง

โทร. 5797557 - 8

โทรสาร. 5614744

ประวัติผู้เขียน

นางสาวศิวาภรณ์ สดงคารกุลกิจ เกิดเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2519 ที่จังหวัดกระบี่ สำเร็จการศึกษาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาเคมี จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2540

ปัจจุบัน ปฏิบัติงานในตำแหน่ง นักวิทยาศาสตร์ ฝ่ายวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ของบริษัท เพนทรัม จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้